

Керелин
Спаркс

РИСКОВАНА ЛЮБОВ
КНИГА ЧЕТВЪРТА

НЕОЧАКВАНА ЛЮБОВ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

КЕРЕЛИН СПАРКС НЕОЧАКВАНА ЛЮБОВ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Съществуват три признака, че нещо не е наред с новия мъж в живота ти:

Първо, той спи по цял ден... което би било досадно, ако не беше толкова грижовен през нощта.

Второ, атакува го въоръжен с меч нападател, но твърди, че може да се справи сам.

И трето, като че ли не остарява.

Славата принуждава прочутия моден дизайнер Жан-Люк Ешарп да се укрие и да прекара следващите двадесет и пет дълги години в самота. Но той не подозира, че в дълбоката провинция ще открие жената, която е чакал цели петстотин години.

Хедър Уестфийлд е красива, млада, щастлива и... невероятно самотна. Винаги е водила спокоен живот, до момента, в който помага на много красив, тайнствен непознат. Хедър копнее да срещне човек, който ще запълни празнината в сърцето ѝ. И един ден мечтите ѝ се сбъдват и в живота ѝ нахлува чаровният французин Жан-Люк. Той е очарователен, привлекателен... и прекрасен, мъжът на мечтите ѝ. Колкото по-сериозна става връзката помежду им, толкова по-убедена е Хедър, че Жан-Люк крие ужасна тайна.

Неочакваната любов, която двамата изпитват един към друг, е изложена на риск, когато смъртоносен злодей е по петите им и само ако го победят, ще могат да заживеят щастливо завинаги.

ГЛАВА 1

Хедър Лин Уестфийлд имаше чувството, че е попаднала в рая. Кой би повярвал, че известен моден дизайнер от Париж ще отвори луксозен магазин точно в центъра на Хил Кънтри, Тексас? Каквото и да беше пил Жан-Люк Ешарп, когато бе взел това решение, трябва да е било достатъчно силно, за да накара човек да изскочи от дрехите си от изненада. В случая — от копринени чорапи за двеста долара, избродирани с всеизвестната хералдическа лилия.

Хедър искаше да купи някакъв сувенир, за да отбележи откриването на шикозния Ешарп бутик, но чорапите бяха най-евтиното нещо, което успя да намери. Хм, дали да купи чорапи, от които нямаше нужда, или да плати вноската за шевролета си? Накрая ги захвърли със сумтене обратно върху стъкления рафт.

Блестяща нова възможност изскочи в съзнанието ѝ. Щеше да грабне един от безплатните ордъври, да го напъха в найлонова торбичка, която да надпише — официалното откриване на Ешарп и да я закъта в камерата на хладилника си за вечни времена.

— Хедър защо разглеждаш мъжки чорапи? — обърканият поглед на Саша премина в лукава усмивка.

— О, разбирам. Купуваш подарък за нов любовник.

Хедър се засмя докато си открадваше една рибена хапка от минаващия сервитьор.

— Иска ми се.

Тя никога не бе имала любовник. Дори бившият ѝ съпруг не можеше да влезе в тази категория. Хедър уви ордъвъра в салфетка и го прибра в малката си черна чантичка.

Клиентките се разхождаха наперено наоколо, облечени в рокли, които струваха цяло състояние — достатъчно, за да преустроиш Ню Орлиънс отгоре до долу, а токчетата им отекваха по сивия мраморен под. Надяваше се да не забележат, че черната ѝ коктейлна рокля е шита у дома.

На стъклените рафтове бяха изложени чанти и шалове, създадени от Ешарп. Елегантно стълбище се извиваше нагоре до втория етаж, част от който беше облицован с огледала. Огледални стъкла^[1], реши Хедър. Като се имаше предвид цената на стоката, със сигурност армия от охранители наблюдаваха клиентите като ястреби.

Стените на приземния етаж бяха боядисани в светлосиво и окичени с поредица от черно-бели снимки. Тя се приближи, за да ги разгледа по-отблизо. Уау, принцеса Даяна облечена в рокля от Ешарп. Мерилин Монро — също в негова рокля. Кари Грант в смокинг от Ешарп. Този човек познаваше всички.

— На колко години е Ешарп? — попита тя Саша. — Около седемдесет?

— Не знам. Никога не съм го срещала — отвърна приятелката ѝ и се завъртя с маниера на манекен върху подиум, докато се оглеждаше наоколо, за да разбере кой я наблюдава.

— Никога не си го срещала? Но само преди няколко седмици ти участва в шоуто му в Париж.

Хедър и дългогодишната ѝ приятелка Саша мечтаеха за славна кариера в света на висшата мода от момента, в който откриха, че куклите им Барби имат по-готини дрехи от всеки друг в малкото градче Шницълбърг в Тексас. Сега Хедър беше учителка, а Саша се бе превърнала в успешен модел и младата жена се люшкеше между чувството на невероятна гордост, която изпитваше към приятелката си и неканената завист.

Саша изсумтя през хирургически скъсения си нос.

— Вече никой не вижда Ешарп. Сякаш е изчезнал от планетата. Някои казват, че е платил цената на собствения си гений и е изгубил ума си.

Хедър потрепери.

— Колко тъжно.

— Той спря да ръководи ревютата си. И със сигурност не би се занимавал с откриването на бутик като този в средата на нищото. Има си хора за тази работа.

Приятелката ѝ посочи слаб мъж в другия край на стаята и прошепна:

— Това е Алберто Албертини, личният асистент на Ешарп, макар че не мога да не се зачудя колко личен е всъщност?

Хедър погледна набраната риза с цвят на лавандула, която носеше мъжът. Реверите на черния му смокинг бяха украсени с маниста и пайети в същия цвят.

— Разбирам какво имаш предвид.

Саша се наведе по-близо към Хедър.

— Виждаш ли двете жени до възрастния мъж с бастуна?

— Да — Хедър забеляза двете кльоцави жени с бледа, безупречна кожа и дълги коси.

— Това са Симон и Инга, известни манекенки от Париж. Някои хора твърдят, че Ешарп е имал връзка с тях. И с двете.

— Разбирам.

Може би Ешарп беше по-скоро Хю Хефнър, отколкото Либерачи. Хедър огледа двете манекенки. Вероятно тежеше колкото двете взети заедно. Глупости. Дванадесет си беше нормален размер. Тя се обърна, за да се възхити на една дръзка червена рокля върху бял манекен.

— Пресата не може да реши дали Ешарп е гей или предпочита по няколко партньорки — прошепна Саша.

Роклята вероятно беше втори размер.

— Никога не бих успяла да се вмъкна в това.

— В тройка? И на мен не са ми много по вкуса.

— Моля? — премигна Хедър.

— Макар че вероятно би ми харесало повече, ако съм с двама мъже. По-добре е да си центъра на вниманието, не мислиш ли?

— Моля?

— Но с моя късмет, мъжете ще са по-заинтересовани един от друг. — Саша вдигна ръката си и я разгледа. — Мисля да си инжектирам малко колаген в ръцете. Кокалчетата ми са толкова изпъкнали.

На Хедър й отне известно време, за да асимилира чутото. Боже, двете със Саша вече нямаха много общо. Животът им несъмнено бе поел в различни посоки след гимназията.

— Може би, за разнообразие този път, вместо козметични операции, може да опиташ нещо по радикално, като например да се храниш.

Саша се изкикоти. Мъжете в стаята се обърнаха и се възряха в нея, а тя ги възнагради, като отметна дългата си руса коса през раменете.

— Страшно си забавна, Хедър. Ала аз действително се храня. Кълна се. Въобще не мога да се контролирам. Само тази вечер съм изяла цели две гъби.

— Направо трябва да те бичуват за наказание.

— Знам. Нека ти покажа новата рокля, която ще облека скоро.

Саша я поведе към един сив манекен, който позираше върху лъскаво, черно кубче. Манекенът беше облечен в зашеметяваща бяла рокля без гръб и с деколте, което стигаше до пъпа.

Очите на Хедър се разшириха. Никога не би имала смелостта да облече такава рокля. Пък и никой не би желал да я види в нея.

— Уау!

— Платът е силно прилепващ — обясни Саша. — Затова не мога да нося нищо под него. Ще бъда невероятно секси.

— Ясно.

— Вероятно ще я облека на благотворителния прием след две седмици.

— Да, чух за това. — Постъпленията щяха да бъдат дарени на местното училищно настоятелство, което бе работодател на Хедър. — Много мила постъпка от страна на Ешарп.

Саша махна с кокалестата си ръка във въздуха.

— О, той няма нищо общо. Алберто го организира. Както и да е, развълнувана съм, че ще участвам в шоуто.

— Поздравления. Надявам се да успея да го видя.

— Ще изляза на подиума само веднъж. — Саша нацупи долната си, инжектирана с колаген, устна. — Не е честно. Симон и Инга ще дефилират два пъти.

— О, съжалявам.

— Опитвам се да не се тревожа за това прекалено много, защото ще ми се образуват бръчки, но по дяволите, с кого трябва да преспи човек тук, за да получи малко уважение?

Хедър потрепери.

— Защо просто не поговориш с Алберто?

— О! Това е добра идея — отвърна тя и помахна на младия мъж.

— Саша, скъпа, изглеждаш възхитително!

Алберто се втурна към нея и я целуна по двете бузи.

— Това е моята скъпа приятелка от гимназията, Хедър Лин Уестфийлд — представи я Саша.

— Как сте? — усмихна се Хедър и протегна ръка за поздрав. Алберто се наведе и целуна кокалчетата ѝ.

— Очарован съм.

Очите му се разшириха, когато забеляза роклята ѝ.

По дяволите, почувства се като селянка. Хедър се опита да каже нещо, но Саша я изпревари.

— Алберто, скъпи, може ли да се усамотим? — попита тя и обви ръце около неговите, отправяйки му съблазнителен поглед изпод изкуствените си мигли. — Бих искала да... си поговорим.

Погледът на Алберто бе прикован в ниско изрязаното ѝ деколте.

— Офисът ми е наблизо, може да... поговорим там.

— Би било чудесно. — Саша се наведе по-близо, при което гърдите ѝ се притиснаха в ръката му. — Чувствам се много... разговорлива.

Хедър ги наблюдаваше очарована. Сякаш гледаше сапунен сериал на живо. Беше ли обидена Саша, че Алберто разговаря с гърдите ѝ? Истински ли бяха гърдите ѝ? Щеше ли да го зашлевили или щеше да отиде с него в офиса му? Ами Алберто? Гей ли беше или метросексуален? Щяха ли изобщо да разговарят?

Мъжът поведе Саша през магазина. Хедър въздъхна. Шоуто свърши. Тя винаги беше наблюдателят, никога не изпълняваше главната роля.

Приятелката ѝ погледна назад и прошепна думата „бинго“.

Хедър ѝ кимна с внезапното чувство за дежа вю. Сякаш беше отново в гимназията. Сексапилната Саша се натискаше в класната стая докато Полезната Хедър чакаше до шкафчетата и пазеше. Винаги ли щеше да е така? Защо не можеше поне веднъж да е по-дръзката от двете? Защо не можеше тя да облече една от тези секси, разголени рокли?

Ами, първо — не можеше да си я позволи, а и беше прекалено дебела за нея. Хедър започна да обикаля около роклята, за която Саша ѝ бе говорила. И какво като не можеше да я облече или да си я купи? Би могла да си направи нещо подобно. И вероятно щеше да ѝ струва около 50 долара.

Белият цвят никога не ѝ беше подходдал. Кожата ѝ бе прекалено светла и луничава. Не, щеше да я ушие в среднощно синьо. Освен това, вместо да изрязва деколтето до пъпа, щеше да го направи до началото

на гърдите си и да добави гръб на роклята. И ръкави. Идеите изникваха в ума ѝ по-бързо, отколкото можеше да ги осмисли. Хедър отвори чантичката си и извади молив и топ листчета, които служителите от железарския магазин в Шницълбърг ѝ бяха дали при последната си градинска разпродажба.

Жан-Люк Ешарп би могъл да вземе етикетите си за хиляди долари и да ги хвърли от Айфеловата кула. Хедър може и да беше една от „Клетниците“, но това не означаваше, че трябва да изглежда по същия начин.

— За Жан-Люк и откриването на петия му по ред магазин в Америка.

Роман Драганести повдигна за тост чашата за шампанско, пълна с Пенлива кръв.

— За Жан-Люк — присъединиха се останалите към наздравицата и чукнаха чашите си.

Жан-Люк отпи една глътка и остави чашата си настрана. Сместа от синтетична кръв и шампанско не успя да повдигне настроението му особено.

— Благодаря ви, че дойдохте, *mes amis*^[2]. Това прави изгнанието ми по-поносимо.

— Брато, не мисли по този начин. — Грегори го потупа по гърба. — Това е страхотна бизнес възможност.

Жан-Люк погледна раздражено вицепрезидента на маркетинговия отдел на Роман.

— Това е изгнание.

— Не, не, нарича се разширение на пазара. Тук в Тексас има много хора и може спокойно да приемем, че всички те носят дрехи. Или поне повечето от тях. Чух за едно езеро близо до Остин, където...

— Защо Тексас? — прекъсна го Роман. — Дватамата с Шана се надявахме, че ще се установиш в Ню Йорк, близо до нас.

Жан-Люк въздъхна. Париж беше центърът на Вселената и що се отнасяше до него, всяко друго място в сравнение с френската столица би било пусто. Ала Ню Йорк би бил вторият му избор.

— Искане ми се да можех, *top ami*, но пресата в Ню Йорк ме познава твърде добре. Както и в Лос Анджелис.

— Така е — съгласи се Ангъс МакКей. — Нито едно от тези места не би било подходящо. Жан-Люк трябва.

— Кълна се, Ангъс — прекъсна го Жан-Люк, — ако кажеш „нали ти казах“, ще забия един от собствените ти мечове в гърлото ти.

Ангъс само повдигна вежда в отговор, предизвиквайки го да опита.

— Предупредих те, че трябва да изчезнеш преди десет години. И отново преди пет.

— Бях зает да изграждам бизнеса си — протестира Жан-Люк.

През 1922 г. бе започнал да крои вечерно облекло само за вампири, но през 1933 г. разшири дейността си, като включи и елита на Холивуд. През 1975 г., след като осъзна колко много смъртни харесват моделите му, направи големия си удар. Започна да създава всякакви дрехи и да ги предлага на масовия потребител. Скоро се превърна в знаменитост в света на смъртните. Последните тридесет години бяха отлетели във вихъра на успеха. Когато си вампир на повече от петстотин години, времето минаваше неусетно.

Ангъс МакКей го беше предупредил. Приятелят му беше създал охранителната си и изследователска фирма през 1927 г. и сега се представяше за внука на основателя.

Жан-Люк вдигна екземпляра на „Le Monde“ от бюрото си.

— Прочетохте ли последния брой?

— Давай да видя.

Роби МакКей грабна парижкия вестник и прегледа статията. Като потомък на Ангъс той работеше за неговата компания и през последните десет години отговаряше за сигурността на Жан-Люк.

— Какво пише? — попита Грегори и надникна над рамото на Роби.

Роби се намръщи, докато превеждаше.

— Всички в Париж се чудят защо Жан-Люк не е остарял въобще през последните тридесет години. Някои казват, че се е подложил на повече от половин дузина козметични операции, а други, че е открил извора на младостта. Избягал е, но никой не знае къде. Някои вярват, че се крие в психиатрична клиника, възстановявайки се от нервен срив, докато други твърдят, че е на поредната козметична операция.

Жан-Люк изстена и се строполи в стола зад бюрото си.

— Предупредих те, че това ще се случи — отбеляза Ангъс и се дръпна надясно, за да избегне една линия, която Жан-Люк метна по него.

Роман се засмя.

— Не се тревожи, Жан-Люк. Вниманието на смъртните е много краткотрайно. Ако останеш скрит за известно време, ще те забравят.

— И ще забравят да купуват стоката ми — оплака се французинът. — Съсипан съм.

— Не си съсипан — възрази Ангъс. — Вече имаш пет магазина в Америка.

— Магазини, които продават дрехи от дизайнер, който е изчезнал — изръмжа Жан-Люк. — Лесно ти е на теб, Ангъс. Твоята фирма съществува тайно, но когато аз изчезна, целият интерес към модната ми линия вероятно ще изчезне заедно с мен.

— Бихме могли да направим изявление пред пресата, че действително си се подложил на козметична операция — предложи Роби. — Това може да сложи край на спекулациите.

— Не — отвърна Жан-Люк и го изгледа гневно.

— Или да им кажем, че си затворен в психиатрична клиника, защото си откачил напълно. Всички ще повярват — ухили се Грегори.

Жан-Люк повдигна вежда към него.

— А може да им кажа, че съм затворен за убийството на един противен маркетингов вицепрезидент.

— Гласувам за последното — каза Ангъс.

— Хей! — Грегори оправи вратовръзката си. — Просто се пошегувах.

— А аз не — промърмори Жан-Люк.

Ангъс се засмя.

— Каквото и да решиш, Жан-Люк, не позволявай на никого да те снима. Трябва да останеш инкогнито в продължение на поне двадесет и пет години. След това може да се върнеш в Париж, като се представиш за сина си.

Ешарп се отпусна назад в стола си и се загледа тъжно в тавана.

— Заточен във варварска земя в продължение на двадесет и пет години. Направо ме убийте още сега.

— Тексас не е варварска земя — засмя се Роман.

Жан-Люк поклати глава.

— Виждал съм филмите. Престрелки, индианци и някакво си място, за което продължават да се бият, наречено Аламо^[3].

— Пич, страшно много си изостанал — изсумтя Грегори.

— Мислиш ли? Видя ли хората долу? — попита французинът, изправи се и отиде до прозореца, който предоставяше гледка към магазина на партерния етаж. — Мъжете носят канап около вратовете си.

— Това са вратовръзки — отвърна Грегори, поглеждайки през стъклото. — Боже, определено си в Тексас. Там долу има мъж, облечен със сако от смокинг, сини дънки и ботуши.

— Трябва да са варвари, носят шапките си на закрито — намръщи се Жан-Люк. — Напомнят ми на бикорна^[4] на Наполеон, но те ги носят настрани.

— Това са каубойски шапки, брато. Но какво ти пука? Виж, харчат пари. Много пари.

Жан-Люк облегна чело върху хладкото стъкло. След благотворителния прием след две седмици, Симон, Инга и Алберто щяха да се върнат в Париж. Тогава той щеше да затвори магазина под предлог, че е фалирал. Останалите „Le Chique Echange“ в Париж, Ню Йорк, Саут Бийч, Чикаго и Холивуд, щяха да процъфтят с малко късмет, но тази сграда в Тексас щеше да остане празна и забравена. Оттук щеше да продължи да създава нови модели и да ръководи бизнеса си, но никога нямаше да може да покаже лицето си публично в следващите двадесет и пет дълги години.

— Направо ме убийте още сега.

— Не — каза Ангъс. — Ти си най-добрият фехтовач измежду нас, а Касимир все още се крие, докато междувременно отвратителната му армия нараства.

— Точно така — Жан-Люк погледна стария си приятел иронично. — Каква загуба би било да умра тук, след като мога да загина в битка.

— Именно — отвърна Ангъс.

Звънецът до вратата на офиса иззвъня.

— Това е жена ти, Ангъс — съобщи Роби докато отваряше.

Шотландецът се обърна, за да посрещне съпругата си със усмивка.

Zut! Жан-Люк извърна поглед. Първо Роман, а сега и Ангъс. И двамата женени и лудо влюбени.

Беше смущаващо. Двама от най-влиятелните господари на сборища във вампирския свят, принизени до любящи съпрузи. На Жан-Люк му се искаше да ги съжалява, но тъжната истина беше, че им завижда. Дяволски много. Подобен род щастие никога нямаше да му се случи.

— Здравейте, момчета! — Ема МакКей влезе в стаята и се озова право в прегръдките на мъжа си. — Познайте какво? Купих си най-сладката малка чантичка. Алберто я опакова в момента.

— Още една чанта? — попита Ангъс. — Нямах ли вече дузина?

Жан-Люк надникна през прозореца, за да види кой модел опакова Алберто.

— Добри новини, Ангъс. Това е една от по-евтините ми чанти.

— О, добре — отвърна Ангъс и прегърна жена си.

— Оуі, струва само осемстотин долара — усмихна се Жан Люк.

Ангъс отстъпи назад и очите му се ококориха шокирано.

— Забрави за проклетата армия. Ще те понижа още сега.

— Можеш да си я позволиш, Ангъс — засмя се Роман.

— Както и ти — подсмихна се Жан-Люк на стария си приятел.

— Видя ли какво си купува жена ти?

Роман забърза към прозореца и затърси съпругата си в магазина долу.

— Кръв Господня — прошепна той.

Шана Драганести подпираше седемнадесет месечното им момченце на хълбока си, докато пълнеше количката си с дрехи, обувки и чанти.

— Тя има добър вкус — отбеляза Жан-Люк. — Би трябвало да се гордееш с нея.

— Ще бъда разорен — Роман наблюдаваше отчаяно как купът в количката постоянно расте.

Жан-Люк огледа изложбената зала. Колкото и да мърмореше срещу самоналоженото си изгнание, беше доволен от затвора, който сам си беше сътворил, сгъшен между хълмовете на централен Тексас. Най-близкият град бе Шницълбърг, основан от немски имигранти преди сто и петдесет години. Беше тихо, забравено място с испански дъбове, покрити с мъх и къщи с дантелени завеси в стил Кралица Ана.

Всичките му магазини в Америка изглеждаха по един и същи начин, но този в Тексас беше различен, защото включваше голямо подземно помещение, където Жан-Люк щеше да се крие по време на заточението си. Беше наложително това помещение да остане скрито, така че смъртният асистент на Жан-Люк — Алберто, беше постигнал споразумение със строителния предприемач. Мъжът беше член на местния училищен съвет затова Ешарп се съгласи да направи голямо дарение на училищното настоятелство чрез предстоящото си модно шоу. Докато Жан-Люк беше щедър към Шницълбърг и жителите му, те щяха да си мълчат за фалирания магазин в покрайнините на града, собственост на някакъв си чужденец.

Освен това, просто за всеки случай, Роби се беше телепортирал до офиса на предприемача и бе взел всички чертежи и поръчки за извършени работни дейности, свързани с този парцел. След благотворителното шоу Роби и Жан-Люк щяха да изтрият нечий спомени и никой нямаше да си спомня, че под изоставения магазин има огромно помещение. Пиер — смъртен, който работеше за МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс, щеше да охранява сградата през деня, докато Жан-Люк спеше.

Той наблюдаваше партито долу. Симон и Инга флиртуваха с побелял мъж, приведен над бастуна си. Трябваше да е богат, в противен случай не биха си губили времето с него.

Погледът на Жан-Люк се спусна из магазина. Винаги се бе наслаждавал да наблюдава хората. Мисълта, че тази сграда ще бъде празна през следващите двадесет и пет години, беше дяволски потискаща. Е добре, той беше свикнал със самотата.

Забеляза новия модел, който Алберто беше наел за последното му шоу в Париж. Саша Саладин. Тя говореше с някого, който стоеше зад манекена. Алберто приближи и Саша представи спътника си. Асистентът му пое грациозно протегнатата ръка и я целуна. Жена. При това притежаваща ръка, която не беше тънка като молив. Тя не беше модел. Тогава може би клиент. Най-вероятно смъртна.

Алберто и Саша се отдалечиха, напускайки изложбената зала. Това пък за какво беше? Жан-Люк забрави размишленията си, когато погледът му се върна към клиентката и се закова върху нея. Тя се премести в полезрението му и боже, каква гледка! Жената имаше извивки. И гърди. И дупе, което един мъж можеше да сграбчи. И

изобилие от къдрава кестенява коса, спускаща се около раменете ѝ. Напомни му на сърдечните кръчмарски слугинчета от таверните през средновековието, които се смееха от сърце и се любеха с дива страст. Mon Dieu, само как бе обожавал тези жени.

Тя приличаше на старите филмови звезди, за които обичаше да прави дрехи. Мерилин Монро, Ава Гарднър. Интелектът му можеше и да създава дрехи за размер нула, но останалата част от него жадуваше за здрава, пищна жена. И ето тук, пред него, се намираше една точно такава красавица. Черната ѝ рокля прилепваше към изкусителната ѝ фигура, тип пясъчен часовник. Най-важното обаче — лицето ѝ, оставаше скрито. Той се премести вляво и се взря през стъклото.

Зърна малко от игривото ѝ носле, леко вирнато нагоре. Не приличаше на класическия нос, който притежаваха всичките му модели, но на него му хареса. Беше естествен и... сладък. Сладък? Тази дума определено не пасваше на моделите му. Те до една се стремяха към съвършенство, дори и по изкуствен път, но резултатът беше, че всички изглеждаха еднакво. И докато преследваха това съвършенство бяха изгубили нещо друго. А именно чувството си за индивидуалност и неповторимия си блясък.

Въпросната жена отметна гъстата си, къдрава коса зад ушите. Тя имаше високи, широки скули и сладка извивка на челюстта. Очите ѝ бяха широко отворени и съсредоточени върху бялата рокля. Какъв ли цвят бяха, запита се Жан-Люк. С нейната гъста, кестенява коса, той се надяваше да бъдат зелени. Устните ѝ бяха пълни, но деликатно оформени. Без колаген. Естествена красавица. Ангел.

Тя извади нещо от чантичката си — малко тефтерче и химикал. Не, беше молив. Пишеше нещо. Не, скицираше. Ченето му увисна. Zut! Тя рисуваше новата му рокля, крадеше модела му.

Жан-Люк присви очи. Как смееше толкова безочливо да копира роклята му пред всички. Коя, по дяволите, беше тя? От Ню Йорк ли беше дошла със Саша Саладин?

Вероятно работеше за някоя от другите известни модни къщи. Те щяха да са очаровани да получат копия от последните му модели.

— Merde — изруга той и грабна сакото от стола си.

— Къде отиваш? — попита Роби, както винаги бдителен.

— Долу — отговори Жан-Люк и навлече сакото си.

— В изложбената зала? — намръщи се Ангъс. — Не. Някой може да те разпознае. Не бива да рискуваш.

— Те са местни хора — обясни Жан-Люк. — Не знаят кой съм аз.

— Не можеш да си сигурен — Роби тръгна към вратата. — Ако искаш нещо от магазина, аз ще ти го донеса.

— Не е нещо. А човек — Жан-Люк посочи към прозореца. — Долу има шпионин, който краде моделите ми.

— Шегуваш се — Ема изтича до прозореца, за да провери. — Къде е той?

— Тя — Жан-Люк погледна през прозореца. — До бялата — не. Zut! Преместила се е при червената рокля.

— Остави на нас да се справим с нея — каза Ангъс и се присъедини към Роби до вратата.

— Не — Жан-Люк се отправи към изхода и спря пред двамата шотландци, които препречваха пътя му. — Махнете се! Трябва да разбере кой ѝ плаща, за да ме шпионира.

Ангъс вирна упорито брадичка, кръстоса ръце и отказа да помръдне.

Жан-Люк повдигна въпросително вежда към приятеля си.

— Твоята компания работи за мен, Ангъс.

— Да, плащаш ни, за да те пазим, но не бихме могли да го сторим, ако се държиш глупаво.

— А аз ти казвам, че това са местни хора, които не ме познават. Досега Алберто винаги е действал като мой посредник. Остави ме да мина преди този шпионин да си тръгне с моделите ми.

Ангъс въздъхна:

— Много добре, но Роби ще дойде с теб. — Той прошепна инструкциите си на праправнука си. — Не позволявай на никого да го снима. И го пази. Той има врагове.

Жан-Люк изсумтя, докато напускаше офиса си. След няколко крачки вече беше стигнал до задното стълбище. Ангъс за слабак ли го мислеше? Знаеше как да се защитава. Разбира се, беше част от списъка за елиминиране на Касимир, но и останалите присъстваха в него. Освен това Жан-Люк имаше и други врагове. Един мъж не би могъл да живее повече от петстотин години, без да ядоса някой и друг вампир. Сега обаче се беше сдобил с нов противник. Крадец с лице на ангел.

Стигна до последното стъпало и се отправи по страничния коридор към изложбената зала. Стъпките на Роби отекваха надолу по стълбите зад гърба му.

Когато Жан-Люк влезе в магазина, хората се обърнаха към него, но бързо извърнаха глави. Много добре. Никой не го разпозна. Лъхна го ароматът на различни кръвни групи, подобно на сладък апетитен човешки бюфет. Общуването със смъртни представляваше проблем за самоконтрола му, докато Роман не разработи синтетичната кръв през 1987 година. Сега Жан-Люк и всичките му приятели вампири се стараеха да се заситят с нея, преди да пристъпят в компанията на смъртни.

Забеляза, че Роби обхожда помещението, оглеждайки се за фотографии. Или наемни убийци. Жан-Люк заобиколи стария мъж с бастуна и се отправи към крадлата. Спря на няколко сантиметра зад нея. Беше висока — върха на главата ѝ стигаше до брадичката му. Ароматът на кръвта ѝ беше свеж и сладък. Тя беше смъртна.

— Простете, *mademoiselle*.

Тя се обърна. Очите ѝ бяха зелени. *Zut!* Красивите ѝ очи се разшириха, когато го погледна. Нямаше нищо по-тъжно от паднал ангел.

Той ѝ се намръщи и каза:

— Дайте ми една основателна причина, поради която да не помоля да ви арестуват.

---

[1] Огледални стъкла, наричани още „Еднопосочни огледала“ са полупрозрачни огледала, използвани за тайно наблюдение, при което наблюдателят се намира в полутъмно помещение, а наблюдаваният — в ярко осветено от другата страна на огледалото. Принципът им на действие се основава на това, че не добре осветеният наблюдател, не се вижда на фона на яркото отражение. — Б.р. ↑

[2] приятели мои (фр. ез.). — Б.пр. ↑

[3] Битката при Аламо е битка между мексиканската армия и тексаските въстаници (наричани още „теханос“). Тя била част от Тексаската революция. Състояла се около мисионерския център Аламо, в гр. Сан Антонио. — Б.р. ↑

[4] Бикорна — заострена шапка, прочута от времето на Наполеон. — Б.р. ↑

ГЛАВА 2

— Моля? — премигна Хедър. Отне ѝ известно време да възприеме френския акцент на възхитителния мъж пред себе си, но можеше да се закълне, че той я заплаши с арест. Усмихна се ведро и протегна ръка.

— Как сте? Аз съм Хедър Лин Уестфийлд.

— Хедър? — странното му произношение изпрати тръпки надолу по гърба ѝ.

Името ѝ прозвуча като Едхър, меко и сладко като любовно обръщение. Той пое протегнатата ѝ длан с двете си ръце.

— Да?

Тя продължи да се усмихва, докато се молеше някое спаначено листо от соленките със сирене и спанак да не е останало по зъбите ѝ. Той я изучаваше с красивите си сини очи. А лицето му... изсечената му челюст и устни наподобяваха древногръцка статуя.

— Кажете ми истината. Кой ви изпрати тук? — попита той и стисна по-силно ръката ѝ.

— Моля?

Хедър се опита да се освободи, но той я държеше здраво. Прекалено здраво. Тръпка на притеснение се прокрадна по врата ѝ.

Сините му очи се присвиха.

— Видях какво направихте.

О, боже, той знаеше за ордъовъра. Сигурно беше някой от охраната.

— А-аз ще платя.

— Струва двадесет хиляди долара.

— За една рибна хапка? — тя успя да освободи ръката си от хватката му. — Това място е възмутително. — Хедър извади салфетката от чантичката си със сумтене. — Ето, вземете си глупавия ордъовър. Не го искам вече.

Мъжът се втренчи в увитата в салфетка хапка в ръката си.

— Вие сте шпионин и крадла?

— Не съм шпионин — отвърна Хедър и трепна.

Нима току-що си призна, че е крадец?

Той се намръщи.

— Няма нужда да крадете храна. Тя е безплатна, ако сте гладна, яжте.

— Беше сувенир, ясно? Не съм гладна. Приличам ли ви на човек, който е пропуснал хранене?

Погледът му я обходи бавно, с чувственост, която накара сърцето ѝ да запрепуска. Е, каквото повикало. Тя също се впусна в обстоен оглед. Бяха ли черните къдрици на главата му толкова меки, колкото изглеждаха? Дали косата му се заплиташе? За бога, като се имаше предвид колко дълги бяха митите му, вероятно и те се заплитаха.

Хедър прочисти гърло.

— Съмнявам се, че арестувате хора само защото са взели ордъовър. Така че ще си вървя.

Очите му срещнаха нейните, преди да отговори.

— Не съм свършил с вас.

— О — може би щеше да я дръпне настрани и да я съблазни. Не, това се случваше само в книгите. — Какво имате предвид?

— Ще отговорите на въпросите ми — мъжът махна към един от сервитьорите и когато той се приближи, постави смачканата на топка салфетка върху таблата.

— Сега ми кажете истината, за кого работите?

— НОУНШ.

— Това правителствена агенция ли е?

— Това е Независимото Областно Училищно Настоятелство на Шницълбърг.

Той наклони глава. Изглеждаше объркан.

— Вие не сте дизайнер?

— Ще ми се. Сега, ако ме извините — отвърна тя и се обърна, за да си върви.

— Не — мъжът я хвана за ръката. — Видях ви да скицирате бялата рокля. Струва \$20 000. След като сте чак толкова заинтересована от нея, трябва да си я купите.

— И мъртва не бих облякла тази рокля — изсумтя Хедър.

— Какво? — веждите му литнаха нагоре. — Моделът е перфектен.

— Шегувате ли се? — тя се измъкна от хватката му. — Какво си е мислел Ешарп? Деколтетото се спуска до под пъпа. Цепката на полата стига чак до Северна Дакота. Никоя разумна жена не би носила подобно нещо на публично място.

Челюстта на мъжа трепна и той проскърца със зъби.

— Манекенките са очаровани да я носят.

— Точно това ми беше мисълта. Тези бедни жени са толкова недохранени, че не могат да мислят правилно. Вземете например приятелката ми Саша. Нейната представа за тристепенно меню е стрък целина, чери домати и разхлабително. Тя се погубва, за да се напъха в тези дрехи. Жените като мен, не могат да се обличат по този начин.

— Мисля, че можете. И ще изглеждате... великолепно — отбеляза той, а погледът му отново се спусна по тялото ѝ.

— Гърдите ми ще изскочат.

— Именно.

Ъгълчетата на устните му се извиха нагоре.

— Няма да излагам гърдите си на показ — изсумтя тя.

— Бихте ли го направила насаме?

Очите му заблестяха.

По дяволите този мъж и сините му очи. Наложил ѝ се да се замисли за момент, за да си спомни същината на разговора им.

— Ще ме арестувате ли или ще точите лиги по мен?

— Може ли и двете? — усмихна се той.

Какъв объркващ мъж!

— Нищо лошо не съм направила. Като изключим това с ордьовъра, имам предвид. Ала нямаше да го взема, ако реално можех да си позволя нещо от този магазин.

Усмивката му посърна.

— Имате нужда от пари ли? Планирате да продадете моделите, които копирахте, на друга модна къща?

— Не. Просто исках да направя един за себе си.

— Лъжете. Казахте, че и мъртва не бихте облякла подобна рокля. Да лъже? Този мъж преливаше от несправедливи обвинения.

— Вижте сега, никога не бих носила една от тези рокли по начина, по който Ешарп ги е създал. Казвам ви, този човек е тотално откъснат от реалността. Познава ли въобще някакви реални хора?

— Не и такива като вас — промърмори той, след което протегна ръка. — Позволете ми да погледна скиците ви.

— Добре, ако ще помогне да изясним нещата — тя му показва бележника си. — Първата е бялата рокля, но я пооправих.

— Пооправила? Та тя е почти неразпознаваема.

— Знам. Сега изглежда много по-добре. Така бих могла да я нося, без да ме арестуват за неприлично поведение.

— Не е чак толкова зле — проскърца със зъби той.

— Ако младо момче ме види с нея, като нищо ще се озова на някоя уеб страница в списъка със сексуални рецидивисти. Но говорим хипотетично, като се има предвид, че така или иначе никога не бих могла да си позволя подобна рокля. Дори не мога да си купя чифт чорапи оттук, без да загубя колата си, заради неплатени вноски.

— Стоката тук е предназначена за отбран елит.

— О, извинете ме. Веднага ще се обадя да ми докарат ролс-ройса, за да се изтегна в него по пътя до летището, откъдето ще взема частен самолет, който да ме върне обратно във вилата ми в Тоскана.

Устните му трепнаха, когато обърна на следващата страница.

— А това е червената рокля?

— Да, но значително подобрена, след като я преправих. Има още четири модела. Хрумнаха ми толкова много идеи наведнъж, че просто трябваше да ги скицирам, преди да ги забравя, ако ме разбирате какво имам предвид.

— Всъщност да, разбирам — отвърна непознатият и я изгледа особено.

Цялата ситуация беше странна. Той не изглеждаше като човек, който би разбрал капризния творчески процес. По-скоро имаше вид на атлет, но с тялото на плувец, а не на щангист.

Можеше ли наистина да накара да я арестуват? Странните му обвинения, в съчетание с красотата му, я бяха смутили до толкова, че бърбореше като някоя притеснена глупачка. Трябваше да се отпусне и да бъде по-мила.

— Наистина съжалявам. Не съм имала намерение да крада каквото и да било. В беда ли съм?

— А искаш ли да бъдеш? — той я погледна с намек за лека усмивка.

Хедър се възпря, преди да отговори утвърдително. Господи, този мъж беше толкова секси. И прекалено красив за собственото си добро. Без съмнение трудно намираше дрехи, които да паснат на широките му рамене и дълги крака. Вероятно имаше и проблем с жените. Достатъчно беше да го погледнат само веднъж и дрехите им случайно се озоваваха на пода.

Аха! Това се очакваше и от нея, ако я арестуваше. Да му се предложи като жертвено агне. Колко благородно! Колко нелепо!

Никога не би дръзнала да го стори.

Той свърши с разглеждането на скиците ѝ.

— Всъщност са много добри. Виждам защо биха били по-подходящи за жени с... по-сочна фигура.

Той наистина харесваше моделите ѝ? Сърцето на Хедър се изпълни с гордост и радост. Освен това ѝ допаднаше да я наричат сочна.

— Благодаря ти. И благодаря, че не наричаш жените като мен дебели.

Мъжът се скова.

— Защо ми е да казвам подобно нещо, след като не е вярно?

Уау. Този мъж представляваше сериозен проблем. Не само, че беше разкошен, но знаеше и какво точно да каже на една жена. Двойно по-опасен. Кое то бе двойно по-забавно! Не, шамароса се тя наум. Току-що се беше отървала от едно мъжко бедствие. За нищо на света нямаше да продължи по същия път.

— По-добре да тръгвам — измърмори Хедър и се обърна да си върви.

— Забрави скиците си.

Младата жена се обърна с лице към него.

— Ще ми позволиш да ги задържа?

— Само при едно условие — той надникна зад нея. — Zut! Трябва да тръгваме.

Тя погледна през рамо. Огромен мъж в шотландски килт конфискуваше телефон с камера от една млада жена.

— Но аз исках да направя снимка за блога си — възрази момичето.

— Ела.

Разкошният охранител хвана Хедър за ръката и я поведе към една двойна врата с надпис „Само за частни лица“.

— Чакай малко — Хедър забави крачка. — Къде ме водиш?

— Някъде, където можем да поговорим.

Да говорим? Не беше ли това кодова дума за нещо друго? Господи, той наистина я отвеждаше в сенките, за да я съблазни.

— Тъм, не говоря с непознати.

— Досега разговаря с мен — отвърна мъжът и я изгледа иронично, докато я дърпаше през вратата към коридора. — Даже беше доста словоохотлива.

— Е, да — тя погледна обратно към изложбената зала. — Просто се надявам, че не очакваш нещо повече.

Той спря пред още една двойна врата и ѝ подаде бележника. Докато Хедър го напъхваше обратно в чантата си, непознатият набра кода на охранителната система.

— Това, което ще ти покажа, е много лично.

О, боже, от това се опасяваше.

— Виждано само от отбрани членове на елита ли?

— Точно така. Знам, че си строг критик, но мисля, че ще бъдеш впечатлена.

— Сигурна съм, че ще бъда — отвърна младата жена и погледът ѝ се спусна на юг.

— Хедър.

Нежният начин, по който той произнесе името ѝ, я накара да се разтопи цялата отвътре. Тя вдигна поглед и очите им се срещнаха.

— За едно и също нещо ли говорим? — усмихна се той.

— Не знам.

Сърцето ѝ биеше силно. Беше ѝ трудно да мисли, когато я гледаше по този начин.

— Ще ти покажа останалата част от есенната колекция.

— Оу — премигна тя. — Ясно. Така си и помислих.

— Но, разбира се.

Блясъкът в очите му излъчваше подозрение. Той отвори вратата и я въведе в помещението.

— Тъмно е — прошепна Хедър и в същия миг светлините се включиха.

Един бърз поглед към високия таван ѝ показа, че той е включил само половината от осветлението. Погледът ѝ се спусна надолу. Помещението беше огромно, много по-голямо от изложбената зала.

Рафтовете покрай стените бяха препълнени с топове от красиви платове. Ръцете я засърбяха да ги докосне всичките. В дъното забеляза две шевни машини, които се отразяваха в стъклените френски врати на задната стена. От лявата ѝ страна имаше две огромни маси за кроене, а отляво — множество стойки с великолепни дрехи. В центъра мъжки и женски манекени бяха поставени в кръг като Стоунхендж на висшата мода.

Боже мой, какво ли не би дала да има подобно ателие. Това беше същински рай.

— Тук се случва магията.

— Магия? — попита той и затвори вратата. — Бих го нарекъл по-скоро упорит труд.

— Да, но е вълшебно — каза тя, отправяйки се към първата стойка с дрехи, докато токчетата ѝ отекваха по дървения под — Тук идеите раждат красоти.

Той я последва.

— Значи ти хареса дизайнерското студио?

— О, да — Хедър започна да разглежда нещо скроените сака и поли, закачени на стойката. — Възхитително! — прокара плата между пръстите си и се намръщи.

— Какво не е наред?

— Вълнено е.

— Сакото е зимно.

— А това е Тексас. Може и да го продадеш в Пенхендъл, но тук трябва да включиш климатик, за да го носиш, дори и през зимата.

— Не се бях сетил — отбеляза той, кръстоса ръце и се намръщи.

— Кройката обаче е забележителна — възхити се тя на едно от саката. — Този човек е гений.

— Мислех, че е откъснат от реалността.

— И това също — засмя се Хедър, преминавайки на следващата стойка.

— Сама ли сишила роклята си?

— Толкова ли е очевидно? — трепна тя.

— Всъщност е добре направена, платът е боклук, но материята в наши дни често е такава — обясни той, свивайки рамене.

— О, знам. Купувала съм си неща, които буквално са се разпадали след две пранета.

Хедър се закова пред едно украсено с мъниста болеро, когато внезапно я осени една мисъл. От кога охранителите разбираха от платове?

— Твой модел ли е? — попита той.

— Горедолу. Харесва ми да комбинирам парчета от различни шарки, за да се получи нещо уникално.

— Наистина е уникален — кимна непознатият.

— Благодаря ти. — Кой беше този мъж? — Ти... като дизайнер за Ешарп ли работиш?

— А ти би ли искала?

Ченето ѝ увисна.

— Ъ?

— Ти ме убеди, че пренебрегвам част от пазара и че жените, като теб, заслужават да изглеждат добре.

— О!

— Вярвам, че повечето от тези модели могат да бъдат преправени за по-пищни фигури и може би точно ти си човекът, който да го направи.

— О!

— Ела в понеделник вечер, ако искаш да започнеш.

— О! — Боже, звучеше като идиотка. — Мога да работя тук? На това вълшебно място?

— Да.

— О, боже! — явно този човек не беше охранител. — Ти ли си управителят? Н-надявам се, че не съм те обидила с някои от нещата, които казах. Все пак споменах, че Ешарп е гений.

— И че е напълно откъснат от реалността и се е наложило да преправиш моделите му.

Хедър трепна.

— Е, малко се увлякох, но само защото съм дълбоко убедена, че жените като мен заслужават да изглеждат също толкова добре, колкото по-слабите ни посестрими.

— Ти имаш страст — каза той и посочи роклята ѝ. — И талант. Иначе не бих те наел.

— О, благодаря ти! Това е като сбъдната мечта! — Хедър притисна ръка към гърдите си. — Толкова съм развълнувана г-н ъ-ъ-ъ... как да те наричам?

Той се поклони леко.

— Позволи ми да се представя — очите му блестяха, докато се усмихваше лениво. — Аз съм Жан-Люк Ешарп.

ГЛАВА 3

Жан-Люк очакваше реакцията ѝ да бъде забавни и не сгреша. Устата на Хедър зейна от изненада. Красивите ѝ зелени очи се разшириха от ужас. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ, оставяйки я толкова бледа, че дори луничките ѝ не се виждаха.

Той се ухили. От години не се беше забавлявал така. Тя отвори и затвори уста, но не пророни нито дума — досущ като риба на сухо. Една очарователна риба.

Жан-Люк наклони глава и попита:

— Какво казваше?

Хедър успя да изтръгне от гърлото си няколко задавени писукания.

— Как може да си... Мислех, че си много стар.

Той повдигна вежда.

— Имам предвид, че... О, боже, съжалявам! — Тя отметна къдриците си назад, а чантичката ѝ падна на пода. — По дяволите!

Той се наведе да я вдигне.

— Не, аз ще я взема.

Тя грабна чантичката си толкова бързо, че залитна докато се изправяше.

Жан-Люк се пресегна, за да я хване.

— Добре съм. — Хедър замахна с ръка към някои от дрехите, за да се задържи. За съжаление, моделите се разделиха подобно на Червено море, оставяйки я да се строполи на пода. — Ааа.

— Държа те! — каза той, хващайки я за ръкава.

И тогава дрехата се разпори.

Хедър се сгромоляса, а Жан-Люк остана да стои с парчето плат в ръка. Merde!

Той се надвеси над нея.

— Добре ли си?

Полата ѝ се беше вдигнала, разкривайки добре оформените ѝ крака. Не можа да устои да не си представи как бедрата ѝ се увиват

около кръста му. Или врата му.

— Наистина ли ти си Жан-Люк Ешарп? — попита тя.

— Oui.

Хедър изстена и закри лицето си с ръце.

— Имаш ли мазе, в което мога да се скрия за около 50 години?

Всъщност имаше и беше изкушен да я покани там. Жената със сигурност щеше да разведри дългото му изгнание, но нямаше право да държи в плен смъртна само за забавление. Той седна на пода до нея.

— Няма нужда да се срамуваш.

— Унижена съм! Направо ме убий още сега!

Жан-Люк се засмя.

— Молах за съвсем същото малко по-рано тази вечер. Не сме ли леко мелодраматични?

— Казах ужасни неща за теб. — Тя свали ръцете от лицето си. — Наистина съжалявам!

— Не се извинявай за това, че си откровена. На мен ми харесва. В този бизнес много малко хора са искрени.

Хедър седна и трепна, когато забеляза полата си. Побърза да я оправя.

— Не мога да разбера как може да си толкова кра... млад. Създавал си дрехи за звезди като Мерилин Монро.

Нима за малко не го нарече красив? Усмивката му посърна, когато осъзна, че е време да започне с лъжите. Zut! Тя бе толкова откровена с него.

— Аз съм... синът на въпросния Жан-Люк Ешарп. Можеш да ме наричаш Жан, за да не ме бъркаш с баща ми.

— О! Страхотно е, че си наследил таланта му.

Жан-Люк сви рамене. Мразеше измамата. Затова обикновено предпочиташе компанията на вампирите. Всяка връзка със смъртен изискваше прекалено много лъжи, особено сега, когато трябваше да се укрива. Подаде на Хедър скъсания ръкав.

— Съжалявам, че се скъса!

— Всичко е наред — тя го натика в чантичката си. — Както ти каза, платът е боклук. — Младата жена огледа стаята и се усмихна. — Не мога да повярвам, че се намирам в истинско дизайнерско студио в компанията на известен моден дизайнер.

Жан-Люк се усмихна и се изправи на крака.

— Ще дойдеш ли в понеделник на работа? — попита я той и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане.

— О, можеш да се обзаложиш. За мен това е сбъдната мечта.

Хедър постави ръката си в неговата и той я издърпа толкова рязко нагоре, че тя се блъсна в гърдите му. Ръцете му мигновено я обгърнаха. Тя погледна нагоре с прекрасните си очи. Толкова тъмни, блестящо зелени. Жан-Люк можеше да чуе как ударите на сърцето ѝ се ускоряват, докато я държеше в ръцете си. Това му хареса.

— Знаеш ли колко си красива?

Събеседницата му поклати глава.

Очевидно можеше и да я накара да загуби способността си да говори. Желание закипя във вените му. Усещаше я толкова топла и сладка, но трябваше да се спре преди очите му да заблестят в червено. Тя беше прекалено голямо изкушение, а той винаги се стараеше да избягва сериозните връзки.

Жан-Люк я пусна.

— Страхувам се, че мога да те наема само за две седмици.

Когато бутикът затвореше, единственият смъртен, на когото щеше да е позволено да влиза в магазина, бе охранителят му Пиер.

— Разбирам — Хедър отстъпи назад и лицето ѝ посърна. — Осъзнавам, че нямам опит, а и освен това през септември трябва да се върна да преподавам в училище.

— Да не би да очакваш, че ще ти намеря някакъв недостатък?

Когато тя се изчерви в отговор, Жан-Люк разбра, че е нацелил болно място. Подозираше, че зад дръзкото ѝ държание се крие огромна несигурност. Това беше трик, който познаваше добре, тъй като самият той го бе използвал.

Но защо Хедър Уестфийлд би се съмнявала в себе си? Дали някой не се беше опитал да сломи духа ѝ? Ако беше така, то той почувства внезапното желание да забие юмрук в лицето на този човек.

— Не се притеснявам, че мога да остана недоволен от теб. Точно обратното. Възможно е да бъда твърде доволен.

И прекалено изкушен да я задържи тук, за да облекчи самотата на изгнанието му.

Хедър преглътна шумно.

— А и имам едно правило, което винаги следвам — никога не се забърквам със свои служители, без значение колко ме привличат.

Той позволи на погледа си да обходи пищното ѝ тяло.

— О, боже — прошепна тя. Отстъпи още една крачка назад. — Аз не търся... не съм готова... имам предвид.

— Идеята за връзка те оставя без думи?

— По-скоро ме ужасява — потрепна младата жена. — О, нямах предвид с теб, отнася се за всеки. Преминах през отвратителен развод преди година и...

Жан-Люк вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Ще се държа прилично — усмихна се бавно той. — А ти, ще можеш ли?

— Разбира се, аз винаги... се държа подобаващо.

Изглеждаше леко нещастна от казаното.

Дали не изпитваше тайно копнеж да бъде палава? Желанието го връхлетя отново и той стисна юмруци, за да се въздържа да не я сграбчи. Беше минало толкова много време от последния път, когато.

Жан-Люк отхвърли мисълта. Налагаше се да страни от смъртните жени. Беше научил това по възможно най-болезнения начин.

Хедър тръгна надолу по пътеката, докосвайки дрехите, покрай които минаваше.

— Тези са готини.

Спря се пред редица колани, изработени от кожа, месинг и сребро.

— Това е първият сезон, в който правя дизайни на колани — приближи се Жан-Люк. Само смъртните манекенки можеха да носят коланите изработени от сребро. Симон и Инга страняха от всичко, което можеше да изгори деликатната им кожа. — Какво мислиш?

— Прекрасни са. Особено много ми харесват големите модели, които се слагат на ханша.

Щрак. Изостреният слух на Жан-Люк долови звука. Той вдигна ръка и Хедър замлъкна с въпросителен поглед. Последваха стъпки и още едно щракване.

Не беше чул вратата да се отваря и затваря. Само някой, който знаеше комбинацията, можеше да я отвори. А и всеки вампир, който се телепортиреше в сградата отвън, щеше да задейства алармата. Следователно натрапникът се беше телепортирал от вътрешността на

магазина. Ако беше някой от приятелите му вампири, досега щеше да се е обадил, така че по всяка вероятност посетителят беше неприятел.

Жан-Люк вдигна пръст към устните си, за да предупреди Хедър да пази тишина. Той се придвижи към края на пътеката и центъра на стаята, след което надърна между дрехите и високата закачалка, на която бяха окачени.

Ето го. Възрастният мъж с бастуна. Щрак. Мъжът забиваше бастуна в дървения под, след което приплъзваше крака напред. Беше прегърбен и лицето му оставаше скрито.

Жан-Люк подуши въздуха. Долови аромата на Хедър зад себе си, определено смъртен, но не усети нищо от мъжа.

Старецът спря с едно последно потропване на бастуна си.

— Знам, че си тук, Ешарп!

Жан-Люк се вцепени. Mon Dieu, това беше Луи. Не беше виждал най-страховития си враг повече от сто години.

— Аз съм търпелив мъж. Знаех си, че с времето ще станеш невнимателен. И ето те сега тук, невъоръжен, без скъпоценните си охранители. — Стариият мъж се изправи бавно, изпъвайки гръб. — Беше невъзможно да те доближа в Париж, докато беше заобиколен ден и нощ от поне шестима бодигарда.

Луи вирна брадичка.

Жан-Люк си пое дълбоко дъх, когато видя очите на мъжа. Луи бе възприемал редица самоличности през вековете, успявайки винаги да изглежда различно. С изключение на очите. Те винаги бяха тъмни и студени, изпълнени е омраза.

Жан-Люк се запромъква бавно обратно към Хедър докато врагът му продължаваше да се хвали.

— Допусна последната си грешка, Ешарп. Присъствах на откриването на всичките ти магазини, но ти остана скрит, като страхливеца, който си всъщност. Сега, най-накрая се появи. Последната ти поява.

Жан-Люк стигна до Хедър и вдигна пръст към устните си. Тя кимна с уплашен поглед.

— Не му позволявай да те види. Измъкни се през задната врата. Бягай! — прошепна той в ухото ѝ.

Тя отвори уста, за да протестира, но той я спря, притискайки пръст към устните ѝ.

— Върви. — Оформи с устни думата и я бутна нежно към противоположния край на пътеката.

— Излез от скривалището си, страхливецо — извика Луи. — Решен съм да те убия веднъж завинаги. Ще ми липсваш, когато вече те няма, за да те тормозя, но Касимир ми отправи щедро предложение, на което не можах да откажа.

Жан-Люк тръгна надолу по пътеката към центъра на стаята.

— Zut alors. Мислех, че си мъртъв, но няма значение, скоро ще бъдеш.

Беше по-добър фехтовач от Луи, но за съжаление, не бе въоръжен в момента. Затова изпрати телепатично съобщение.

— Мога да те чуя — присмя му се Луи. — Хленчиш пред приятелите си за помощ.

Жан-Люк излезе на открито.

— Сам водя собствените си битки. Кажи ми колко време ти отне да се възстановиш след последната ни среща. Ако не ме лъже паметта, вътрешностите ти изпадаха от стомаха ти.

С ръмжене Луи завъртя топката на бастуна си и захвърли дървената му обвивка на пода, освобождавайки тънка, смъртоносна шпага.

— Приятелите ти ще пристигнат твърде късно — предрече Луи и нападна.

Жан-Люк отскочи встрани, сграбчи най-близкия манекен и замахна с него, за да отклони първата атака.

Шпагата на Луи се вряза в пластмасата и обезглави мъжкия манекен.

— Ах, това ми навява сладки спомени от Якобинската диктатура^[1].

Завъртя се отново и този път разби торса на манекена. Жан-Люк остана да се отбранява само с крака на манекена. Поне през него преминаваше метален лост, а и Роби щеше да се появи всеки момент с истинска шпага.

Бързо се сниши и усети изсвистяването, когато рапирата на Луи проряза въздуха. Затича се надясно, използвайки крака на манекена като опора, за да се прехвърли през масата за кроене.

Луи замахна към краката му, но Жан-Люк отскочи и се приземи на пода от другата страна на масата. Когато противникът му заобиколи

отдясно, за да го хване, той също се премести надясно. Можеше да накара Луи да потанцува малко, докато пристигне Роби с меча.

Жан-Люк вече беше направил един кръг около масата, когато забеляза движение зад мъжа. Застина. Хедър се промъкваше зад Луи, а в ръката си държеше само няколко колана. Какво си мислеше тя? Не посмя да ѝ извика да спре. Това щеше да предупреди стареца за присъствието ѝ и той като нищо щеше да я намушка с меча си. *Merde*. Намръщи се и се опита да ѝ даде знак с глава да се разкара от там.

Тя го пренебрегна, очите ѝ и бяха изцяло съсредоточени върху Луи.

Единственото, което Жан-Люк можеше да направи, бе да държи мъжа далеч от нея. Затича се към центъра на стаята и започна битка с крака на манекена. Парчета пластмаса се разхвърчаха във въздуха, докато Луи разсичаше импровизираното му оръжие.

— Спри!

Хедър замахна с коланите към Луи.

Мъжът се вцепени, когато среброто удари темето му. От раната се издигна струйка дим. Той се обърна към нея с лице, изкривено от болка.

— Ти, проклета кучко! — изруга и вдигна шпагата си.

— Хедър, бягай!

Жан-Люк се хвърли напред и удари главата на стареца с крака на манекена. Металният прът наруши равновесието на Луи. Шпагата му издрънча на пода. Ешарп се спусна, за да я вдигне, след което отскочи от пътя на Хедър, когато тя замахна още веднъж към противника му.

— На ти, нещастнико!

Очите ѝ блестяха от вълнение.

Луи вдигна ръце, за да предпази главата си и среброто изгори дланите му, при което оголената плът зацвърча.

Входната врата се отвори със замах и Ангъс, и Роби връхлетяха вътре с изкарани мечове. Роби подхвърли шпага към Жан-Люк. Той я хвана и се обърна към Луи. Копелето беше избягало, криейки се сред етажерките с дрехи. С крайчеца на окото си французинът забеляза как Ангъс се плъзва между две от стойките. Без съмнение шотландецът имаше намерени да сгази негодника в гръб.

Жан-Люк подаде на Хедър шпагата на Луи.

— Ако тръгне след теб, не се двоуми да я използваш.

Тя кимна, срещайки погледа му. Сърцето му забави ритъм. Mon Dieu, в какво я беше въвлякъл?!

— Ще се върна за теб, Ешарп — обяви Луи, — но първо ще убия твоята жена. Точно, както в доброто старо време, поп?

— Тя не е моя жена! Не я забърквай!

— Ах, но аз виждам, че те е грижа за нея. Чудя се дали ще бъде толкова стоворчива, колкото последната ти любовница.

— Проклет да си. — Жан-Люк тръгна към стойките. — Пази я — извика той на Роби, след което се затича надолу по пътеката.

Забеляза Ангъс да се приближава от противоположната посока.

Жан-Люк разбута дрехите, търсейки Луи.

— По дяволите — промърмори Ангъс. — Вероятно се е телепортирал. Ще продължа да търся — каза той и премина на вампирска свръхскорост.

— Хвана ли го? — извика Хедър.

— Не. Той... избяга.

Жан-Люк закрачи обратно към центъра на студиото. Изпълнен с чувство на неудовлетворение, той замахна с шпагата си във въздуха. Очите на Хедър се разшириха.

Роби се разхождаше около нея, стиснал здраво клеймора си в ръка.

— Трябва да претърся периметъра. Веднага.

— Върви — кимна Жан-Люк.

Роби спринтира към френските прозорци по протежение на задната стена и излезе.

Жан-Люк си пое дълбоко дъх.

— Добре ли си?

— Предполагам. — Хедър остави коланите и шпагата на Луи върху масата за кроене. — Но не мога да разбера какво се случва. Каква е работата с всичките тези мечове? И защо някой би искал да убие един моден дизайнер?

— Дълга история. — Също така болезнена. — Искан ми се да беше избягала, както ти казах.

— Имах намерение, но когато видях да те атакува с меч, докато ти разполагаше единствено с манекена... не знам. Вероятно трябваше да се страхувам, но през целия си живот съм била изплашена и вече ми дотегна. И тогава в мен изригна тази неописуема ярост. Гняв към мен

самата, задето съм такова мекотело. Гняв към бившия ми, задето е задник. Просто трябваше да направя нещо и... и се справих доста добре!

Жан-Люк взе ръката ѝ в своята. Подозираше, че бившият ѝ съпруг е човекът, който я бе накарал постоянно да се съмнява в себе си. Но тя се бореше с това и сърцето му се изпълни с гордост.

— Беше много смела. Може би ми спаси живота.

Хедър се изчерви.

— Не съм сигурна дали помогнах чак толкова. Ти се справяше много добре. Кой беше този?

— Никога не съм знаел истинското му име. Наричам го Луи.

— Люи?

— Не, Луи.

— И аз това казах — намръщи се тя.

Жан-Люк въздъхна.

— На френски Луи означава „той“. Луи е убиец с много имена. Жак Клеман, Дамиен, Раваяк. Той подстрекава към убийства и изпитва удоволствие от смъртта.

Ръката на Хедър потрепери.

— Защо иска да те убие?

— Защото се опитах да го спра през век... годините. Веднъж успях и от тогава той иска да страдам. — Жан-Люк стисна ръката ѝ. — Неприятно ми е да го кажа, Хедър, но ти си в голяма опасност.

Лицето ѝ пребледня.

— Страхувах се от това. Той мисли, че аз съм...

— Той вярва, че си моя любовница.

Хедър издърпа ръката си от хватката му.

— Тогава е най-добре да стоя на разстояние. Предполагам, че в крайна сметка няма да мога да работя тук.

— *Ait contraire*, трябва да работиш тук. Имам охрана, която може да те защити. Всъщност, ще е най-добре да живееш тук, докато ние... се погрижим за Луи.

— Не мога да живея тук, имам къща в Шницълбърг — изсмя се тя.

— Трябва да живееш тук. Луи уби две от жените ми в миналото.

— Той убива приятелките ти? — преглътна Хедър.

— Да. Съжалявам, че ти се случи това. Предупредих те да не му позволяваш да те види.

Хедър трепна.

— Трябваше да постъпя, както ми каза.

— Ако го беше направила, можеше да съм мъртъв. Позволи ми да те защита. Дължа ти поне това.

— Не мога да остана тук. Дъщеря ми...

— Non. — Жан-Люк се почувства сякаш го бяха ударили е юмрук в стомаха. — Имаш дъщеря?

— Да. О, боже мой! Да не искаш да кажеш, че и тя е в опасност?

Жан-Люк преглътна. Образите на осакатените тела се появиха в ума му. Ивон през 1957 година. Клодин през 1832. Не можеше да понесе тази болка и вина отново.

— Не се страхувай! Ще защита и двете ви!

---

[1] Якобинската диктатура — червеният терор (terreur rouge) или терорът на монтанярите (terreur montagnarde) е период от Френската революция, известен с масово преследване на политически противници и голям брой екзекуции. Той продължава от 5 септември 1793 до 27 юли 1794. — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Трябваше да се досети, че той не е перфектен. Всеки мъж, който бе толкова красив, колкото Жан-Люк, непременно притежаваше някой и друг недостатък. Недостатък номер едно: упорит като муле. След като Хедър се съвзе от първоначалния шок, тя отказа предложението му за защита. Ешарп изглеждаше смаян, но веднага след това повторно заяви намеренията си, сякаш налагаше някакъв закон.

След като бе живяла шест години със съпруг, който имаше мания за контрол и се налагаше за всичко, включително какво бельо трябва да си купува, Хедър и одобрените ѝ от диктатора бели памучни бикини, потръпнаха от възмущение. Господ да ѝ е на помощ, трябваше да избягва властните мъже. И да си купи ново бельо, нещо предизвикателно, което да символизира новооткритата ѝ смелост. Слава богу, че на път за къщи имаше магазин с гигантски отстъпки. Къде другаде една независима жена, като нея, би могла да си купи дантелено бельо и патрони?

— Г-н Ешарп оценявам предложението ви, но наистина не се нуждая от закрилник — каза тя и посочи към заключената врата. — Ако просто ме пуснете да си вървя...

— Един момент. — Той се намръщи, поглеждайки към вратата. — Не мисля, че осъзнаваш колко опасен е Луи.

Аааа. Този мъж въобще не се отказваше.

— Луи не ми се стори толкова опасен. Всъщност изглеждаше направо безпомощен, когато го ударих с коланите. А и ти се би с него със счупен манекен. Като за злодей, беше доста лесен за побеждаване.

— Не беше лесно. Само изглеждаше така, защото съм най-добрият фехтовач в цяла Европа.

Недостатък номер две: прекалено голямо его. Макар че можеше да му го прости. Досега не беше срещала мъж, който да не страда от този проблем.

— Може би вие в Европа все още практикувате фехтовка, но ние, тук в Тексас, използваме пистолети. Ако бях въоръжена, Луи щеше да

е на път към моргата.

Веждите на Жан-Люк се събраха в свирепа гримаса.

— Да не би да твърдиш, че можеш да се бориш с него по-добре от мен?

— Със сигурност имам повече вяра в пушката си, отколкото в който и да е мъж.

— Но аз се опитвам да те спася.

— Вече съм спасена. Алилуя, слава на бога. Сега отключи тази врата и ме пусни, братко.

Очите му се разшириха в израз на обхваналото го раздражение.

— Не мога да те оставя да си тръгнеш, преди да ми обещаеш, че ще ми позволиш да те пазя.

— Ще има да си чакаш. Не се нуждая от теб.

— Неблагодарна жена.

— Арогантен мъж.

Сърцето ѝ препускаше. Мили боже, това беше също толкова вълнуващо, колкото, когато заби пай в лицето на бившия си съпруг. Всъщност дори повече. Паят бе акт на отчаяние, придружен от тъжния факт, че бракът ѝ е пълен провал. А това... това беше възхитителна проява на независимост. Никога преди не се беше чувствала по-силна или по-безстрашна. Докато бичуваше Луи с коланите имаше усещането, че е Жената Чудо и това ѝ хареса.

— Беше ми приятно да се запознаем, г-н Ешарп. Оценявам предложението ви за работа, но предвид обстоятелствата, мисля, че ще е най-добре да не се виждаме повече. — Хедър се обърна и тръгна към вратата, чувствайки се особено горда от малката си реч. Измърморените зад нея проклетия я накараха да се усмихне. — Ако просто отключите...

Вратата изведнъж се отвори е трясък и тълпа от хора нахлу в стаята.

— Крайно време беше — изръмжа Жан-Люк.

Един шотландец с килт затвори вратата и се облегна на нея. Строгийт поглед върху лицето му и дългият меч в ръката му означаваха, че не се шегува. Изпълненото с достойнство напускане на Хедър беше съсипано. Дори повече от съсипано. Тя беше в капан. Някак Жан-Люк бе успял да извика подкрепление.

Недостатък номер три: той беше повече от упорит. Мъжът беше непреклонен.

Ешарп ѝ представи приятелите си, но тя почти не го слушаше. Ситуацията бе дяволски неприятна. Беше се борила толкова упорито, за да се научи да се грижи сама за себе си и дъщеря си Бетани. Имаше усещането, че да позволи на един мъж да я защитава, е огромна крачка назад.

Въпреки това трябваше да признае, че Жан-Люк бе изглеждал много очарователен в началото. Беше наистина поласкана, че я намира за привлекателна. Тя със сигурност го смяташе за атрактивен, преди появата на Наполеоновия му комплекс. Предложи ѝ работата на мечтите ѝ. Шансове като този не идваха често, така че трябваше да е луда, за да не приеме. Дали не реагираше прекалено остро, само защото той напипваше болното ѝ място? Беше арогантен, но пък бе загубил две от приятелките си. Отчаянието му бе разбираемо.

Мъжът искаше да бъде герой. Толкова лошо ли беше това?

Но какво знаеше тя за него? Ако човек съдеше по приятелите му, Жан-Люк бе грижовен и предан. Такива изглеждаха приятелите му. Имаше един висок, сериозен мъж на име Роман Драгон-нещо-си, с русата му съпруга и малкият им син. Също така мъж на име Грегори, който постоянно се хилеше. Двамата шотландци носеха фамилията МакКей. Братя може би. Онзи, който се казваше Роби все още пазеше вратата. Другият — Ангъс, беше женен за красива брюнетка на име Ема. И като се замисли, всички те изглеждаха изключително добре.

— Модели ли сте? — попита Хедър, след като мъжете придърпаха Жан-Люк в другия край на стаята, оставяйки я с жените и бебето.

Шана се засмя, докато люлееше сина си в ръцете си.

— В никакъв случай. Аз съм зъболекарка. Мъжът ми е собственик на Роматех Индъстрис, а Грегори е един от вицепрезидентите на компанията му. Ангъс е главен изпълнителен директор на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс.

— О!

Хедър погледна към вратата. Роби все още я пазеше. Нямаше да ходи никъде известно време.

Ема ѝ се усмихна.

— Би се доста добре.

— Благодаря. — Тъй като беше в капан, Хедър реши, че може да изкопчи повече информация.

— Какво знаете за Луи?

Шана подпря пълничкото бебе на хълбока си.

— Тъжна история. Мъжът преследва Жан-Люк от доста време.

— Ангъс ни разказа малко, докато идвахме насам — продължи Ема с лек британски акцент. — Луи е убил две от приятелките на Жан-Люк в миналото.

— Аз не съм му приятелка — измърмори Хедър. — Едва тази вечер се запознах с г-н Ешарп.

— Няма значение — каза Ема. — Докато Луи вярва, че двамата имате нещо общо, ти си мишена.

— Мога да разбера нежеланието ти да приемеш закрилата на Жан-Люк — призна Шана. — Веднъж бях в подобна ситуация и Роман трябваше да ме пази. Това беше преди да се оженим.

Хедър погледна към мъжете, които се бяха скупчили в другия край на стаята, шепнейки си бързо един на друг. Бяха красавци, но все пак имаше нещо по-различно в тях, нещо, което все още не можеше да различи.

— Отне ми известно време да опозная Роман и да му се доверя — продължи Шана. — Разбирам нежеланието ти да се довериш на един непознат, но аз познавам Жан-Люк от две години и на него може да се разчита. Страшно е мил. Винаги се е грижел за двама ни с Роман при нужда.

— И на мен се притече на помощ — допълни Ема. — Той е най-добрият фехтовач в цяла Европа.

— И аз така чух — въздъхна Хедър.

Приятелите му не се скъпяха на хвалби. Тя погледна към Жан-Люк. Не се и съмняваше, че е способен мъж. Имаше тяло на атлет и сама бе видяла колко бърз и изобретателен е в действие. Елегантният смокинг не скриваше силата и опасността, които се излъчваха от него. Вместо това го караше да изглежда по-скоро като Джеймс Бонд. А Агент 007 винаги получаваше красивото момиче накрая.

Сърцето ѝ се сви в гърдите. Господ да ѝ е на помощ, тя искаше да бъде това красиво момиче.

Недостатък номер четири: прекалено красив за собственото му добро.

— Той е красив мъж, не мислиш ли? — прошепна Шана.

Хедър подскочи. По дяволите, бяха я хванали да точи лиги по него.

Ема ѝ се усмихна многозначително. Дори бебето в ръцете на Шана се кикотеше заедно с майка си.

— Хубаво, признавам, че изглежда добре, но това не означава, че се нуждая от помощта му — протестира Хедър. — Мога да се грижа за себе си.

Усмивката на Ема избледня.

— Не разбираш колко опасен е Луи.

— Този човек избяга веднага след като разбра, че е числено превъзходен. Не е толкова корав.

Ема понижи глас.

— Заключените врати не могат да го спрат. Притежава способността да влезе в къщата ти, когато си пожелае. Никога няма да го чуеш. Може да се появи зад теб във всеки един момент. Преди да разбереш какво става, гърлото ти ще бъде прерязано на две.

Хедър преглътна звучно, борейки се с желанието си да погледне през рамо. По дяволите, започваха да я плашат. Гласът ѝ се повиши.

— Не би могъл да е чак толкова лош. Не е като да може да изчезва и да се появява, когато си пожелае. Описват го като някакво свръхестествено нощно създание.

Високо изречените ѝ думи отекнаха във внезапно притихналата стая.

Кръгът от мъже се обърна и впери поглед в нея. Хедър се изчерви. Дори в класната си стая в гимназия „Гуадалупе“ не бе получавала такова внимание.

Мълчанието се проточи, докато мъжете си разменяха погледи. Ема и Шана се спогледаха и се разсмяха. Бебето изписка и размаха ръчички към Хедър.

— Искат ти да го държиш — обясни Шана и пхна детето в ръцете на Хедър.

Бебето грабна шепа от косата ѝ, което предизвика приятни спомени от ранното детство на Бетани. Тя се усмихна на малкото момченце с червени бузки и лазурни сини очи.

— Очарователен е. Как се казва?

— Константин — отговори Шана. — Разбрах, че имаш дъщеря?

Хедър усети накъде отива разговорът. Щяха да използват дъщеря й, за да я накарат да се почувства виновна и да приеме предложението за защита на Жан-Люк.

— Тя е на четири години. И аз мога да защитя и двете ни. Наследих пушка от баща си.

Шана потръпна.

— Държиш оръжие в къща с дете?

Хедър стисна зъби. Не приемаше нищо по-сериозно от това да бъде добра майка.

— Не я държа заредена. Разбира се, сега ще трябва да купя някой и друг патрон.

Очите на Ема блеснаха с одобрение.

— Знаеш как да стреляш?

— Да, баща ми ме научи на всичко за оръжията и как да се използват безопасно. Той беше експерт.

— Какво се е случило с него? — попита Шана.

— Беше... застрелян.

Шана се намръщи.

— По време на служба — добави Хедър. — Баща ми беше градският шериф.

— За съжаление, това само доказва, че и най-добрите професионалисти могат да бъдат убити — каза Ема. — Имаш нужда от помощ, за да пазиш дъщеря си. Не може да стоиш будна и нащрек двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

— Фиделия също е въоръжена.

— Четиригодишната ти дъщеря има оръжие? — възкликна Шана.

— Не, разбира се, че не! — изсумтя Хедър. — Никога няма да позволя на дъщеря ми да припари до оръжие.

Тя трепна. Това не беше самата истина. Фиделия беше дала ясно да се разбере, че не отива никъде без пистолетите си.

— Фиделия е детегледачката, живее с нас и е стара приятелка на семейството. Би направила всичко, за да защити двете ни с Бетани.

— Значи има две жени у вас, които могат да стрелят, така ли? — попита Ема, усмихвайки се.

— Би ли желала да станат три?

— Това е страхотна идея! — засмя се Шана.

— Какво?

Хедър намести Константин на хълбока си.

— Мислиш ли, че Ангъс би имал нещо против? — попита Шана, след което се наведе към Хедър и прошепна. — Младоженци са.

— Женени сме вече от година, затова не мисля, че няколко ноци без мен ще го убият — протестира Ема. — Какво мислиш, Хедър?

— Много мило от твоя страна да искаш да помогнеш, но... — Хедър трепна, когато бебето дръпна косата ѝ.

— Аз съм вицепрезидент на МакКей Секюрити енд Инвестигейшънс — обясни Ема. — И съм бивша служителка на МИ-6 и ЦРУ, така че смятам, че ще бъда много добра охрана.

Хедър беше впечатлена.

— Наистина оценявам предложението, но финансовите ми възможности са доста ограничени.

— Без заплащане — прекъсна я Ема. — Жан-Люк помогна на двама ни с Ангъс, когато имахме неприятности. Дължа му го.

— Това е най-доброто решение — заключи Шана.

Константин дръпна косата на Хедър отново и тя погледна лицето му. Очите му привлякоха вниманието ѝ.

— Дните ми са... заети, така че мога да ви охранявам само през нощта — продължи Ема. — Но по този начин двете с детегледачката ти ще имате възможност да се наспивате и да се пазите по-добре през деня.

— Разбирам. — У Хедър се настани усещането за спокойствие и примирение, докато бебето ѝ се усмихваше. — Благодаря ти, Ема. С удоволствие ще приема помощта ти.

— Чудесно. Ще кажа на мъжете какво сме решили и след това може да тръгваме.

Ема тръгна към групата мъже.

Константин освободи хватката си върху косата на Хедър.

— Вече можеш да ме пуснеш.

Тя премигна. Гласът на малкото момче бе забележително ясен. Освен това в очите му се четеше особена интелигентност. Тя го постави на краката му.

— На колко е години?

— На седемнадесет месеца — отвърна Шана.

Хедър наблюдаваше детето, докато то спокойно се връщаше при майка си.

— Той е специално малко момченце.

Шана засия от гордост.

— Да, така е.

Тридесет минути по-късно Хедър паркира пикапа Шеви в алеята пред дома си в Шницълбърг.

— Каква възхитителна къща — отбеляза Ема, отвори вратата отдясно на шофьора и слезе от колата.

— Наследих я от родителите си.

Хедър обожаваше старата къща в стил „Кралица Ана“ с широката веранда и люлка на нея. Възхищаваше се на викторианската дърворезба, опасваща цялата веранда и балкона на втория етаж. Но най-много от всичко ѝ харесваше фактът, че може да отгледа дъщеря си в същата къща, в която беше отраснала и самата тя.

Грабна чантичката си и пазарската торбичка с новото ѝ дантелено бельо и патрони. Ема дори не мигна в магазина с евтини стоки и Хедър вече я харесваше.

— Насам — каза тя и тръгна нагоре по стълбите към входната врата.

Ема праметна голяма пазарска чанта през рамо и обходи с поглед предния двор.

— Къщата е с високи основи. — Гостенката ѝ се наведе леко напред, за да погледне по-отблизо. — Нямах ли мазе?

— Искан ми се. Допълнителното място ще ми е от полза за съхранение на разни вещи.

Хедър отключи входната врата. Дочу телевизорът вътре да работи. Възможно бе Фиделия да е все още будна.

Ема се намръщи, когато се качи на верандата.

— Домът ти е прекрасен, но много уязвим. Чия е стаята с балкона?

— Моя, но държа всички прозорци и врати заключени.

Ема не изглеждаше впечатлена.

— Нека вляза вътре първа.

Сърцето на Хедър подскочи.

— Мислиш, че Луи е тук?

Заедно с малкото ѝ момиченце?

— Не искам да рискувам.

Ема изкара дървено колче от торбата си и влезе във фоайето.

Дървено колче? Определено беше по-тихо оръжие от пушка, но Хедър се съмняваше, че ще е по-ефективно. Последва Ема и заключи вратата.

Гостенката ѝ надникна във всекидневната, след което прошепна:

— Това Фиделия ли е?

Хедър погледна вътре. Фиделия спеше на дивана, а телевизорът гърмеше на испански.

— Да.

Всекидневната се свързваше с трапезарията, която изглеждаше празна.

Ема се шмугна покрай стълбите към задната част на фоайето и през люлеещата се врата, която водеше към кухнята.

Хедър нямаше търпение да се занимава с това. Трябваше да разбере дали Бетани е добре. Втурна се нагоре по стълбите към стаята на дъщеря си.

Нощната светлина едва осветяваше розовите рози, които тя бе изрисувала по стените и около прозорците. Белите дантелени завеси позволяваха на слънцето да изпълва стаята през деня, но сега щорите бяха пуснати.

Хедър мина на пръсти покрай огромната къща за кукли и раkitената куклена количка до леглото, покрито с юрган, украсен със Сю^[1], който майка ѝ беше ушила. Остави чантичката си и пазарската торбичка в подножието му. Краката на дъщеря ѝ стигаха едва до половината на леглото. В началото му червеникаворуси къдрици се разстилаха по цялата възглавница. Гледката винаги стопляше сърцето ѝ. Тя отметна къдриците от нежната бузка. Дори и да не успееше да осъществи мечтите си да стане дизайнер и да види Париж, нямаше да е голяма загуба, тъй като вече бе създавала най-прекрасния си малък шедьовър.

Аз ще те защита, миличка.

После отиде до прозорците, за да се увери, че са заключени.

— Недей да бягаш от мен отново — прошепна Ема от вратата.

Хедър се обърна.

— Трябваше да се уверя, че дъщеря ми е добре.

Ема кимна, докато влизаше в стаята.

— На първия етаж е чисто, както и всички стаи на втория.

Уау, беше бърза. И изчерпателна.

— От другата страна на коридора има стая за гости, която си добре дошла да използваш.

— Благодаря ти, но ще откажа. — Ема намести торбата по-високо на рамото си. — Ще съм будна цяла нощ.

— Тогава кухнята е на твое разположение, ако имаш нужда от нещо.

Хедър трябваше да си признае, че ще спи много по-спокойна, когато знаеше, че Ема я пази. Слава богу, че успя да избегне присъствието на Жан-Люк Ешарп тук. Последното нещо, от което имаше нужда, бе още един властен мъж в живота си. Известен моден дизайнер при това. Вероятно щеше да прерови всичко в гардероба ѝ и да го изхвърли. Или още по-лошо, щеше да стои пред него и да се смее.

Ема пристъпи до леглото на Бетани и прошепна:

— Красива е.

Хедър кимна.

— Тя е всичко за мен.

— Разбирам. — Ема се усмихна с нотка на тъга. — А сега искам да проверя тавана.

— Оттук. — Хедър отиде в коридора и дръпна въжетото, за да свали сгъваемата стълба. — Имаш ли нужда от фенерче?

— Виждам много добре в тъмното — каза Ема, изкачвайки стълбата. Тя остана на тавана за момент, след което бързо слезе. — Чисто е, а сега мисля да проверя отново навън.

— Добре.

Хедър сгъна стълбата и я остави да се върне обратно към тавана.

Ема вече слизаше по стълбите към вратата, така че тя реши да се приготви за сън.

Взе чантата си и пазарската торбичка от стаята на Бетани и продължи към своята спалня. Спусна щорите на френските врати, които водеха към балкона. Каква нощ само! Предложение за работа от известен моден дизайнер и смъртна заплаха, и всичко това за една вечер. Събитията от по-рано днес заиграха в ума ѝ докато придърпваше стола от бюрото си към гардероба. Защо един смъртоносен убиец би нападнал дизайнер? Освен, ако Ешарп не беше

просто моден дизайнер. Жан-Люк имаше мистериозното излъчване на Джеймс Бонд около себе си.

Със сумтене, тя отхвърли тази теория. Международният шпионаж не се интересуваше от Шницълбург, Тексас. Покатери се на стола, откри пушката, която беше скрила на най-горния рафт в гардероба и я занесе до леглото си. Жан-Люк не спомена ли другите имена на Луи? Кадилак? Не, беше нещо друго. Зареди два патрона.

Може би, ако се успокоеше достатъчно, щеше да си спомни. Винаги бе имала чудесна памет. Беше шокирала бившия си съпруг Коуди, когато му припомни всяка една негова заплаха и обида в съда.

Хедър се съблече и надяна любимата си пижама от зелена коприна. Обожаваше усещането на коприна върху кожата си, винаги я успокояваше. Седна върху плюшената завивка, облегна се на възглавниците и затвори очи. Убиец, който имаше много имена. Не Кадилак, а Раваяк. Жан-Люк бе признал, че е успял да спре веднъж Луи и затова убиецът искаше отмъщение.

Какъв ли беше този моден дизайнер, който попречва на един убиец да изпълни пъклените си планове?

Музиката от филмите за Джеймс Бонд зазвуча в главата ѝ. Не, не можеше да бъде. Позволяваше на въображението си да се развихри.

Включи компютъра си, след което издърпа стола обратно до бюрото докато машината зареждаше. Потърси в Гугъл името Раваяк и остана изумена. Резултатът бе дори по-откачен от теорията ѝ за Джеймс Бонд.

Франсоа Раваяк е бил екзекутиран през 1610 година след покушение срещу крал Анри IV. Четири коня са го разчленили на четири части. Боже, дали са му издали смъртен акт в четири екземпляра? Едно нещо беше сигурно. Мъжът определено беше мъртъв. Дори ако Луи бе успял да доживее 400 години, не би могъл да е Раваяк. А и Френското правителство беше забранило скандалното име да бъде използвано отново.

В долната част на уеб страницата имаше линк към информация за друг убиец на име Дамиен. Това беше другото име, което Жан-Люк беше споменал. Хедър кликна върху линка.

Робер-Франсоа Дамиен се беше опитал да убие крал Луи XV през 1757 година. Провалил се, но все пак спечелил голямата награда

— смърт чрез разчленяване на четири части. Още веднъж французите наредили името да не бъде използвано никога вече.

Търсенето за Жак Клеман даде подобни резултати. Той бе убил крал Анри III през 1589. Бил разчленен на четири и изгорен. Като учителка по история, Хедър намираше всичко това за пленяващо, но и объркващо. Просто нямаше смисъл. Или Жан-Люк грешеше или лъжеше нарочно, или... се случваше нещо много странно.

Това доведе списъка с недостатъци на Жан-Люк до номер пет: Неяснота. Как би могла да му се довери, ако историята му нямаше смисъл?

Някой почука тихо на вратата и Хедър бързо минимизира екрана пред себе си.

— Да?

Вратата изскърца и Ема надникна вътре.

— Просто исках да ти кажа, че всичко е наред. Можеш да си легнеш спокойно. Ще си тръгна малко преди изгрев-слънце.

— Благодаря ти!

— Фиделия се събуди и ѝ обясних какво става. Настояваше да разчете бъдещето ми.

— О, вярно — кимна Хедър. — Тя гледа на карти таро на всеки, който пристъпи прага на къщата. Това е нейният начин да ни защитава.

— Заедно с pistolетите ѝ? Това ще бъде интересно. — Ема погледна към компютъра на Хедър. — Наваксваш с мейлите ли?

— Да, ще слеза след минутка.

— Всичко е наред. Моля те, остави вратата леко отворена, за да мога да те проверявам през нощта.

— Добре.

Хедър изчака Ема да си тръгне и се обърна обратно към компютъра си.

Написа в Гугъл „Жан-Люк Ешарп“ и намери няколко сайта, които продаваха негови дрехи. Не им обърна внимание и продължи да търси лична информация. Откри снимка, правена преди година, на ежегодното му модно шоу в Париж. Тъмни къдрици, сини очи, намек за трапчинка в привлекателната му усмивка. Боже, можеше ли този мъж да бъде още по-възхитителен? Обратно към недостатък номер четири: прекалено красив за собственото му добро.

Намери скорошна статия, преведена от парижкия вестник „Le monde“. Всички се чудеха защо Жан-Люк Ешарп не е остарял през последните тридесет години. Хмм, вероятно имаха предвид бащата на Жан-Люк. Мъжът, когото тя бе срещнала, изглеждаше едва на около тридесет години. Очевидно по-възрастният Ешарп бе изчезнал през последните няколко месеца. Пресата подозираше, че се е подложил на поредния лифтинг на лицето.

Хедър откри още една статия отпреди тринадесет години. Имаше снимка. Леле, той изглеждаше по същия начин, както тази вечер. В това нямаше никакъв смисъл. Потърси датата на раждане на Жан-Люк, но не намери никаква лична информация.

Обратно към недостатък номер пет: Неяснота. Някои жени биха приели подобно мистериозно излъчване за плюс, но тя не харесваше изненадите що се отнасяше до мъжете. Макар че беше интригуващо.

Защо бе нарекъл Луи с различни имена, които са изчезнали преди векове и защо изглеждаше точно, както и преди тринадесет години? Козметична операция или... Една мисъл мина през ума ѝ. Напълно странна, без съмнение, предизвикана от късния час и свръхактивното ѝ въображение.

Ставаше дума за едно от любимите ѝ телевизионни предавания — безсмъртните шотландци, които живееха в продължение на векове и надвиваха старите си врагове с мечове. Това обясняваше защо Жан-Люк и приятелите му се биеха с този вид оръжие. И защо говореше за убийци, живели преди векове. Дори имаше шотландски приятели с килтове. Начинът, по който се бяха скупчили в другия край на стаята, шепнейки си един на друг със сигурност наподобяваше група мъже, които крият някаква тайна.

Възможно ли беше Жан-Люк да е безсмъртен?

Хедър изключи компютъра си със сумтене. Теориите ѝ ставаха все по-абсурдни. Безсмъртни мъже? Със същия успех можеше да започне да вярва в елфи и феи. За съжаление, беше научила по трудния начин за съществуването на троловете. Бе живяла с един такъв цели шест години.

Слизайки по стълбите, за да си вземе чаша вода, тя забеляза, че телевизорът е изключен. Можеше да чуе лекия акцент в гласа на Фиделия.

— Обърнатата карта „Отшелник“ може да означава, че страдаш от дълбока самота.

Това не звучеше като Ема. Хедър спря на вратата на всекидневната и зяпна. Не беше Ема.

Жан-Люк се изправи. Стройната му фигура бе облегната на креслото. Сините му очи блеснаха, когато забеляза пижамата ѝ.

— Дойдох да те видя. Ема ме пусна.

Беше измамена. Хедър стисна зъби. Трябваше да се досети, че Ема се е съюзила с него.

— Къде е Ема?

— Горе е, пази Бетани — Фиделия намигна на Хедър. — Този млад мъж се кълне, че е негов дълг да те защитава. Той е твоя тасчо, не мислиш ли?

Жан-Люк се поклони.

— На вашите услуги.

Хедър преглътна гневната си забележка. Този мъж отказваше да приеме „не“ за отговор. Обратно към недостатък номер едно: упорит като муле. А начинът, по който Жан-Люк се поклони, изглеждаше старомоден. Изключително старомоден.

Не можеше да не се запита колко може да остарее едно муле.

---

[1] Sunbonnet Sue — класическото сладурско момиченце с лице, закрито от голяма шапка. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Тя беше красива, дори когато бе ядосана. Жан-Люк се възхити на пламналия зелен огън в очите ѝ. А и начинът, по който копринената пижама очертаваше гърдите ѝ, също не беше лош. Хедър го изгледа гневно и постави ръце на ханша си. Движението накара гърдите ѝ да се разтресат леко. Не носеше сутиен. Винаги бе имал набито око за детайлите.

— Жан-Люк — промърмори тя. — Не те очаквах.

— Моля те, наричай ме Жан.

Би било толкова лесно да плъзне ръцете си под горницето на пижамата ѝ и да ги изпълни със сладката мекота на гърдите ѝ. Вдигна поглед към лицето ѝ и забеляза, че бузите ѝ поруменяват. Можеше да долови аромата на кръвта ѝ, когато се втурна към лицето ѝ, изпълвайки деликатните вени под кожата ѝ. Кръвна група АБ.

Гладът се надигна в корема му и разпръсна тръпки на жажда по цялото му тяло. За щастие, имаше няколко бутилки със синтетична кръв скрити в хладилна чанта в колата си. Така щеше да се погрижи за физическата си нужда, но постепенно започна да осъзнава, че изпитва и друг глад, предизвикан от годините на въздържание. Липсваше му правенето на любов и не само. Липсваше му удовлетворението, безметежното удоволствие, което носеше чувството за емоционална връзка с една любяща жена. Заради Луи, тази радост от дълго време бе невъзможна за него.

Хедър кръстоса ръце пред гърдите си, което само опъна тънката материя още повече около тях.

— Не ми казвай, че планираш да прекараш нощта тук?

— Трябва, мой дълг и чест е да те защитавам.

— Това е толкова романтично — обади се Фиделия от мястото си на дивана. Тя извъртя едрото си тяло, за да вижда Хедър, която стоеше на прага. — Не мислиш ли?

— Не — намръщи ѝ се младата жена. — Не е романтично, когато той ми се натрапва.

— Chico^[1], той не се опитва да те прелъсти. Просто иска да те защити — очите на Фиделия заблестяха, когато погледна към Жан-Люк. — Поне така твърди.

Да я прелъсти? Жан-Люк избягваше смъртните жени, откакто Клодин бе убита през 1832 г. Чувството му за чест не му позволяваше да изложи друга невинна жена на опасността от извратеното отмъщение на Луи. Ала врагът му вече вярваше, че е обвързан с Хедър. Най-належащата причина да ѝ устои бе изчезнала. Този факт запрати вълна от желание от сърцето право в слабините му. Прелъсти я. Знаеш, че я желаеш.

Но защо тя би приела каквито и да било аванси от негова страна? Животът ѝ и този на дъщеря ѝ бяха в опасност заради него. Беше вероятно да го зашлеви, отколкото да се подаде на страстните му целувки.

Жан-Люк си пое дълбоко дъх и каза:

— Уверявам ви, *mes dames*^[2], че намеренията ми са почтени.

Хедър изсумтя и го изгледа подозрително.

Да не би тя да поставяше под въпрос честта му? *Merde*. Ала всъщност беше в правото си, като се имаше предвид посоката, в която се отклоняваха мислите му.

— По думите на Ема е възможно и аз да съм в опасност. — Кафявите очи на Фиделия блестяха дяволито.

— Къде е моят телохранител? Имате ли нещо като... каталог?

Жан-Люк премигна.

— Мога да опазя и двете ви, но ако предпочитате собствена охрана, ще повикам Роби.

— Роберто? — Фиделия понамести дългата си черна коса, за да изглежда по-бухнала, но за съжаление няколко сантиметра от корените ѝ вече бяха посивели.

— И той ли е *tuu macho* като теб?

— Аз... не знам.

Жан-Люк извади мобилния си телефон от вътрешния джоб на сакото на смокинга си.

— Той е шотландец, облечен в килт — промърмори Хедър. — И мечът му е по-голям от този на Жан.

Какво пък трябваше да означава това? Жан-Люк спря насред движението, докато набираше номера, за да отвърне на

предизвикателния ѝ гневен поглед.

— Разбира се, клейморът е по-голям от шпагата, мадмоазел, но е много по-тежък и забавя фехтовача.

— Бавното ме устройва. Дори ми харесва — погледна го тя иронично.

Той пристъпи към нея.

— Финесът е по-важен. Освен това не забравяй опита и безпогрешните реакции. Аз съм шампион, както знаеш.

— Ясно. — Тя се прозя. — Но нали знаеш как е. Само тези, на които им липсва, твърдят, че размерът не е от значение.

Жан-Люк стисна зъби.

— Мадмоазел, нищо не ми липсва. С радост ще ви го докажа. Толкова бавно, колкото желаете.

Фиделия избухна в смях.

— Олеле, само ако бях двадесет години по-млада. Е, по-скоро тридесет, но както и да е. Не си падам по мечове или мъже в полички. Имам си достатъчно мъже на главата.

Жан-Люк премести с усилие погледа си от Хедър и се фокусира върху детегледачката.

— Не искаш Роби?

— Дявол да го вземе, не, просто се пошегувах с теб — Фиделия сложи голямата си чанта в скута си и бръкна вътре. — Какво бих правила с някакъв си шотландец, когато имам това готино немско *mischacho*, г-н Глок.

Тя извади един пистолет, потупа го нежно и го остави на възглавницата до себе си. След това измъкна още един.

— А ето го и г-н Макаров, от Русия, с любов — продължи Фиделия и постави пистолета до другия. — И италианския ми любим, г-н Барета.

Докато Жан-Люк прибираше телефона обратно в джоба си, забеляза, че предпазителя на всички пистолети беше вдигнат.

— Колко оръжия имаш?

— По един за всеки съпруг, който съм имала. Поне тези сладурчета не стрелят халосни патрони — смеейки се Фиделия прибра пистолетите обратно в чантата си. — Любимецът ми, г-н Магnum е горе в спалнята ми. Прекалено е тежък за чантата — намигна тя, — но пък какви размери има само.

— Фиделия, трябва ми нещо от кухнята.

Хедър посочи с глава към задната част на къщата.

— Тогава отиди и си го вземи.

Очите на старата жена се ококориха, когато Хедър отново наклони глава по посока на кухнята.

— О, вярно, нека ти помогна. — Изправи се тя, притискайки чантата до гърдите си. — Веднага се връщаме, Хуан. Не си тръгвай.

— Разбира се.

Той се поклонил леко, а Хедър вече крачеше надолу по коридора.

Фиделия се заклатушка след нея, последвана от шумоленето на дългите си поли. Тя погледна назад с весела усмивка.

— Сигурна съм, че просто е загубила нещо. Като например ума си.

Жан-Люк се промъкна във фойето, за да ги наблюдава и когато кухненската врата спря да се люлее след тях, се изстреля с вампирска скорост през входната врата до БМВ-то си.

Грабна бутилка със синтетична кръв от хладилната чанта и я изгълта. Мразеше студените ястия, но в случая така беше най-добре. За вампир да се натъпка със студена кръв, беше равносилно на леден душ. Точно от такъв се нуждаеше, предвид, че жадуваше за нещо повече от храна.

Огледа двуетажната, облицована с дърво къща на Хедър. Синя, с бели прозорци и веранда. Така топла и уютна. Напълно различна от каменния му замък северно от Париж. Той беше безупречен, официален и неприветлив като мавзолей, докато тази къща бе изпълнена от жизнени хора и изглеждаше така... обитавана. Зоркото му за детайли око бе забелязало всички признаци. Чифт малки мокри маратонки, оставени на верандата. Един изплетен наполовина вълнен шал, който се подаваше от кошницата до камината. Възглавниците върху дивана, които стояха постоянно вдлъбнати. Гоблен, който висеше на стената, изобразявайки молитва към Господ да благослови този дом. Изпълнена с цветове рисунка, очевидно дело на дъщеричката на Хедър, закачена с гордост над камината.

Това беше истински дом. Истинско семейство. Каквото той никога не бе имал. Merde. Човек би помислил, че след 500 години го е преживял. Едно нещо беше сигурно, не можеше да позволи на Луи да

унищожи това семейство. Битката щеше да бъде трудна, защото не знаеше къде и кога ще атакува врагът му.

Най-ужасяващият страх на Жан-Люк, чувството на безсилие, дебнеше в сенките в очакване на момент на слабост. Нямахше да му се поддаде. В името на безопасността ѝ, трябваше да защити Хедър и да надвие Луи.

Огледа двора и улицата, преди да профучи обратно в къщата. Тихо затвори входната врата след себе си и тогава с изключителните си вампирски сетива дочу шепнещия глас на Фиделия.

— Защо не му позволиш да те защити? Какво имаш против него? Последва пауза, през която той тихо заключи вратата.

— Има нещо странно в него — отвърна най-накрая Хедър. — Сама можеш да видиш очевидните му недостатъци, но има нещо друго, което не мога да обясня.

— Какви очевидни недостатъци? — попита Фиделия.

Именно. Какви очевидни недостатъци? Жан-Люк пристъпи смръщен по-навътре във фойето.

— Той е прекалено привлекателен — обяви Хедър.

Жан-Люк се ухили.

— И арогантен — продължи тя, при което усмивката му повехна. — Кълна се, че ако още веднъж чуя, че е майстор-фехтовач, ще взема меча му и ще го превърна в младо кастрирано добиче със синя панделка.

Той потрепна.

— Не ставай глупава — изсъска Фиделия. — Ако премахнеш атрибутите на един мъж, за какво ти е тогава?

— И аз това се питах през последните четири години — промърмори Хедър.

Жан-Люк едва се сдържа да не нахлупе в кухнята и да не хвърли госпожица Хедър Уестфийлд върху масата, за да ѝ даде едно особено наложително просветление.

— Е, ако постои достатъчно дълго тук, може и да разбереш — засмя се Фиделия.

Дяволски вярно, закима Жан-Люк.

— Той няма да остане тук — настоя Хедър.

Дяволски грешно. Той се намръщи на вратата.

Хедър сниши глас.

— Искам да знам дали усещаш някакви странни вибрации от него.

— Все още не. Знаеш, че получавам повечето си видения в съня си.

— Тогава отивай да си лягаш.

Фиделия се засмя.

— Не мога да гарантирам, че ще го сънувам, но за теб не е изключено. Виждам, че го харесваш.

Жан-Люк се приближи на пръсти до кухненската врата. Трябваше да чуе отговора на Хедър, но вместо това последва ровичкащ шум.

— Свърши ли сладоледът с три вида шоколад? — Младата жена въздъхна раздражено и затръшна вратата на фризера.

— Ти си в отрицание — заяви Фиделия.

— Не, напълно съм наясно, че имам наднормено тегло.

— Не — възрази възрастната жена. — Не искаш да си признаеш, че Хуан те привлича.

— Името му е Джон.

Жан-Люк се намръщи. Нито една от двете не го произнасяше правилно.

— Той е много красив — прошепна Хедър, — но е прекалено властен.

— Не, не. Chica, той няма нищо общо с бившия ти. Просто точно сега смяташ, че всички мъже са еднакви.

— Има нещо странно в него, което не ми вдъхва доверие.

Фиделия цъкна с език.

— Тогава нека продължа да му гледам и да видим какво ще покажат картите.

Жан-Люк се втурна обратно във всекидневната и погледна картите върху масичката за кафе. След като Фиделия ги беше разбъркала, го покани да си избере седем от тях. Само една беше обърната с лицето нагоре, проклетата карта „Отшелник“. Обикновено не вярваше в тези глупости. Беше срещал прекалено много шарлатани през вековете. Въпреки това гордостта му бе засегната, когато чу някой да говори за самотата му.

Разбира се, че беше самотен. Как би могъл да ухажва жена с ясното съзнание, че Луи ще се опита да я убие?

— Не съм сигурна, че той е този, за когото се представя — нежният глас на Хедър се носеше от кухнята. — Той има... тайни.

Тя беше проникателна жена. Жан-Люк се наведе над масичката и обърна втората карта. Сърцето му се смрази.

Любовниците. Беше толкова изкушаващо да се надява на щастливо бъдеще и възхитителен съюз с любяща жена. Но как бе възможно това да се случи с Хедър? Дори и ако преживееше заплахата на Луи и му простеше за опасността, в която я беше поставил, как щеше да приеме любовник, който е нежив?

Жан-Люк ги чу да влизат във фойето. Бързо грабна картата „Любовници“ и я върна обратно в тестето. Хвана друга произволна и я постави на мястото на предишната с лице надолу. След това се отпусна в креслото и придоби отегчено изражение.

— Върнахме се!

Фиделия нахлу в стаята с шумолящи поли. Седна в средата на дивана и остави чантата си до себе си.

— Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

Хедър посочи към кухнята с чаша леденостудена вода в ръка. Ледчетата се удариха едно в друго с мелодичен звън.

— Не, благодаря ти.

Жан-Люк стисна страничните облегалки, за да остане на мястото си. Бе живял векове наред, през по-голямата част от които добрите обноси изискваха мъжът да остане прав, когато има дама на крака. Подобни навици бяха трудни за изкореняване, но щеше да е още по-трудно да обясни откъде се е сдобил с тях. Хедър вече подозираше твърде много.

— Какво ще кажеш да довършим гледането на карти?

Фиделия се наведе напред и подпря лакти на коленете си.

Хедър постави чашата си на една подложка до картите.

— Имаш ли нещо напротив да погледам?

— Не. Нямам какво да крия.

Какъв лъжец беше само.

Тя го погледна подозрително, докато се настаняваше на облегалката на дивана. После взе една синя кадифена възглавничка в скута си и нави един от пискюлите около пръста си.

— Добре, втората карта — обяви Фиделия и я обърна.

Слава богу, че беше успял да се отърве от „Любовниците“. С която и карта да я беше сменил, все трябваше да е по-добра.

— Глупакът — съобщи Фиделия.

Жан-Люк потрепна.

Хедър се засмя, но после стисна устни, когато той я изгледа гневно.

— Не се има предвид, че си глупак — увери го Фиделия с усмивка. — Означава, че имаш тайното желание да се впуснеш в неизвестното и да започнеш нов живот.

— О!

Това може и да беше истина. Той погледна Хедър. Тя притисна възглавницата към гърдите си, докато пръстите ѝ нежно галеха мекия плат.

Харесваше ѝ тъканта. Обичаше да докосва и усеща нещата. Слабините му реагираха. Надяваше се, че освен меките неща, харесва и твърди.

Фиделия обърна още една карта и се намръщи.

— О, боже! Десетте меча.

— Това лошо ли е?

Глупав въпрос, при положение че можеше да види рисунката върху картата, която изобразяваше мъртъв мъж на земята, в чийто гръб бяха забити десет меча.

— Опустошение — отвърна Фиделия. — Съдбата ти те настига и не можеш да направиш нищо, за да я избегнеш.

— Луи — прошепна Хедър и стисна още по-силно възглавничката.

— Няма да му позволя да те нарани — увери я Жан-Люк.

Фиделия обърна четвъртата карта.

— Осемте меча, на обратно. Миналото се е върнало, за да те преследва.

Той се намести в креслото. Това беше прекалено близо до истината.

Възрастната жена обърна петата карта.

— Рицарят на мечовете.

Тя поклати глава с недоумяващ поглед.

— И това ли е лошо?

— Не, добро е. Ти си смел като сър Ланселот и защитник на жените — въздъхна Фиделия. — Просто намирам за странно, че си избрал толкова много карти с мечове. Има още три вида бои. Шансът някой да уцели карти само от единия е много малък.

Жан-Люк сви рамене.

— Аз съм фехтовач.

— Мечовете са символ. — Фиделия присви очи. — Означават, че досега си обръщал прекалено много внимание на интелекта си и си пренебрегвал желанията на сърцето си.

— Нямах друг избор. Не можех да рискувам да имам връзка с някого заради Луи.

— На колко години е Луи? — прошепна Хедър.

Жан-Люк се вцепени, но си наложи да се отпусне безгрижно обратно в креслото.

— Той е... по-възрастен от мен.

Хедър го наблюдаваше отблизо, докато забиваше пръсти във възглавницата.

— Това колко ще рече?

Merde. Беше го притиснала в ъгъла. Как можеше да спечели доверието ѝ, ако продължаваше да я лъже?

— Не знам точната му възраст. — Това поне беше вярно.

Фиделия обърна шестата карта.

— Луната.

Тя го изгледа странно. Жан-Люк преглътна.

— Да не би да има нещо общо с лов?

— Не. Означава измама — Фиделия хвърли поглед към Хедър. — Също така може да означава нещо свръхестествено.

Очите на младата жена се разшириха.

Той се наведе напред.

— Не се поддавай на суеверия. Заклех се, че ще те защита и ще го сторя.

— Искам да ти повярвам, но не съм сигурна, че мога.

Очите ѝ потърсиха неговите и той се опита да влее в погледа си цялата си загриженост и възхищение към нея. Хедър не извърна очи. Искра на надежда пламна в него. Жадуваше за доверието, приятелството и уважението ѝ. Желаше всичко, което тя можеше да му даде.

— Време е за последната карта — съобщи Фиделия. — Тя е особено важна, тъй като символизира резултата от текущата дилема.

Тя се пресегна за картата.

В този момент на вратата се позвъни.

Хедър скочи на крака, а Фиделия посегна към чантата си.

— Кой би дошъл по това време на нощта?

Жан-Люк отиде във фоайето, а жените го следваха по петите. Той чу Ангъс на предната веранда, който изпращаше телепатично съобщение на съпругата си.

— Не е Луи. Той никога не би си направил труда да позвъни.

Хедър включи лампата на верандата и погледна през прозорчето на вратата.

— Всичко е наред — увери я Жан-Люк. — Мисля, че е Ангъс. Позволи ми.

Той отвори вратата.

Ангъс влезе вътре и кимна към Хедър.

— Добър вечер, девойче. Как е положението тук?

Младата жена сви рамене.

— Добре, предполагам. Не очаквах Жан-Люк да се появи.

Шотландецът се намръщи.

— Той нямаше избор. Това е въпрос на чест.

Лицето му грейна, когато жена му се зададе, подскачайки весело надолу по стълбите.

— Ето те и теб.

Ема се ухили и се хвърли в прегръдките му.

— Липсвам ли ти вече?

— Да.

Ангъс я прегърна силно.

Жан-Люк изстена вътрешно. Напоследък Ангъс се разсейваше твърде лесно.

— Имаш ли някакви новини за докладване?

— Не. — Ангъс облегна брадичката си върху челото на Ема. — Двамата с Роби претърсихме целия град, но няма и следа от Луи.

Чувството на безсилие глождеше Жан-Люк. Отчаяно желаше да потърси сам Луи, но не можеше да пренебрегне дълга си да защитава Хедър.

— Имаме нужда от повече мъже.

— Отивам в Ню Йорк, за да осигуря още охрана — увери го Ангъс.

Жан-Люк кимна. Роман и Грегори вече се бяха телепортирали обратно в Ню Йорк и бяха взели Шана и бебето със себе си.

Ангъс се обърна към Хедър.

— Ще доведе и някой, който да ти помага през деня.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ли е необходимо всичко това?

— Да — отговориха едновременно Жан-Люк и Ангъс.

Шотландецът отвори вратата.

— Бих искал да остана насаме с жена си за момент, преди да си тръгна. Лека нощ.

След тези думи той изведе Ема на предната веранда.

— Ще се върна след секунда — каза тя, усмихвайки се на Хедър.

Вратата се затвори след нея.

Настъпи неловка пауза, докато останалите чакаха във фойето. През затворената врата се понесе лекото изпискване на Ема, последвано от мъжки смях и нейния кикот.

— Младоженци — въздъхна Жан-Люк.

— Толкова много щастие може да стане досадно — кимна Хедър.

— Оуі — съгласи се той и скръсти ръце. — Особено, когато е недостижимо за нас останалите.

Фиделия изсумтя.

— Вие двамата сте толкова депресиращи, че ми се прииска едно питие.

Тя се отправи към кухнята.

— Някой друг иска ли бира?

— Не, благодаря — Хедър се загледа в люлеенето на кухненската врата, след което обърна любопитния си поглед към Жан-Люк. — Звучиш... почти завистливо, когато говориш за Ангъс и Ема.

— Кой мъж не би желал да бъде обичан с такава страст, като тяхната?

— Някои намират подобна страст за ограничаваща.

— Само ако любовта е използвана, за да ги държи в плен — Жан Люк я наблюдаваше внимателно. — Това ли се случи с теб?

Тя сви рамене и погледна встрани, но той усети, че отговорът е „да“. Пристъпи към нея.

— Смятам, че любовта трябва да те кара да се чувстваш по-силен и непобедим, по-свободен и способен да постигнеш каквото пожелаеш.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Такава любов е голяма рядкост.

— Споделяш ли такава обич с дъщеря си?

Очите ѝ се разшириха, след което се напълниха със сълзи.

— Да.

— Тогава е достижима за теб.

Хедър прехапа долната си устна.

— А защо мислиш, че за теб не е?

— Не исках да изложя някоя жена на смъртоносното отмъщение на Луи.

Дори и да го нямаше Луи, пак щеше да съществува проблемът, че е нежив. От друга страна, Роман и Ангъс успяха да се справят с тази пречка. Може би той също би могъл.

— Ще бъде трудно да намеря жена, която да ме обича такъв, какъвто съм.

— Толкова ли е трудно да се разбира човек с теб. Нека позная. Хъркаш сякаш стадо биволи се надбягват — пошегува се Хедър.

— Не. Всъщност спя много спокойно.

— Нима не стоиш буден дяла нощ, за да полираш трофеите си от турнири по фехтовка?

— Не — засмя се той.

Хедър разпери ръце в знак на нетърпение.

— Предавам се. Не мога да кажа какво не е наред с теб.

Жан-Люк се приближи.

— Значи си готова да признаеш, че ме харесваш.

Бузите ѝ се оцветиха в нежно розово и сладкият аромат на кръвната ѝ АБ група се понесе към него. Тя повдигна брадичка.

— Страшно си самоуверен.

Той се усмихна бавно.

— Неприятен страничен ефект от арогантността ми.

Устните ѝ се извиха неохотно в усмивка.

— Трудно е да не те хареса човек.

— Дай ми време. И дотам ще стигнеш.

Тя се засмя. Щастливият звук изпълни сърцето му с топлина и радост. От много години не се бе наслаждавал така на компанията на жена. Стоици години. Внезапно осъзна, че Хедър е необикновена жена. Бързият ѝ ум бе възхитително предизвикателство. Не само че беше красива и интелигентна, но притежаваше смело и грижовно сърце. Тази нощ му се притече на помощ, без дори да го познава. И макар да ѝ беше длъжник, тя отказваше да се възползва. Притежаваше старомодно благородство, което бе докоснало душата му.

Телефонът извънтя и Хедър подскочи.

— Боже мой, кой би се обадил толкова късно? Малко след полунощ е — тя се затича към всекидневната и вдигна телефона, който лежеше на малката масичка до креслото. — Ало?

С изключителни си слух Жан-Люк успя да чуе ядосания мъжки глас. Спря се на вратата на стаята, достатъчно близо, за да може да подслушва, но и достатъчно далеч, за да изглежда сякаш не го прави.

Раменете на Хедър се напрегнаха.

— Знаеш ли кое време е?

— Да. Прекалено късно, за да имаш гадже у вас — присмя се мъжът. — Защо не изчака до уикенда, когато Бетани е при мен? Не искам да е изложена на отрепките, с които спиш.

Жан-Люк си пое дълбоко дъх. Това трябваше да е бившият съпруг на Хедър.

— Имам гости от друг град, които ще ми гостуват за през нощта — отговори тя ядосано. — И това въобще не ти влиза в работата — допълни и тресна слушалката. — Господи, как мразя Телма.

— Коя е тя? — попита Жан-Люк.

— Съседката. Тя е най-добра приятелка на майката на Коуди и ме шпионира. Обажда се на майка му, която пък звъни на Коуди.

— Който пък звъни на теб — завърши Жан-Люк изречението вместо нея.

Искаше му се този Коуди да се появи лично на прага. Негодникът трябваше да се научи как да уважава жените.

— Най-добре да проверя Бетани — Хедър изхвърча от стаята. — Телефонът може да я е събудил.

Тя се затича нагоре по стълбите.

Жан-Люк се премести в подножието им, за да се наслади на поклащащите ѝ се бедра. В този момент Фиделия се провря през

люлеещата се врата на кухнята е бутилка бира в ръка.

— Наслаждаваш се на гледката ли? — засмя се тя и се насочи към стълбите. — Ау, caramba, ти наистина си muy macho. Радвам се, че си тук, Хуан.

— Удоволствието е мое.

Той се зачуди дали възрастната жена е подслушвала. Най-вероятно.

— Лека нощ.

Фиделия се заизкачва по стълбите.

Явно бе забравила за последната карта таро.

— Лека нощ.

Жан-Люк се върна обратно във всекидневната.

Последната карта стоеше с лице надолу върху масичката. Предполагаше се, че тази е картата, която ще предскаже резултата от тяхната дилема. Посегна към нея и я обърна.

Отдръпна ръката си, сякаш го бяха опарили със сребро. Скелет яздеше кон.

Смъртта.

---

[1] момиче (исп. ез.). — Б.пр. ↑

[2] мои дами (фр. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Хайде, миличка. Искам да те запозная с няколко човека.

Хедър поведе дъщеря си надолу по стълбите.

Бетани беше полубудна, когато отиде да я провери и смяташе, че ще е най-добре да запознае четиригодишното дете с новите им телохранители. Последното нещо, което искаше, бе дъщеря ѝ да се уплаши, когато се събуди и намери непозната в стаята си.

Бетани стискаше здраво ръката на майка си, докато слизаше стъпало по стъпало.

Хедър спря в подножието на стълбището и се обърна с лице към дъщеря си.

— Миличка, имаме двама гостенина. Искам да се запознаеш с Ема, защото тя ще остане в стаята ти тази нощ.

— Защо? — попита Бетани, подръпвайки розовата си пижама.

— Просто, за да се увери, че ще си в безопасност. Нещо като твой личен ангел-хранител.

— О — премигна Бетани. — Тя има ли крила?

— Не, но е красива като ангел — Хедър поведе дъщеря си към всекидневната и забеляза Жан-Люк до холната масичка.

Той отстъпи назад и застана сковано до креслото.

Хедър присви очи. Забеляза наченки на вина в изражението му, преди чертите му да станат непроницаеми. Какво беше намислил? Тя погледна към масичката. Таро картите бяха подредени в спретнато тестве.

Младата жена се зачуди каква ли е била седмата карта. Беше ли я видял Жан-Люк? Премести погледа си от тествето обратно към него и осъзна, че той ги наблюдава любопитно.

— Доведох Бетани, за да се запознае с вас.

— Прилича много на теб.

— Да. Казват му генетика.

Хедър остана с впечатлението, че той не е бил често в компанията на деца.

— Миличка, това е г-н Ешарп.

— Здравсти — вдигна ръка Бетани.

Жан-Люк се поклони.

— За мен е чест да се запознаем, Бетхани.

Момиченцето подръпна пижамата на майка си и прошепна:

— Той говори смешно.

— Защото е от Франция. Като Бел — прошепна Хедър, наясно с ироничния поглед, който ѝ отпрати той.

— И звярът ли? — попита Бетани.

Младата жена го изгледа също толкова иронично.

— Точно така.

— И той ли е мой ангел-хранител? — попита Бетани.

— Не. Само Ема. — Хедър се огледа наоколо, но гостенката ѝ явно беше все още отвън на верандата.

— Аз ще пазя майка ти — обясни Жан-Люк.

— О — кимна Бетани. — Тогавата ти ще спиш в стаята на мама.

Хедър се покашля.

— Това няма да стане.

— Ще удовлетвори желанията на майка ти. — Очите на Жан-Люк заблестяха, докато погледът му се спускаше по нея. — Най-пламенното ми желание е да я видя напълно... доволна.

Кожата на Хедър настръхна. Боже мой, той я разсъбличаше с поглед и то в присъствието на дъщеря ѝ. Този човек наистина беше звяр. Бузите ѝ пламнаха.

Жан-Люк само се усмихна.

Шумът от отварянето на входната врата я разсея и тя забеляза Ема да влиза.

— Проверих периметъра, след като Ангъс си тръгна — обяви новодошлата и заключи вратата.

— Чисто е.

Бетани обгърна с ръчичка крака на Хедър.

— Това ли е моят ангел-хранител?

— Да. Ема, това е Бетани. Искан да се запознаете, след като ще бъдеш в стаята ѝ тази вечер.

— Разбира се — Ема се приближи, усмихвайки се на Бетани. — Мили боже, ти си красива като принцеса.

Бетани се изкиска и пусна крака на майка си.

— Бях принцеса за Хелуин. Мама ми уши костюма.

— Сигурна съм, че е бил прекрасен.

Бетани вдигна поглед към Хедър.

— Тя също говори смешно. И тя ли е от Франция?

Ема се засмя и погледна Жан-Люк развеселена.

— Аз съм от Шотландия. Живея в замък.

Момиченцето пристъпи към нея.

— Аз имам замък в стаята си. Розов е.

Ема се наведе.

— Супер. С удоволствие бих го разгледала.

Бетани отново погледна към майка си и попита:

— Мога ли да ѝ го покажа?

— Разбира се. — Младата жена протегна ръце за прегръдка. —

Дай да те целуна за лека нощ.

Когато Бетани се хвърли в ръцете ѝ, Хедър продължи:

— Не стой будна до късно.

— Добре — отвърна дъщеря ѝ и се обърна към новата си приятелка. — Имам и къща за кукли.

— Видях я. — Ема хвана Бетани за ръка и я поведе нагоре. — Много е голяма.

— Вътре живее едно семейство — съобщи Бетани, докато изкачваше стъпалата едно по едно.

— Майка с малко момиченце.

— Разбирам — промърмори Ема.

— Имаше и татко — допълни детето, — но майката го накара да си тръгне.

Хедър се сви.

— Той си е добре — продължи Бетани, стигайки до последното стъпало. — Сега живее в гардероба.

Хедър покри устата си с ръка, за да възпре стона си.

— И това му е много — прошепна Жан-Люк.

Младата жена се обърна и го намери да стои точно зад нея. Топлина изгори бузите ѝ. Най-накрая се беше примирила и бе приела закрилата му, но не се чувстваше комфортно, когато той научаваше толкова много неща за личния ѝ живот.

— Може би сега разбираш защо отказах да остана у вас. Бетани преживя твърде много напоследък.

— От колко време си разведена?

— Мина повече от година откакто подписахме документите, но се преместихме тук преди почти две години — Хедър въздъхна и се насочи към дивана. — Майка ми тъкмо бе починала и ми беше оставила къщата. Слава богу, че имахме къде да отидем. — Тя седна на дивана. — Не всички жени имат този късмет.

— Не си имала чак такъв късмет с брака си.

Жан-Люк прекоси стаята и седна в креслото.

— Коуди е идиот, но не бих могла да съжалявам. — Тя взе кадифената възглавничка в скута си. — Имам Бетани.

Сълзи изпълниха очите ѝ и Хедър премигна, за да ги прогони. Не искаше да бъде твърде емоционална в присъствието на този мъж, когото едва познаваше. Ала не минаваше и ден, без да благодари на бога за дъщеря си.

Точно заради Бетани бе продължавала да се бори, дори когато положението изглеждаше безнадеждно. Не си позволяваше да се предаде на отчаянието и самосъжалението, дори и да ѝ се искаше, защото отказваше да изглежда слаба или несигурна пред Бетани.

Жан-Люк се наведе напред и облегна лакти на колената си.

— Ти си добра майка. Тя е късметлийка, че те има.

Наистина мило от негова страна да го каже. Би било толкова лесно да се увлече по такъв мъж, но тя все още знаеше прекалено малко за него. Затова беше тук на дивана, след полунощ, макар да беше изтощена. Имаше нужда да разбере повече за този размахващ меч, мистериозен мъж в смокинг, който настояваше да я защитава.

Хедър си пое дълбоко дъх.

— От колко време Луи убива твои приятелки?

— От доста дълго. — Мръщейки се, той задърпа черната си вратовръзка, докато не я развърза. — Но те уверявам, че няма да му позволя да нарани теб или дъщеря ги. Тази негова Якобинска диктатура приключи.

Намръщеното му изражение внезапно премина в израз на облекчение и надежда.

— Картата на смъртта. Разбира се, че означава неговата смърт.

— Моля?

Жан-Люк посочи към тестето с таро карти.

— Погледнах последната карта. Беше Смъртта. Не казах нищо, защото не исках да се притесняваш.

Хедър се изсмя.

— Тя не би ме уплашила. За последните две години съм я изтегляла много пъти от тестето. Всъщност картата не означава буквално смърт, а прераждане. Както смъртта на брака ми ми позволи да започна едно ново начало.

— Ааа. — Той кимна. — Това звучи много по-добре. Надявам се и аз да получа ново начало.

— Наистина ли?

Това бе странно. Нима не беше вече богат и преуспял? Но от друга страна, богатството и успехът невинаги означаваха щастие. Какво бяха казали картите за него? Горкият мъж беше самотен. Звучеше логично, ако избягваше да има връзки заради Луи.

— Ако се отървеш от Луи, ще си получиш живота обратно. И ще имаш своето ново начало.

— Не съм се замислял чак дотам — отвърна той, премествайки се по-напред в креслото. — Съжалявам, че сега си в опасност, а и в момента основната ми грижа е да те защита.

— Но може би е за добро, че той се върна. Ще имаш възможност да разрешиш тази каша веднъж завинаги и ще си свободен да се наслаждаваш на живота си.

Както и да спреш да бъдеш самотен.

— Току-що описа едно примамливо за мен бъдеще, но все пак с удоволствие бих се отказал от него, ако можех да залича заплахите на Луи срещу теб.

Хедър преглътна с усилие. Колко самоотвержен и благороден беше този мъж. Изглеждаше прекалено добър, за да е истински. Какво бе разкрила таро картата „Луна“ — илюзия? И преди е била заблуждавана от мъжете, така че трябваше да внимава. Ала картата можеше да означава и нещо свръхестествено. Теорията за безсмъртието изплува отново в съзнанието ѝ. Красиви безсмъртни мъже, които се опитваха да си отсекаат главите. Тогава дали и Луи беше безсмъртен? Това със сигурност би обяснило имената, с които го нарече Жан-Люк.

— Ти си необикновена жена — прошепна той.

Със сигурност имаше необикновено въображение.

— Мисля, че съм напълно нормална.

— Не си. Усещам, че си... раздразнена от факта, че нахлух в дома ти, но нямаш вид на ядосана задето те изложих на опасност. Повечето жени биха били бесни.

— Но ти не си ме поставил в опасност. Луи го направи.

— Въпреки това повечето жени щяха да обвинят мен. — Жан-Люк потърка чело. — И щяха да ме накарат да се чувствам още по-виновен, отколкото в момента, но ти приемаш ситуацията с лекота и си оставаш позитивна. Също и смела.

Невероятните му комплименти стоплиха сърцето ѝ, макар да ѝ беше трудно да ги приеме напълно. Коуди си беше свършил добре работата, успявайки да я накара да се чувства нисша.

— Всъщност бях страхливка през по-голямата част от живота си.

— Видях те тази вечер как атакува Луи. Беше много смела.

— Опитвам се да се подобря. След смъртта на майка ми осъзнах колко много съм позволявала на страха да контролира живота ми. Той открадна мечтата ми. Уби родителите ми. Затова му обявих война.

Очите му блестяха с чувство, което тя успя да определи единствено като възхищение.

— Ти си боец. Това ми харесва.

Младата жена се ухили. Определено можеше да свикне с държанието му. Коуди винаги я унижаваше, за да се чувства самият той по-добре. Жан-Люк беше различен. От него се излъчваше тиха, самоуверена сила, която бе особено привлекателна. Разбира се, той беше привлекателен по принцип, осъзна тя с ирония. Караше я да се чувства добре в кожата си.

— Спомена, че страхът е убил родителите ти. Как така?

Усмивката ѝ посърна.

— Дълга история.

И болезнена, но ако тя му се довереше, може би и той щеше да ѝ разкаже повече за себе си.

Или просто щеше да го приспи.

— Бих желал да я чуя — отвърна ѝ той, облегна се назад и зачака.

Трябваше да си признае, че ѝ е любопитно как би реагираше. Затова пое дълбоко дъх и се хвърли през глава.

— Баща ми беше градският шериф. Той бе много добър в работата си, но майка ми живееше в постоянен страх, че може да го убият. Тормозеше го години наред да напусне.

— Той направи ли го? — попита Жан-Люк с видим интерес.

— Не. Баща ми искаше да остави следа след себе си и успя. — Хедър се усмихна, докато си припомняше. — Когато бях шестгодишна, едно малко момченце изчезна. Всички се опитваха да го открият. Нямаше бележка за откуп, затова баща ми реши, че просто детето е отишло в гората и се е загубило.

— Намериха ли го?

— Баща ми организира отряди за издирване, но без успех. Тогава потърси помощта на един медиум в съседното градче. Отнесе доста критики заради това. Имаше няколко възрастни жени в градчето ни, които смятаха, че Фиделия е някаква поклонница на дявола, но тя успя да помогне на баща ми да намери момченцето.

— Фиделия ли беше медиумът?

— Аха. На баща ми повече не му се наложи да използва помощта ѝ, но майка ми беше развълнувана да намери някой, който може да ѝ даде успокоението, от което се нуждае.

Хедър се облегна назад и се загледа в тавана, припомняйки си всичките пъти, в които майка ѝ я беше мъкнала до старата, разпадаща се къща на Фиделия.

— Всяка седмица ходехме до тях и Фиделия ѝ съобщаваше, че баща ми ще е в безопасност още една седмица.

— На определена цена — добави Жан-Люк.

Хедър се засмя.

— Да. Докато майка ми не почина, не бях осъзнала, че ние сме основният източник на доходи за Фиделия. Тя беше разорена, а аз имах нужда от детегледачка, затова се събрахме.

Жан-Люк кимна.

— Личи си, че я е грижа за теб и дъщеря ти.

— Така е, само трябва да успея да я опазя да не застреля някого, за да го докаже.

Жан-Люк се усмихна.

— Положителна черта на характера ти е, че вдъхваш такава лоялност.

Хедър си пое дълбоко дъх. Това бе най-хубавият комплимент, който беше получавала някога. Наистина можеше да се пристрасти към този мъж.

— Благодаря ти.

Той сви рамене, сякаш беше нещо съвсем нормално един мъж да изрича подобни мили думи.

— Разказваше ми за баща си?

— О, вярно. Когато бях на шестнадесет години отидох с майка ми при Фиделия. Учих за един тест в кухнята и внезапно чух викове откъм всекидневната.

— Спор? — попита Жан-Люк.

— Лошо предсказание. Фиделия се опитваше да успокои майка ми, но след десет години, през които са ѝ гледали на карти, тя знаеше какво означава всяка от тях. Напълно беше откачила. Докато успеем да се приберем, майка ми изпадна в истерия. Обади се на баща ми и настоя той да се прибере веднага. Той знаеше, че тя е разстроена, затова мина през магазина, за да ѝ купи цветя.

Хедър потърка челото си, внезапно почувствала нежелание да продължи с разказа си.

— Двама мъже с маски на лицата нахлули вътре, размахвайки пистолети. Баща ми се опитал да ги спре и бил... прострелян.

— Съжалявам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ако майка ми не му се беше обадила толкова разстроена, той нямаше да бъде в онзи магазин. Нейният страх растеше и растеше, докато не се превърна в реалност.

Жан-Люк се изправи и започна да се разхожда из стаята. Изглеждаше потънал в мисли.

Хедър си пое дълбоко дъх, за да възвърне самоконтрола си. Беше постигнала твърде много в живота си, за да се превърне в хленчеца слабачка.

— Майка ти самообвиняваше ли се? — попита тихо той.

— Не, тази мисъл така и не ѝ хрумна. Всъщност се чувстваше права, тъй като страхът ѝ се е оправдал.

Жан-Люк поклати глава и продължи да крачи напред-назад.

На Хедър ѝ се искаше да разбере какво си мисли.

— Страхът на майка ми се увеличи, но с нов фокус. Премина върху мен.

Той спря и се загледа в нея.

Хедър сведе поглед към възглавничката в скута си и подръпна ресните.

— Мечтата ми да напусна Шницълбърг и да стана моден дизайнер бе определена като прекалено опасна. Трябваше да си остана вкъщи и да имам безопасна работа. Момчето, с което излизах в гимназията, също беше прекалено опасно, защото той искаше да постъпи в полицията.

Тя заби пръсти във възглавничката, усещайки прилив на гняв.

— Позволих на майка си да ме командва. Беше много разстроена след смъртта на баща ми и аз исках тя да е щастлива, но това така и не се случи. Колкото повече давах от себе си, толкова повече изискваше. Дори ми избра съпруг.

— Коуди?

— Да. На него можеше да се разчита. Беше предсказуем. И дори по-контролиращ от майка ми. Чувствах се като в капан, сякаш всяка креативна частица в мен бе задушавана до смърт.

Жан-Люк седна до нея на дивана.

— Поне имаш красиво дете.

Хедър се усмихна. Боже, този мъж наистина умееше да казва правилните думи.

— Бетани е като мехлем за душата. Тя е най-перфектното създание.

— Какво се случи с майка ти?

— Фиделия ѝ се обади една сутрин. Сънувала кошмар за автомобилна катастрофа. Същия ден майка ми трябваше да я посети, но Фиделия я умоляваше да си остане у дома. Така че майка ми отказа да шофира повече. Всеки ден ми се обаждаше да изпълнявам поръчките ѝ, а аз си имах свой дом и две годишна дъщеря, за които да се грижа. Беше страшно дразнещо, но правех каквото мога.

— Имащ търпението на светец.

— Искаш да кажеш на изтривалка. Един ден майка ми излязла да вземе пощата — Хедър посочи към предния двор. — Пощенската ни кутия е отвън до тротоара. Котката на съседа изскочила на улицата

точно, когато минавала някаква кола. Автомобилът завил, за да избегне котката.

— И е ударил майка ти?

— Не, шофьорът успял да спре навреме.

Хедър се обърна на дивана, за да погледне Жан-Люк.

— Майка ми толкова се уплашила и била така убедена в собствената си смърт, че получила сърдечен удар. Страхът я уби, а не колата.

— Колко ужасно.

— Да, беше. Бях опустошена, но в същото време получих и внезапно просветление. — Тя се наведе към него. — Бях оставила страхът да контролира живота ми. Той предизвика смъртта на родители ми. Той ме накара да взема всички грешни решения. Аз не живеях. Бях се затворила като страхливка в собствен затвор.

Жан-Люк присви очи.

— Разбирам. И то прекалено добре.

— И тогава обявих война на страха. Подадох документи за развод на следващия ден. Всички си мислеха, че се държа странно заради скръбта, но бе нужно нещо толкова ужасно като скръбта, за да ми отвори очите и да възвърна контрол над живота си.

Той положи ръка върху нейната.

— Осъзнала си какво трябва да направиш.

— Хмм... — Беше й трудно да мисли, когато стройните му пръсти бяха обвили нейните.

— Трябва да следваш мечтите си. Приеми работата, която ти предложих.

— Не искам да се чувстваш задължен към мен, заради ситуацията с Луи.

Жан-Люк заключи ръката ѝ между своите.

— Предложих ти работата преди Луи да се появи. Ти имаш талант, Хедър. Не е късно мечтите ти да се превърнат в реалност.

— Как така винаги намираш подходящите думи? Не съм свикнала с мъже, които са толкова... проникателни.

Устата му потръпна в усмивка.

— Предполагам, че това е комплимент. Каквато и мъдрост да притежавам, тя е придобита от наблюденията ми над хората през годините. Те живеят и умират, животът им е толкова кратък и

несигурен. Знам, че животът ти е прекалено кратък, за да го пропиляваш.

Тя се зачуди още веднъж колко възрастен беше той.

— Много си... мил — Хедър издърпа ръката си от хватката му.
— Нищо общо с бившия ми съпруг. Кълна се, че този мъж е като... вампир.

Жан-Люк се скова.

— Не. Не е.

— Имам предвид като енергиен вампир. Напълно ме изцеждаше. Всичките ми мечти, самочувствието, вярата, цялата ми енергия бяха тотално изсмукани от мен докато не остана просто една изтривалка.

Жан-Люк я погледна смаяно.

— Така ли си представяш вампирите?

— Енергийните — да. Слава богу, че истинските, страховити чудовища, не съществуват.

— Ясно.

Жан-Люк разхлаби яката си.

— Но ти си нещо напълно различно.

Той я изгледа предпазливо.

— Как така?

— Ти ме изслуша. Прие историята ми и заключенията ми. Сметна мечтата ми за нещо ценно, което си струва и искаш да ми помогнеш. Не раздаваш заповеди, за да повдигнеш самочувствието си.

Тя докосна ръката му.

— Ти си много мил мъж, Жан-Люк. Благодаря ти.

Той положи ръка върху нейната.

— Вярваш, че съм добър?

— Да — усмихна се Хедър. — И не го казвам само защото си новият ми шеф.

Жан-Люк отвърна на усмивката ѝ.

— Тогава ще дойдеш на работа в понеделник?

— Да. — Усмивката ѝ се разшири. Тя следваше мечтата си.

— Радвам се.

Той стисна ръката ѝ.

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще хвъркне до тавана, такава лекота усещаше. Приятелският блясък в очите му изглеждаше

наистина искрен. Мили боже, нима най-накрая бе намерила идеалния мъж за нея? Мъж, който разбираше мечтата ѝ и искаше тя да успее.

Погледът му се сведе към устните ѝ и изведнъж се разгоря. Гърлото ѝ пресъхна. Лекото, ефирно усещане, се засили и наелектризира. После натежа от желание.

С внезапна изненада осъзна, че той смята да я целуне. Вълни от усещания я заляха, докато сърцето ѝ препускаше. Тя беше поласкана. Развълнувана. Изкушена. Ужасена.

Хедър скочи на крака.

— Време е за леглото. Имам предвид, че... — бузите ѝ пламнаха — е време да ти пожелаем лека нощ.

Тя мина покрай него и масичката.

Ешарп се изправи.

— Както желаяш.

— Лека нощ, Жан-Люк.

— Жан — поправи я той.

Все едно. Хедър забърза към фойето. Предпочиташе името Жан-Люк. Караше го да звучи като някой капитан на космически кораб, но млад и с коса.

— Ако ти трябва нещо от кухнята, можеш да си вземеш.

— Ще се справя — отвърна той и я последва. — Двамата с Ема ще си тръгнем малко преди изгрев-слънце. Страхувам се, че ще трябва да се справяш сама през деня, докато Ангъс не изпрати телохранил.

— Всичко ще е наред.

Тя тръгна нагоре по стълбите.

— Ще се върна утре вечер точно след залез-слънце.

— Добре.

Сърцето ѝ подскочи. Събота вечер в компанията на възхитителен мъж.

— Хедър, само момент.

Тя се спря с ръка на перилата.

— Да?

— Спомена, че Фиделия е намерила изчезналото момче. Ще ни бъде от огромна помощ, ако ни помогне да открием местонахождението на Луи.

— О! Това е добра идея. Ще ѝ е по-лесно, ако се докосне до нещо, което му е принадлежало.

Очите на Жан-Люк грейнаха.

— Имаме меча и бастуна му, който използва за кания. Ще ги донеса утре вечер.

— Дадено.

Тя замлъкна, без да е сигурна какво да каже.

— Лека нощ — изстреля накрая и избяга нагоре по стълбите.

— Приятни сънища, Хедър.

Прошепнатите думи я последваха и настигнаха като нежна милувка.

Вмъкна се в стаята си с все още препускащо сърце. Ема я беше помолила да остави вратата леко притворена, но тя я затвори плътно. Имаше нужда от някаква преграда между себе си и Жан-Люк. Той беше прекалено привлекателен, твърде примамлив и дяволски мистериозен. Почти нищо не знаеше за него, с изключение на факта, че изглеждаше прекалено добър, за да е истински. Беше научил доста за нея тази нощ и въпреки това бе пожелал да я целуне.

Трябваше да му позволи, смъмри я вътрешният ѝ глас. Не биваше да се плаши. Нима не беше обявила война на страха? Ала трябваше да внимава. Беше направила няколко наистина големи грешки по отношение на мъжете. Не се ли поучи от тях?

Той щеше да дойде отново утре вечер. Щеше да ѝ се отдаде нова възможност да го опознае. И може би тогава щеше да му позволи да я целуне.

ГЛАВА 7

На следващата вечер Жан-Люк шофираше с бясна скорост към градчето Шницълбърг с хладилна чанта, пълна с бутилирана синтетична кръв и прикрепена към пътническата седалка на черното му БМВ. Слънцето беше залязло преди десет минути. Пиеше кръв от бутилката с АБ положителна, все още студена, тъй като не му беше останало време да я стопли.

Проблемът беше, че ако той бе буден, то същото се отнасяше и за Луи. И, ако врагът му бе разбрал коя е Хедър и къде живее, вече можеше да е там. Жан-Люк искаше да се телепортира до къщата ѝ веднага щом се събуди, но Ема го убеди, че трябва да пристигне като нормален смъртен.

Хедър трябва да е добре, успокояваше се той, докато отбиваше от магистралата и влизаше в градчето. Ема се беше телепортирала в задния ѝ двор преди пет минути. Щеше да го предупреди телепатично, ако нещо не беше наред.

И все пак, мразеше факта, че не е там. Ненавиждаше това, че Хедър и дъщеря ѝ бяха въввлечени във враждата му с Луи. Ако нещо им се случеше, как щеше да понесе вината за смъртта на още невинни смъртни?

Историята ѝ от миналата вечер го беше накарала да се вгледа в себе си. Вече осъзнаваше какво се крие зад чувството му за вина и гняв. Страхът.

Беше се издигнал доста в обществото, въпреки скромното си начало като осиротяло конярче. Вече беше рицар, когато Роман го превърна през 1513 г. След това бе станал мускетар, собственик на най-престижната академия по фехтовка в Париж и подполковник във Вампирската армия, а сега беше господар на сборището в Западна Европа и освен дизайнер, беше и преуспял бизнесмен. Бе вложил цялата си енергия в успеха си, в стремежа си да се превърне в господар на собствената си съдба. Но под всичко това, същото старо глождещо чувство продължаваше да го тормози. Страхът, че е безсилен.

Когато беше обикновено конярче, бе безсилен пред капризите и политическите машинации на господарите си. Тогава се закле никога повече да не бъде нечия пионка. И беше успял да го постигне, докато през 1757 година в живота му не се появи Луи.

Трябваше да остави Луи XV да умре през тази година. Но не, Жан-Люк бе изпълнил дълга си на кралска стража и беше успял да спре убиеца Дамиен.

Смъртният беше просто пионка. Луи обожаваше да използва контрол над ума, за да кара смъртните да вършат мръсната му работа. Два пъти преди това беше успял да убие двама крале, с помощта на смъртните изкупителни жертви — Анри III през 1589 и Анри IV през 1610 година.

Жан-Люк осуети третото кралско убийство. На следващата нощ получи бележка.

Заради теб кралят живее. Заради мен твоята кралица
ще умре.

Нямаше подпис на бележката, но хартията беше сгъната и подпечатана с восък и буквата „Л“.

Две нощи по-късно откри осакатеното тяло на любовницата си Ивон. Като допълнение към прободните рани от нож и следите от зъби, откри буквата „Л“, прогорена върху плътта ѝ.

Тогава обяви война на врага си, наречен Луи. След като в продължение на двадесет години бе успявал да му се измъкне, мъжът изчезна. Жан-Люк се надяваше, че негодникът е мъртъв, но през 1832 година откри любовницата си Клодин убита, а буквата „Л“, отпечатана върху плътта над сърцето ѝ.

След този случай реши, че единственото почтено нещо, което можеше да направи, е да се въздържа от връзки. Ала разговорът с Хедър го беше накарал да осъзнае истината. Собствената му чест замаскираше страха от факта, че ако завърже нова любовна афера, то няма да е в състояние да спаси живота на жената. Не живееше почтен живот, а в страх.

Това разкритие го накара да изпита срам. И гняв. По дяволите, ако искаше връзка с Хедър, щеше я има. Щеше да сложи край на

мъчението на Луи и да убие негодника веднъж завинаги.

Жан-Люк паркира в алеята пред къщата. Докато излизаше от колата, Ема се появи изпод сянката на един огромен дъб. Отпиваше от бутилка със студена кръв, а торбата ѝ с колчетата бе праметната през рамо. Беше скрила присъствието си, за да изглежда, че са пристигнали заедно.

— Те са добре — съобщи тя тихо. — Чух гласовете им вътре. Спокойни и щастливи. И периметърът е чист.

— Добре — въздъхна той с облекчение.

Взе празната бутилка от Ема и я остави в колата, а от задната седалка взе меча и бастуна на Луи, заедно със собствената си шпага. След това заключи автомобила и се насочи към предната веранда.

— Надяваш се Фиделия да открие Луи? — попита Ема.

— Да.

Жан-Люк забеляза малкия чифт ролери пред входната врата и книга с меки корици върху възглавницата на люлката на верандата. Животът си беше продължил тук през деня, а той го беше пропуснал.

— И аз съм медиум — прошепна Ема. — Повече от обикновените вампири. Ослушвах се за някакви признаци на вампирска телепатия в района, но засега е тихо.

Жан-Люк въздъхна, докато позвъняваше на вратата.

— Луи е много добър в криенето. Господ ми е свидетел, че в продължение на векове се опитвах да го намеря. — И винаги се проваляше.

Потискащите му мисли се изпариха, щом вратата се отвори и Хедър се появи с усмивка на уста. Беше облечена в лятна тюркоазна рокля и носеше сандали в същия цвят. Блясъкът в очите ѝ и сияйното ѝ излъчване разпалиха желанието в Жан-Люк. Изглеждаше истински щастлива да го види.

— Влизайте — покани ги тя и отстъпи назад. — Имаме останала от вечерята лазаня, ако сте гладни.

— Много мило, но вече ядохме.

Надяваше се, че дъхът му не мирише на кръв. Затвори и заключи вратата.

Малкото момиченце, Бетани, се доближи до новата си приятелка.

— Здравсти, Ема.

После погледна срамежливо към Жан-Люк.

— Здравсти.

Той се поклони леко.

— Добър вечер, Бетани.

— Здравей, миличка= — Ема коленичи, за да прегърне малкото момиченце. — Хубав ли беше денят ти?

— Да — отвърна Бетани, а после се наведе напред и прошепна високо. — Мама искаше да изглежда красива за г-н Шарп.

— Бетани! — Лицето на Хедър се изчерви. — Защо не заведеш Ема горе да ѝ покажеш... нещо?

— Например новата ми книжка? — весело попита Бетани.

— Да, моля.

Хедър погледна гневно Фиделия, която стоеше до стълбите и се кикотеше.

Жан-Люк също искаше да се засмее, но успя да остане невъзмутим.

— Хайде да вървим.

Ема поведе малкото момиченце нагоре по стълбите. Тя погледна назад към него, а очите ѝ блестяха от веселие.

— Виждам, че си донесъл бастуна и меча на Луи — побърза да смени темата Хедър. — Фиделия е готова да ни помогне да го открием.

Тя посочи към всекидневната.

Жан-Люк я последва.

— Справила си се чудесно.

— С кое? — тя погледна назад към него. — Да остана жива? Днес беше много спокойно.

— Това е добре, но имах предвид казаното от дъщеря ти. Изглеждаш много красива.

Хедър махна нехайно с ръка.

— Бетани обръща всичко на романтика. Дори плюшените ѝ играчки са женени една за друга. Кара ме аз да извършвам церемониите. Днес венчах мъжка чихуахуа за женска горила.

Фиделия се засмя, докато седнаше на дивана с чантата си в ръка.

— Това куче е сбъркало дървото.

Жан-Люк постави меча си до креслото.

— Приятелят ми Роман постоянно повтаря, че с любов всичко се постига.

— Si, като например двойно убийство — каза Фиделия и потупа чантата си.

— Или битка за родителски права — изсумтя Хедър.

Жан-Люк я погледна огорчено.

— Цялата си вяра в любовта ли си изгубила?

Тя извърна поглед и бузите ѝ поаленяха.

— Не. Винаги има надежда. Ще започваме ли?

— Добре тогава.

Той постави меча и бастуна на Луи на масичката пред Фиделия.

Тя взе бастуна в скута си. Затвори очи и прокара пръсти нагоре-надолу по полираното дърво. Хедър седеше кротко до нея.

Жан-Люк се намести в креслото и зачака.

— Много тъмно място е — прошепна Фиделия.

Това не беше голяма изненада. Всички вампири се нуждаеха от тъмнина за дневния си мъртвешки сън.

— Изба — продължи Фиделия. — Изградена от камъни. Без прозорци — тя поклати глава. — Прекалено е тъмно. Нищо не мога да видя.

— Можеш ли да ни кажеш колко е далеч? — попита Жан-Люк.

— Не е много далеч, но не е и много близо. Не мисля, че е в града — Фиделия си пое рязко дъх. — Той ме усети.

Очите ѝ се отвориха широко и тя остави бастуна на масичката.

— Това беше грешка. М-мисля, че той... може би е медиум.

Луи притежаваше телепатични вампирски способности, но това не беше нещо, което Жан-Люк можеше да признае.

Фиделия го погледна притеснено.

— Той ме усети. Почувствах го. Беше студен, толкова студен — потрепери тя.

— Всичко е наред — Хедър потърка гърба на възрастната жена. — Всичко свърши.

Фиделия поклати глава.

— Опитах се да проследя местонахождението му. И мисля, че той правеше същото с мен.

Жан-Люк трепна. Трябваше да заведе Фиделия някъде другаде за този сеанс.

Лицето на Хедър пребледня.

— Той ни преследва.

— Хедър, отново трябва да те помоля да се преместите при мен — каза Жан-Люк. — Само въпрос на време е докато Луи разбере коя си и къде живееш.

— Просто трябва да го открием преди той нас. Би ни било от помощ, ако знаехме повече за него. — Тя присви очи. — Кой е той всъщност?

Жан-Люк се облегна назад.

— Иска ми се да знаех. Ако знаех истинското му име, щях да го проследя и убия преди много години.

— Би извършиш убийство?

— Бих направил всичко, за да защита тези, които обичам.

Фиделия кимна в знак на одобрение.

— Ти си добър мъж, Хуан.

Жан-Люк погледна към Хедър, питайки се дали тя е на същото мнение. Изглеждаше объркана.

— Ти каза „преди много години“ — прошепна тя. — На колко години си?

Merde. Нямахше начин да отговори на този въпрос.

— Аз съм на двадесет и шест — обяви младата жена. — А ти?

Той се размърда в креслото си.

— По-възрастен съм от теб.

— С колко?

— Бях на двадесет и осем, когато... — Той разтри слепоочието си. — Бях на три, когато майка ми почина.

— Съжалявам. Не знаех, че... — Очите ѝ се изпълниха със симпатия. — Емоционалните рани се лекуват най-дълго.

— Да — отвърна и в същия момент дочу кола да паркира пред къщата. Изправи се, грабвайки сабята си. — Имаме си компания.

Хедър скочи на крака.

— Не може да е Луи, нали? Не и толкова бързо.

— Аз ще съм готова за него.

Фиделия бръкна в чантата си.

— Не мисля, че е Луи.

Жан-Люк се съмняваше, че най-големият му враг използва често коли. Въпреки това пристъпи във фойето с шпага в ръка. Чу вратата на колата да се затваря отвън, след което тежки стъпки отекнаха по стълбите към верандата.

Хедър достигна до входната врата, точно когато се почука с юмрук, толкова силно, че се разклати прозорчето на вратата. Жан-Люк стоеше плътно до нея.

— Мога да го видя — извика мъжки глас. — Гаджето ти пак ще прекара нощта тук, нали?

— О, не. Това е Коуди — изстена Хедър. — Телма трябва да те е видяла да пристигаши и се е обадила на майка му.

Жан-Люк погледна през прозореца на вратата. Мъжът на верандата беше едър и кръвта му вонеше на алкохол.

— Мога да те видя, задник такъв — изкрещя Коуди. — Искаш да чукаш бившата ми, нямаш грижи, но ако докоснеш дори с пръст дъщеря ми, ще те...

— Престани! — изсъска Хедър, докато отключваше вратата.

— Не трябва да го пускаш вътре — прошепна Жан-Люк.

— О, моля те, пусни го — провлече Фиделия. Тя стоеше до стълбите размахвайки Глока си във въздуха.

— Ще ми оправиш деня.

— Фиделия, прибири пистолета — нареди Хедър и отвори вратата. — Как смееш...

Коуди нахълта във фойето и изгледа кръвнишки Жан-Люк.

— Кой си ти, по дяволите?

Жан-Люк му отвърна със същия поглед.

— Не съм длъжен да ти отговарям.

— Жан... — започна Хедър, но бившият ѝ я прекъсна.

— Джон? Значи си водиш Джоновци вкъщи? — Коуди се обърна към Ешарп. — Продължаваш да си оставяш колата паркирана отпред. Сега всички в града знаят, че чукаш жена ми.

— Бивша жена — присви очи Жан-Люк. — Ти си глупакът, който я е оставил да си тръгне.

— Достатъчно — Хедър застана между двамата. — Коуди, сниши глас преди Бетани да те е чула. Пиян си. И нямаш никакво право да ме шпионираш или да ме съдиш.

Той ѝ се изсмя презрително.

— Имам. Дъщеря ми живее тук и мога да те съдя за пълно попечителство, след като вече всички знаят, че си уличница.

— Не съм. И никога няма да ти позволя да ми я отнемеш.

— Само гледай — изсумтя той.

Преди двеста години Жан-Люк щеше просто да прониже копелето и да изхвърли тялото му в реката, но съвременният свят не би погледнал с добро око на подобно решение. Вместо това нападна мъжа с психическите си способности. *Ти си просто една хлебарка.*

В своето пияно състояние Коуди не можеше да окаже никаква съпротива срещу вампирския контрол над ума. Падна на пода и залази из фойето на четири крака.

Хедър отскочи назад с писък.

— Коуди, какъв ти е проблемът?

— Аз съм хлебарка — измърмори той с писклив глас.

— Хмм. Време беше да го осъзнаеш — изкоментира Фиделия и отстъпи назад, когато той закачи дългата й пола.

Коуди се опита да се изкачи по стълбите, но се спъна и падна по гръб, при което започна да се гърчи, мятайки ръце и крака.

— Престани, Коуди — нареди Хедър. — Махай се оттук, преди да изплашиш Бетани.

— Какво става? — Ема се спусна по стълбите, поглеждайки подозрително извиващото се тяло на Коуди.

— Хайде да вземем препарат за насекоми — предложи Фиделия, заливайки се от смях.

— Райд!

Коуди успя да се обърне на четири крака и изхвърча през входната врата.

Ще се върнеш към нормалното по изгрев-слънце, нареди Жан-Люк.

— Да, господарю.

Мъжът се спусна надолу по стълбите на верандата.

— Боже мой, този човек е полудял — възкликна Хедър, след което затвори вратата и я заключи.

— Това беше интересно — промърмори Ема и погледна многозначително Жан-Люк. Вероятно беше чула телепатичните му заповеди.

Зачуди се дали и Луи го беше чул, но се съмняваше да е казал достатъчно, за да може да ги проследи.

— Бетани добре ли е?

Хедър се втурна нагоре по стълбите.

— Леле, имам нужда от едно питие. — Фиделия се заклатушка към кухнята все още с Глока в ръка. — Трябва ми една бира, това е то. Искате ли бира, Хуан, Ема?

— Не, благодаря ти.

Той се върна обратно във всекидневната и подпря сабята си на креслото.

Ема се облегна на вратата, усмихвайки се.

— Хлебарка, а?

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Човекът си го заслужаваше.

Тя кимна.

— Качвам се обратно горе. — Спря за секунда и добави. — Мисля, че си впечатлил доста Бетани. Майката играчка, която живее в къщата за кукли, има ново гадже на име Джон. Той е G.I. Joe^[1] кукла, която е лекота би смазала от бой Кен, който живее в гардероба.

— Наистина ли?

Сърцето на Жан-Люк се сви в гърдите му. Възможно ли беше да бъде приет в това семейство? Винаги бе искал да е част от такова. Баща му беше умрял, когато беше на шест години, три години след като майка му бе починала по време на раждане. Роман и Ангъс бяха най-близкото подобие на братя, което някога бе имал.

Огледа всекидневната и осъзна колко истински самотен е бил през вековете. Хедър му харесваше в много отношения, но нейното семейство, Бетани и Фиделия, също докосваха сърцето му. Колко различен би бил животът му, ако имаше истинска жена и любов, която да изпълват нощите му. Такъв живот караше всички предишни векове, през които бе живял, да изглеждат пусти и безсмислени.

Но можеха ли те да го приемат такъв, какъвто беше? Можеше ли Хедър да го обича?

— Толкова съжалявам, че се наложи да станеш свидетел на тази сцена с бившия ми — каза Хедър, когато влезе в стаята.

Той се обърна с лице към нея. Zut! Така беше потънал в мислите си, че не беше осъзнал кога Ема си е тръгнала и Хедър се е върнала. Трябваше да бъде по-бдителен.

— Не беше проблем.

Тя въздъхна.

— Не знам какво му стана на Коуди.

— Бетани добре ли е?

— Да. Слава богу — Хедър се отпусна на дивана. — Гледаше DVD с увеличен звук и нищо не е чула.

— Това е добре.

Жан-Люк седна до нея. Веднага чу как ритъмът на сърцето ѝ се ускори. Добър знак.

Тя погледна срамежливо към него.

— Къде отиде Фиделия?

— До кухнята, за бира.

— Иска ми се да не пие и борави с оръжията едновременно.

Той постави ръката си зад нея върху облегалката на дивана.

— Пистолетите са с вдигнат предпазител.

— Можеш да се обзаложиш. Това беше единственото условие, което ѝ поставих, преди да се премести тук.

— Живяла си в този район през целия си живот, нали?

— Да, винаги съм искала да пътувам, но така и не се случи — въздъхна тя.

Той си отбеляза наум, че трябва да я заведе на всички места, които тя искаше да посети.

— Можеш ли да се сетиш за някое място, което съвпада с описаното от Фиделия? В покрайнините на града. Най-вероятно изоставено.

— С каменна изба? — тя наклони глава и се замисли. — В Щатския парк има стара каменна сграда, построена по време на Голямата депресия^[2].

— Ще я проверя. — Можеше да остави Ема тук с жените и да вземе Роби със себе си.

— Ще дойда с теб.

Той премигна.

— Не. В никакъв случай. Прекалено е опасно.

— Аз вече съм в опасност. Бих се с Луи преди и се справих добре. И знам къде е паркът.

— Мога да проверя къде се намира в интернет. — Тя вирна брадичка. — Идвам. Няма да стоя тук като някаква страхливка. Обявила съм война на страха, забрави ли?

— Има разлика между смелостта и лошата преце... — Той спря, когато свръхестественият му слух долови шум отвън. — Някой се

приближава към верандата. — Скочи тихо на крака и грабна сабята си.

Хедър се изправи и прошепна:

— Да си взема ли пушката?

— Не.

Надяваше се, че отвън е Луи. Щеше да унищожи този негодник и... Но какво щеше да стане, ако направеше фатална грешка и загубеше? Луи просто щеше да влезе в къщата и да заколи Хедър.

— Да, вземи си пушката. Кажи на Ема и чакайте вътре. Ако влезе, се цели в гърдите му.

— Ако той влезе вътре, значи ти ще си... — Тя стисна ръката му. — Бъди внимателен. Загрижеността в очите ѝ беше искрена. Mon Dieu, беше я грижа за него.

Той докосна бузата ѝ.

— Върви.

Замечтан поглед изпълни очите ѝ, след което тя бързо премигна.

— Ясно. — Тя се затича към стълбите. Килимът заглуши звука от сандалите ѝ, докато се изкачваше нагоре.

— Какво става? — Фиделия излезе от кухнята, държейки полуизпита бутилка бира в ръка. Тя погледна след изчезващата фигура на Хедър. — Пак ли успя да я прогониш?

Жан-Люк вдигна пръст към устните си, после посочи навън. Кафявите очи на Фиделия се ококориха.

— Оставих немският си *michascho* в кухнята. Веднага се връщам.

— Не искам да излизаш навън. Може да е опасно. — Жан-Люк изстена, когато Фиделия забърза към кухнята. Най-добре беше да действа бързо, преди жените в къщата да му се притекат на помощ. Усмихна се на себе си. Нищо чудно, че ги харесваше толкова много. Безшумно отключи вратата и рязко я отвори.

---

[1] G.I. Joe — Една от най-популярните играчки за момчетата е именно този боец, който практически е кукла Кен, но с по-големи мускули и камуфлажни дрехи — Б.р. ↑

[2] Голямата депресия — или икономическа криза от 30-те на 20 век, е изключително тежка икономическа криза, засегнала най-тежко САЩ, започнала през 1929 и продължила през 1930-те години. — Б.р.

↑

ГЛАВА 8

Жан-Люк изскочи на верандата, насочвайки шпагата си към натрапника.

Една руса жена изпищя и залитна назад. Тънкият ток на обувката ѝ се заклеци между две дървени дъски и тя се строполи върху верандата.

— Мамка му.

Изглеждаше му позната.

— Коя сте вие? — попита я той.

Беше смъртна, но това не означаваше, че е безопасна. На Луи му харесваше да използва вампирския контрол над ума, за да принуждава смъртните да извършват убийствата му.

— По дяволите — жената разтри кльошавия си глезен. — Най-добре се надявай да съм в състояние да ходя по подиума. — Тя се втренчи в него. — Луд кретен! Изплаши ме до смърт с тази шпага.

Сега вече я разпозна. Саша Саладин, манекенката, която Алберто беше наел. Очевидно нямаше представа кой е той.

Все още просната на пода, тя свали обувките си и огледа токчетата си с кристални шипове по тях.

— Кълна се, че ако обувките ми са пострадали, ще съдя задника ти. Струват четиристотин долара, знаеш ли? Аз купувам само най-доброто.

Вече му липсваше Хедър. Харесваше му, когато го предизвикваше. Беше остроумна и забавна. А тази жена беше просто досадна. Докато продължаваше да го мъмри с пискливия си глас, той огледа двора за някакви признаци на движение.

— Там ли ще стоиш цяла нощ, като идиот или ще ми помогнеш да се изправя? — тя огледа верандата. — Това е къщата на Хедър, нали? Тук живееше, когато бяхме в гимназията.

Жената погледна през рамо към колата му.

— Мамка му. Тя ми каза, че няма приятел — оплака се и му отпрати предпазлив поглед. — За какво ти е този проклет меч?

— Пистолет ли предпочиташ?

Фиделия блъсна Жан-Люк, минавайки покрай него с бира в едната ръка и Глок-а в другата.

— О, боже мой! — Саша скочи на крака и вдигна ръце. — Не стреляйте. Мислех, че това е къщата на Хедър.

— Фиделия, внимавай! — Хедър изхвърча на верандата с пушка в ръка.

Саша ахна.

— А аз си мислех, че Ню Йорк е опасен.

Жан-Люк изстена вътрешно.

— Хедър, не ти ли казах да стоиш вътре?

Тя го пренебрегна и се обърна към русата манекенка.

— Саша? Какво правиш тук?

— На път съм да бъда застреляна или пронизана, но не знам кое от двете.

— Ами решавай. Не мога да те чакам цяла нощ.

Фиделия остави бирата си на верандата и изкара връзка ключове от джоба си. След това непохватно напипа ключето, в опит да освободи предпазителя на спусъка на пистолета си.

— Спри — предупреди я Хедър. — Подпийнала си.

Фиделия изсумтя.

— Не съм пияна. Контролирам се напълно — заяви и ядно дръпна предпазителя. Бум! Пистолетът гръмна, уцелвайки близкото дъбово дърво.

Жените изпищяха. Жан-Люк трепна. Една катерица падна от дървото и се приземи в двора с леко тупване.

Фиделия сви рамене.

— Това ми беше и целта. Проклетият гризач постоянно дълбаеше по къщата. И крадеше всичките ядки от ореховото ни дърво.

Хедър постави ръце на кръста си.

— Не съм ли ти казвала милион пъти да държиш предпазителя вдигнат?

Фиделия наведе глава, изглеждайки подобаващо разкайна.

— Ще бъда по-внимателна — тя вдигна предпазителя и прониза Жан-Люк с многозначителен поглед. — Знам как да се справям с отрепки, които имат орехчета.

Устните му потръпнаха.

— Ще го взема под внимание.

В този момент Ема се появи на верандата с кол в ръка.

— Тук ли е?

— Не — отвърна Жан-Люк. — Фалшива тревога.

Ема се огледа.

— Но аз чух изстрел.

— Да — той посочи към предния двор. — Имаме жертва.

Очите на Ема се разшириха.

— Нападнала ни е катерица?

— Дяволски вярно — отговори Фиделия. — И аз се погрижих.

— О, боже, Хедър — прошепна Саша. — Наркотици ли пласираш?

— Какво? — обърна се Хедър към нея. — Не!

— О! — Приятелката ѝ изглеждаше разочарована. — Тогава, каква е работата с всички тези оръжия?

Младата жена въздъхна.

— Ще ти обясня. По-късно.

— След като всичко е наред, се връщам на поста си. — Ема хвърли развеселен поглед на Жан-Люк, докато се отправяше обратно към фойето. — А ти си мислеше, че ще ти е скучно в Тексас.

Той кимна. Животът му бе станал много по-интересен напоследък.

— Преживях достатъчно вълнения за един ден — заяви Фиделия и се заклатушка след Ема. — Ще си взема дълга гореща вана и ще си легна.

— Лека нощ. — Хедър остави пушката си на верандата. — Страхотно. Сега трябва да се занимавам и с катерицата.

— Няма какво да се занимаваш — увери я Жан-Люк. — Катерицата е мъртва.

— Не мога да я оставя да лежи там. Бетани ще я види, а тя си мисли, че това е Санди, приятелката на Спондж Боб.

Жан-Люк нямаше представа за какво говори тя.

— Мога да я погребя. И дори да ѝ дам последно причастие.

Знаеше думите наизуст, след като бе слушал Роман да ги повтаря повече от сто пъти за загиналите им другари по време на Великата вампирска война.

Устните на Хедър се извиха в усмивка.

— Не знаех, че нашата катерица е католичка.

Тя подиграваше ли му се?

— Ако предпочиташ, няма.

— Не, моля те. Искам да го направя. — Дари го с ослепителна усмивка. — Мисля, че си много мил.

Сърцето му разпери крила. Mon Dieu, един мъж можеше да се пристрасти към това чувство.

— Имаш ли лопата?

— Да, в гаража — посочи тя наляво с ръка.

Той забърза надолу по стъпалата на верандата и зави вляво към алеята. Носеше със себе си шпагата в случай че Луи се криеше в сенките или в гаража.

Саша Саладин го загледа, докато я подминаваше, след което изсъска на Хедър.

— Ах ти, лъжкиньо такава! Каза ми, че нямаш гадже.

— Той не ми е гадже — прошепна Хедър.

Жан-Люк продължи да подслушва разговора им, докато вървеше към гаража.

— Къде, за бога, го намери? — прошепна Саша.

— Запознах се с него снощи, на официалното откриване.

— Шегуваш се! Този красавец е бил там? По дяволите, изчуках грешния човек.

— Саша!

— Спа ли вече с него?

— Разбира се, че не — изпуфтя Хедър. — Запознах се с него едва вчера.

Възмущението ѝ накара Жан-Люк да се усмихне. Той се спря пред страничната врата на гаража, за да чуе още.

— Ако не го искаш, аз ще го взема — продължи Саша. — Алберто малко ме разочарова, но поне ми обеща повече излизания на подиума. Е, какво ще кажеш?

— Ами, поздравления?

— Не, говоря ти за красавеца с шпагата. Мога ли да се пробвам или не? Ти искаш ли го?

Той се напрегна в очакване на отговора ѝ.

— Жан! — извика Хедър. — Вратата заключена ли е?

Той завъртя топката на дръжката, при което вратата изскърца и се отвори.

— Всичко е наред.

Той се вмъкна вътре, но остави вратата леко открената, за да продължи да слуша. Огледа се наоколо. Гаражът беше празен.

— Джон? — попита Саша. — Джон кой?

— Жан Ешарп — отговори Хедър. — Това е синът на Жан-Люк Ешарп.

Приятелката й ахна.

— Шегуваш се! О, по дяволите! Наистина съм изучала грешния човек.

Жан-Люк поклати глава. Сякаш би могъл да пожелае тази суетна заядлива. Хедър обаче беше друго нещо. Искаше му се да види зелените й очи, премрежени от удоволствие, докато дланта му се спуска по гърдите й или я гали между сладките бедра. Искаше му се да види как бузите й горят от топлина, а устните й се отварят с гърлен стон. Щеше да...

Най-добре беше да спре преди очите му да почервенеят. Грабна лопатата и излезе от гаража. Жените продължаваха да говорят, но той вече не беше темата на разговор.

— Къде е колата, която нае? — попита Хедър. — Как дойде дотук?

Саша се люлееше на люлката на верандата, като се отблъскваше от пода с босия си крак.

— Алберто ме докара. Току-що вечеряхме и той реши, че съм пила прекалено много, за да шофирам. Но се кълна, че изпих само две маргарити.

— Яде ли нещо?

— Разбира се, но не го задържах, ако разбираш какво имам предвид.

Саша посочи с показалец към устата си.

Жан-Люк направи физиономия. Тя беше булимичка. Точно затова той използваше Симон и Инга като главни модели. Те бяха вампири и не им се налагаше да се нараняват, за да останат слаби. За съжаление, пресата започна да се чуди защо и те не остаряват.

— Не трябва да се шегуваш с булимията — смъмри я Хедър. — Това е болест.

— Отчаяние е. Аз съм на двадесет и шест години и се опитвам да се съревновавам с бебета. — Саша забеляза Жан-Люк да минава покрай тях и се изправи на крака. — О, господин Ешарп, такова удоволствие е за мен да се запознаем. Надявам се, че не сте се обидил от всичко, което казах. — Погледът ѝ се премести към шпагата, която той все още държеше в дясната си ръка. — Хедър каза, че сте тук, за да я защитите. Мисля, че това е много благородно от ваша страна.

Тя му се подмазваше. Жан-Люк беше свикнал с това. Нямаше нищо общо с него. Преди много години бе осъзнал, че някои модели ще преспят и с гърбушкото от Нотр Дам^[1], ако това ще им помогне да се издигнат в кариерите си.

— За мен е чест да се запознаем. — Той премести погледа си към Хедър. — Къде би искала да я погребя?

Тя огледа предния двор.

— Какво ще кажеш под дъба? Там беше домът ѝ и мисля, че ще ѝ хареса.

— Както желаш.

Той се запъти към дървото. Видя празно място между две лехи с цветя и започна да копае. Ако жените влезеха в къщата, би могъл да използва вампирската си скорост и да приключи със задачата за няколко секунди.

Люлката на верандата изскърца, когато Саша отново седна на нея.

— Хората говорят колко приятелски настроени са малките градчета, но това въобще не е вярно. Старата госпожа Херман ме изхвърли от хотела си. Можеш ли да повярваш?

— Това е странно — отговори Хедър — Тя е вдовица. Мислех, че има нужда от парите.

— Тя е стара превземка. Поканих Алберто снощи и когато го видях да напуска стаята ми тази сутрин, ми каза сърдито, че хотелът ѝ не е публичен дом. По-късно двамата се опитахме да се върнем след вечеря, но тя не ни пушна вътре. Кълна се, че тази жена е просто един стар фригиден прилеп.

— Беше учителката ни в неделното училище — промърмори Хедър — Имаш ли къде да отседнеш?

— Е, наистина не ми се иска да оставам с лудата си майка в малката ѝ каравана, така че си мислех, че мога да остана тук —

измънка Саша — Как мислиш?

— Къде ти е багажа?

— Не се нуждая от него. Спя гола.

— Страхотно — промърмори Хедър.

— На сутринта ще си взема нещата и колата под наем. Нямам търпение да се махна от това градче. Утре отивам в Спа Елеганс в Сан Антонио. Искаш ли да дойдеш?

— Трябва да остана тук.

— Как успяваш? — Гласът на Саша стана писклив. — Вече не издържам. Няма молове, нито нощни клубове. Поръчах си портокалово фрапучино в закусвалнята и ме изгледаха така, сякаш съм извънземно.

Хедър въздъхна.

— Живя тук в продължение на осемнадесет години. Знаеш как е.

— Повярвай ми, постарах се да забравя всичко, свързано с тази забравена от бога дупка.

Гласът на Хедър беше нисък и напрегнат.

— Аз все още живея тук.

Жан-Люк спря да копае и погледна към жените на верандата. Можеше да види зачервените бузи на Хедър и гневният зелен блясък в очите ѝ.

Саша сви рамене.

— Ами, ти губиш.

Той се замисли дали да не изкопае по-голям гроб.

— Тъй като нямаш кола и къде другаде да отидеш — продължи Хедър, — ще пренебрегна обидните ти коментари и ще те заведа в стаята за гости.

Устните на Жан-Люк се извиха в лека усмивка. Въпреки скорошния си развод, Хедър все още притежаваше милостива и състрадателна природа. Но дали щеше да прояви такова разбиране, ако знаеше истината за него? Усмивката му се стопи, когато си припомни снощното ѝ описание на вампирите. Зловещи чудовища. Как би могла някога да го приеме?

— Боже, Хедър. — Тънките рамене на Саша клюмнаха. — Не исках да нараня чувствата си. Ти си единствената истинска приятелка, която имам. Всички останали искат просто да ме използват. Е, да, и аз ги използвам, но само с теб мога наистина да разговарям.

Лицето на Хедър омекна и тя прегърна манекенката.

— Добре — отвърна и отвори входната врата. — Хайде да те сложим да си легнеш.

След като вратата се затвори, Жан-Люк огледа къщата още веднъж. Тя бе нещо повече от дом, беше убежище за хора в нужда. Хедър беше отворила вратите си за Фиделия, а сега и за Саша. Със своето щедро и любящо сърце, тя винаги щеше да има приятели и семейство.

Една картина премина през съзнанието му. Семейна картина — Роман и Шана Драганести и малкият им син Константин. Жан-Люк стисна силно дървената дръжка на лопатата. Никога не бе имал семейство и никога нямаше да има.

Заби лопата в земята. Заради вампирската сила, острието се вряза в почвата с цялата си дължина, почти разсичайки един от корените на дървото. Гробът вече беше достатъчно голям за катерицата, затова се отправя към мъртвото животно. След две крачки обаче застина.

Бяла полицейска кола отби пред къщата на Хедър. Отстрани на колата с флуоресцентен надпис бяха изписани думите „Градски шериф“. Merde! Подобно на повечето вампири, Жан-Люк беше предпазлив към изпълнителите на закона. Нито един вампир не можеше да си позволи да бъде разпитван в някоя от стаите с отразителни стъкла, не и когато телата им нямаха отражение.

Погледна към шпагата си, която беше оставил облеганата на дървото. Върна се и я скри под един гъст храсталак в основата на дъба. Междувременно шерифът беше излязъл от патрулната кола. Той тръгна към къщата, изглеждайки особено представителен в спретнато изгладената си униформа в цвят каки, допълнена от колана с кобура за пистолета му. Наблюдаваше Жан-Люк с присвити очи и си играеше с клечка за зъби, премятайки я в устата си.

— Отдръпнете се от дървото и вдигнете ръцете си така, че да мога да ги виждам — нареди шерифът.

Жан-Люк направи крачка встрани и разтвори ръцете си с длани напред.

— Има ли някакъв проблем, шерифе?

Младият полицай спря и задържа клечката си.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Аз съм Жан Ешарп.

— Джони Шарп, а? Откъде сте, господин Шарп?

Жан-Люк реши, че е по-добре да не го поправа.

— От Париж.

Шерифът кимна знаещо.

— О, нагоре, северно от Далас. Бил съм там.

Жан-Люк остана изненадан в продължение няколко секунди.

— Има Париж в Тексас?

— Да, но говориш прекалено странно, дори за човек от севера.

Явно си някой от онези жабари.

Жан-Люк стисна зъби.

— Аз съм от Франция.

— Много лошо. — Погледът на шерифа се фокусира върху наскоро изкопания гроб. Извади клечката от устата си и я хвърли на земята. — Един от съседите се обади, че е чул изстрел. А сега те хващам в крачка, да копаеш гроб.

Жан-Люк посочи към дупката.

— Както виждате, гробът е доста малък.

— Е, може и да обичаш да кълцаш жертвите си и да ги погребваш на части.

Шерифът постави ръка на кобура си.

Жан-Люк го изгледа гневно.

— Никого не съм убивал. — Все още. Той посочи встрани. — Жертвата лежи ето там.

— Мамка му — Шерифът приближи до мъртвата катерица и после погледна сърдито французина. — Вижте, господин Шарп, не ми харесва тук да идват чужденци и да стрелят по нашите катерици.

— Не я застрелях аз.

Мъжът изсумтя.

— Да бе, сигурно е самоубийство. — Той вдигна ръка, когато Жан-Люк се приближи. — Отдръпнете се. Това е местопрестъпление и не искам да го замърсявате.

Вампирът въздъхна. Очевидно не се случваше нищо в този град.

— Казах на Хедър, че ще погребва катерицата вместо нея.

Очите на шерифа се присвиха.

— Познаваш Хедър?

— Разбира се. — Жан-Люк вирна брадичка. — Това е нейната къща, в случай че не знаеш.

— Знам това! — шерифът разкрачи крака и кръстоса ръце — С нея бяхме гаджета две години в гимназията. Ти от кога я познаваш?

Значи това беше мъжът, който майката на Хедър бе решила, че е прекалено опасен. Ако тя не се беше намесила, дали Хедър щеше да се омъжи за този голям дръвник? Жан-Люк усети чувство на гняв в стомаха си. Осъзна с изненада, че е ревност. Merde! Не бе се чувствал по този начин повече от двеста години.

— Били! — извика Хедър от верандата. — Какво правиш тук?

Тя затвори вратата и слезе по стълбите.

— Здравей, Хедър. — Шерифът вдигна ръка в знак на поздрав. — Телма се обади, че е имало изстрел. — Той погледна Жан-Люк подозрително. — И аз намерих този жабар да разкопава двора ти. Сигурно търси охлюви за ядене.

Мъжът се изкиска на собствената си шега.

Хедър го изгледа намръщено.

— Жан е мой гост. И бе така любезен да ми помогне с бедната мъртва катерица.

Тя го защитаваше. Отново. Това му хареса. Но си личеше, че Били не е впечатлен. Изглеждаше направо бесен.

— Молиш някакъв чужденец да ти погребее катерицата? Това е работа за истински мъж.

Били грабна мъртвото животинче и тръгна към дупката.

Жан-Люк погледна към Хедър, за да провери дали бе впечатлена от подобни неандерталски прояви. За щастие, тя не се взираше в Били с преклонение в очите. Всъщност, изглеждаше силно раздражена.

— Били, това не е необходимо. Жан държи всичко под контрол.

Мъжът хвърли катерицата в гроба.

— Трябваше да ми се обадиш, Хедър. Казвал съм ти и преди, ако имаш нужда от нещо, да ми се обадиш.

Той грабна лопатата, но тя беше забита дълбоко. Дръпна я силно, но тя не помръдна.

— Може ли аз?

Жан-Люк се приближи до гроба.

— Отдръпни се.

Били разкрачи крака и сграбчи лопатата с две ръце. Напрегна се. Ниско ръмжене отекна от гърлото му. Пот изби по челото му.

Лопатата не помръдна.

Той изгледа гневно Жан-Люк.

— Какво си направил с това проклето нещо?

— Нека погледна — Жан-Люк хвана лопатата с една ръка и я изкара от пръстта. — О, прав беше. За тази работа трябва истински мъж.

Хедър покри с ръка устата си, за да скрие усмивката си. Били изръмжа неуверено, сякаш не беше сигурен дали са го обидили. Преди да успее да го проумее, радиостанцията му се включи и се чу глас. Той натисна единия бутон, за да отговори.

— Тук е шерифът, какво става?

— Някой се обади за обществени безредици зад бара на Шмити — докладва женски глас.

— Кати, използвай правилния код — изръмжа Били.

— Няма никакъв код за мъж, който се държи като хлебарка — изкрещя жената. — Вмъкнал се е в контейнера за боклук и се въргала вътре.

Хлебарка? Жан-Люк погледна Хедър. Това трябваше да е бившият ѝ съпруг. Тя се намръщи, но запази мълчание.

— Проклети пияници — измърмори Били в микрофона си. — Ей сега идвам! — Той се намръщи на Жан-Люк. — Ще те наблюдавам, господин Шарп.

После се отправи към патрулната кола.

Жан-Люк използва лопатата, за да хвърли пръст върху катерицата.

— Мисля, че бившият ми е полудял — прошепна Хедър.

— Луд е, щом те е изпуснал.

Той използва плоския край на лопатата, за да изравни гроба.

— Много мило от твоя страна, но се притеснявам да оставя дъщеря си с него.

— Трудно е да намериш хора, на които можеш да се довериш.

— На мен ли го казваш.

Тя се намръщи на патрулната кола, докато се отдалечаваше.

Жан-Люк взе шпагата си изпод храстите и използва острието ѝ, за да изпише кръст в пръстта на гроба.

— Нямах ли доверие на шерифа? — Когато тя поклати глава, той продължи. — Така си и помислих. Не му спомена за Луи.

Хедър го погледна насмешливо.

— Ти също.

Жан-Люк тръгна към гаража, за да остави лопатата.

— Свикнал съм сам да се грижа за собствените си проблеми.

Тя вървеше до него.

— И аз съм един от твоите проблеми.

Той спря.

— Не, изобщо. Наслаждавам се на времето с теб. Най-голямото ми съжаление е, че двете с дъщеря ти сте в опасност.

Хедър го изгледа преценяващо.

— Тогава признаваш, че съм в опасност заради теб?

Накъде биеше с това?

— Да.

Жан-Люк продължи да крачи към гаража.

— Тогава ще се съгласиш да дойда с теб, за да потърсим Луи.

Той спря отново.

— Няма.

— Ще го направиш. Нали разбираш, че съм във война със страха.

— Да, разбирам, но не искам да те поставя в по-голяма опасност, отколкото...

Жан-Люк замлъкна, когато тя се приближи и положи ръка на гърдите му. Начинът, по който го гледаше, с тези умоляващи очи, го предизвикваше да пусне лопатата и шпагата и да я издърпа в прегръдките си.

— Госпожице Уестфийлд, да не се опитвате да ме омаете с женски хитрини?

Тя издърпа рязко ръката си от гърдите му. След това се усмихна и я върна обратно.

— Мислиш ли, че мога?

— Може би. Колко... убедителна можеш да бъдеш?

Хедър преплете пръсти в ревера на палтото му.

— Прекалено много са ме командвали през живота ми. Имам нужда да поема контрол.

— Значи планираш да ме прелъстиш?

— Не, просто искам да дойда с теб. Имам нужда да взема активна роля в това.

— Колко разочароващо.

— Фактът, че искам да определя собствената си съдба? — изсумтя тя.

— Не, разочароващо е, че не се опитваш да ме прелъстиш. Мисля, че би ми харесало една силна, самостоятелна жена да ме съблазни.

Хедър се засмя и му отправи кокетен поглед.

— Нощта все още е млада.

— Да, така е — усмихна се той.

— Значи се споразумяхме — заяви тя. — Идвам с теб.

Merde! Усмивката му увехна. Кога бе загубил напълно контрол в тази връзка? Хедър Уестфийлд го въртеше на малкия си пръст. И бог да му е на помощ, но на него му харесваше.

---

[1] Уродлив герой от романа на Виктор Юго — „Парижката света Богородица“. — Б.р. ↑

ГЛАВА 9

— Входът е след няколко километра надолу по този път — каза Хедър, поглеждайки към Жан-Люк, докато той шофираше.

— Добре.

Ръцете му почиваха безгрижно върху волана на БМВ-то, сякаш беше свикнал да кара с повече от сто и петдесет километра в час.

Нощта бе ясна, а звездите и наполовина пълната луна блестяха над тях. Чантата на Хедър лежеше на пода с Глок-а на Фиделия вътре. Усещаше успокояващата тежест на пистолета до крака си. Роби МакКей седеше на задната седалка с клеймора си и по-леката шпага на Жан-Люк, който бе настоял да вземат шотландеца по път.

Роби беше против Хедър да ги придружи, но Жан-Люк защити решението ѝ. Това беше добър знак. Явно все пак не страдаше от мания за контрол. Уважаваше решенията ѝ, дори когато не беше съгласен с нея.

Все още знаеше прекалено малко за него, но наистина ѝ харесваше това, което беше научила досега. Спусна погледа си по него, докато той шофираше. Лицето му беше слабо, красиво, подчертано със силна челюст и високи скули. Снощи беше гладко обръснат, чист и спретнат в елегантния си смокинг като един секси Джеймс Бонд. Тази вечер изглеждаше още по-секси. Наболата му черна брада засенчваше челюстта му, а черните му къдрици падаха небрежно, сякаш не му бе останало време да се обръсне или среше от бързана. Черните му панталони и тениска изглеждаха износени и удобни, а дългото черно палто му придаваше нотка на опасност.

Нищо чудно, че Били го беше намерил за подозрителен. Жан-Люк изглеждаше загадъчен. И див. Беше достатъчно силен, за да извади лопатата от пръстта с една ръка. Подхождаше с богато въображение и творчество към дрехите, които създаваше за жени, ала в същото време преследваше убийци като Луи. Никога досега не беше срещала толкова интригуващ и сложен мъж. Определено криеше тайни. Но боже мой, беше толкова секси!

Дали наистина се надяваше тя да го съблазни? От начина, по който ѝ говореше и я гледаше, Хедър подозираше, че той е този, който ще съблазнява. Умът ѝ препускаше, представяйки си всевъзможни сценарии. Ако тя му скочеше, той нямаше да я спре. Беше сигурна в това, заради начина, по който я гледаше.

Погледът му се фокусираше върху лицето ѝ с горещата си сила, която караше пръстите на краката ѝ да се свиват, след което се спускаше надолу по тялото ѝ, задържайки се тук и там. Дори самата мисъл я караше да изтръпва цялата. Усещаше съвсем осезаемо присъствието му. Въздухът помежду им беше наситен с някаква магнитна сила, която ги дърпаше един към друг.

— Добре ли си?

Той погледна към нея.

— Да — тя отмести очи. Явно беше почувствал, че го наблюдава. И той усещаше осезаемо присъствието ѝ. — Ето го входа.

Хедър посочи към слабо осветен знак отдясно.

Жан-Люк намали и зави по тесния път.

— Тук е доста уединено — отбеляза Роби. — Добро място за скривалище.

— Лагеруващите са нататък.

Тя посочи към черен път, който се отклоняваше наляво.

— Лагеруващи?

Жан-Люк погледна към Роби притеснено.

— Лошо — промърмори шотландецът.

Хлад се спусна по голите ръце на Хедър.

— Мислите, че хората може да са в опасност?

— Ако Луи е бил тук, да — отвърна Жан-Люк, като продължаваше по пътя, оглеждайки се наляво и надясно. — Може да се нуждае от пари и... храна. Това ли е мястото? — посочи той напред.

Младата жена присви очи и едва успя да различи каменната постройка отпред.

— Да. Можеш да паркираш ето там до детската площадка.

Пързалките и люлките блестяха ярки и сиви под уличката лампа, а короната от светлина, която я обгръщаше, гъмжеше от летящи насекоми. Люлките висяха напълно неподвижно в топлия и влажен въздух.

Хедър излезе от паркираната кола, извади фенерче от чантичката си и го включи. Само след няколко секунди бе обградена от двете страни от Жан-Люк и Роби. И двамата носеха оръжията си.

Тя праметна чантата си през рамо.

— Готови ли сте?

Жан-Люк положи леко пръсти върху лакътя ѝ.

— Стой близо до мен.

Роби тръгна напред, за да влезе пръв в каменната постройка, а тя изкачи стълбите с Жан-Люк до себе си.

Големи отворени прозорци опасваха четирите страни на убежището и позволяваха на вятъра да влиза свободно през горещите летни дни. По студения циментов под бяха разпръснати листа, а високо в гредите отекваше пърхането на птичи крила. Няколко дървени маси за пикник бяха поставени в средата на стаята.

Роби обиколи периметъра, очевидно способен да вижда в тъмното без светлината на фенерчето.

— Тук няма врата към мазе.

— Отвън е — Хедър освети стълбите. — Вдясно.

Шотландецът се отправи напред, докато Жан-Люк остана залепен за нея.

Топлият въздух се усещаше тежък и влажен върху голата ѝ кожа. Един комар прелетя покрай ухото ѝ и тя махна с ръка, за да го прогони.

— Проклети кръвопийци.

— Къде? — Жан-Люк вдигна шпагата си и се завъртя, за да огледа наоколо.

Хедър се засмя.

— Тръгваш след комара с шпага? Успех.

Той я погледна смутено.

— Мислех, че имаш предвид нещо по-голямо.

— Като какво например? Прилеп? Не мисля, че имаме прилепи-вампири в Тексас.

— Човек никога не знае — промърмори той, след което посочи към Роби. — Открил е избата.

Хедър чу дрънчене на вериги. Насочи фенера си към звука и видя спътника им, наведен над вратата на избата.

— Не ми казвай, че са я заключили. Предполага се, че трябва да служи за подслон на лагеруващите в случай на торнадо.

Роби издърпа веригите от халките върху вратата.

— Ключалката е счупена.

Той размени поглед с Жан-Люк.

Хедър се зачуди дали шотландецът е напълно искрен. Трябваше да е. Не бе достатъчно силен, за да счупи катинар.

— Нека ти помогна.

Жан-Люк отмести едната врата, докато Роби отваряше другата.

Хедър насочи фенера към зейнала черна дупка. Боже, какво я беше прихванало да дойде тук?

— И така, кой иска да влезе първи в черната адска яма?

— Аз ще отида.

Роби тръгна надолу по стълбите, държейки клеймора си в готовност.

— Не ти ли трябва фенерчето? — попита Хедър.

— Мога да виждам — промърмори той.

Младата жена продължи да насочва светлината към дупката.

— Прав беше — прошепна тя на Жан-Люк. — Не трябваше да идвам.

— А какво стана с „трябва да бъда господарка на собствената си съдба“?

— Все още стоя зад думите си и вярвам, че мога да се защитя. Просто се страхувам, че ще си по-загрижен за моята защита, отколкото да хванеш Луи.

— Права си. Затова доведох Роби.

— Не искам да те задържам. Или да те застрашavam.

— Ще се справя. — Той се премести от дясната ѝ страна с шпагата в ръка. — Стой плътно зад мен — каза ѝ и тръгна надолу по стълбите.

Тя си пое дълбоко дъх. Ти си във война със страха. Последва го надолу, положила ръка върху рамото му.

Когато стигна последното стъпало, Жан-Люк хвана ръката ѝ, за да я заведе към центъра на стаята. Тя се завъртя, изстрелвайки в кръг лъч светлина в тъмната изба. Пасваше точно на описанието на Фиделия. Тъмно. Без прозорци. Каменни стени. От дебелия слой прах, който покриваше каменният под, я засърбя носа. Мръсотия и боклуци бяха събрани на малки купчини покрай стените.

— Виж тавана — прошепна тихо Жан-Люк.

Тавана ли? Хедър насочи фенера нагоре. Наистина ли очакваха Луи да виси от тавана? Това беше странно.

— Чисто е — съобщи Жан-Люк.

Тя въздъхна с облекчение.

— Страхотно. Тук няма маниакални убийци.

— Не. Достатъчно безопасно е.

Роби обиколи стаята. Когато приближи единия тъмен ъгъл, малки забързани крачки побягнаха надалеч от него.

— Плъх!

Хедър сграбчи ръката на Жан-Люк и се притисна към него, размахвайки диво фенерчето.

Той го взе от ръцете ѝ и откри създанието.

— Не се тревожи. Просто една мишка.

— Шегуваш ли се? Това нещо е огромно.

— Това е безобидна малка полска мишка.

— Не си ли разбрал. В Тексас всичко е голямо.

— Френските плъхове биха се изсмели на твоята мишка. — Жан-Люк я прегърна през раменете. — Нищо не си видяла щом не си мяркала плъховете в Париж.

— О, това е толкова романтично... ама друг път.

— А, ето този вече е голям, с огромни нокти и остри зъби — той се засмя, когато Хедър се хвърли към него и обви врата му с ръце. — Да, ама не.

— Какво?

Тя осъзна, че е притиснала лице към неговото.

— Пошегувах се — отвърна и ръцете му я обгърнаха. — Но не мога да се извиня. Прекалено съм щастлив от резултата.

— Ах ти, разбойнико. Изплаши ме.

Тя трябваше го перне или поне да се отдръпне от него, но ѝ беше особено приятно да усеща силните му ръце около себе си и топлината на гърдите му, притиснати към нея.

Той потърка брадичка в челото ѝ. Нежното ожулване на брадата му беше едновременно мъжествено и успокояващо.

— Не вярвам Луи да е бил тук изобщо — съобщи Роби. — При този пращен под, щеше да има отпечатъци от стъпките му.

— Съгласен съм с теб.

Жан-Люк продължи да прегръща Хедър.

Роби измърмори нещо под нос.

— Да ви оставя ли насаме?

Приятелят му се засмя.

— Идваме — освободи Хедър и ѝ подаде фенера. — Свършихме достатъчно за тази вечер.

Достатъчно с прегръдките или бяха приключили с търсенето на Луи? Би се насладила на още няколко минути гушкане. Или може би час-два. Тя ги последва до стълбите и хвана ръката на Жан-Люк, за да се изкачи нагоре. Нощният въздух ухаеше приятно в сравнение с мухлясалия, влажен въздух в избата.

— Ще опитаме отново утре — каза Жан-Люк, докато двамата с Роби затваряха вратите.

Утре? Утре беше неделя.

— Имам други планове, но може след това да отидем някъде.

— Какви планове? — Жан-Люк я изпрати обратно до колата. — Не мога да те оставя незащитена.

— Вече предложих да помагам на панаира утре. Църквата се опитва да събере пари за някои спортно-развлекателни съоръжения. Трябва да съм отрано там, за да подредя столовете и други такива. Фиделия и Бетани също ще дойдат.

Жан-Люк се намръщи.

— Публичните места могат да бъдат опасни. Ще се наложи двамата с Роби да дойдем.

Шотландецът изпъшка.

Хедър се усмихна.

— Чудесно. Започва в седем. В Ривърсайд Парк.

— Добре — Жан-Люк натисна дистанционното на алармата си, за да отключи колата и ѝ отвори вратата. — След това ще продължим с търсенето на Луи. Ако се сетиш за други подобни места, които съвпадат с описанието на Фиделия.

— Добре.

Хедър се качи в автомобила и той затвори вратата.

После дочу Жан-Люк и Роби да обсъждат нещо тихо. Вероятно най-добрата стратегия, с която да опазят живота ѝ и този на Бетани. Пусна фенерчето в чантата си до пистолета. С пристигането на Жан-Люк Ешарп, животът ѝ беше станал много по-въълнуващ. Нямаше да позволи на Луи да ѝ го отнеме.

Но можеше да загуби сърцето си по Жан-Люк.

На следващата вечер Хедър подреждаше столове в Ривърсайд Парк. Беше минал още един спокоен ден без следа от Луи. Сутринта бяха отишли на църква, а през остатъка от деня лентяйстваха. Жан-Люк бе обещал, че ще дойде скоро след залез-слънце. Осъзна, че очаква с нетърпение края на деня, за да може да го види.

— Имаш ли нужда от помощ?

Хедър се сви при звука на високия глас и се замоли въпросът да не е насочен директно към нея. Погледна нагоре. Уви, треньор Гюнтер вървеше наперено към нея. Футболният треньор на гимназия „Гуадалупе“ се опитваше да отбележи в нейната врата през последните шест месеца. Фактът, че Хедър не му беше позволила да стигне дори до първа база, не го разколебаваше.

— Не, благодаря ти.

Обърна се с гръб към него и продължи да разгъва металните столове. Оставаше ѝ да подреди и последния ред пред беседката, където децата щяха да пеят.

Треньор Гюнтер я заобиколи, застана пред нея, така че да не може да го избегне и прие обичайната си поза на Супермен — широко разкрасени крака, ръце на хълбоците и изпъчени гърди. Освен това носеше обичайното си облекло — тениска без ръкави, с която да покаже напомнимите си бицепси и шорти, за да се виждат мускулестите му прасци.

Хедър го смяташе за миниатюрен пещерен човек — нисък на ръст и с още по-малко мозък.

В града имаше почтени жени, които колекционираха миниатюри. Наистина трябваше да си пробва късмета с тях. Някои дами точеха лиги по мъжествената му физика и той го знаеше. Хедър беше наясно, че той очаква да спре работата си и да му се възхищава, но тя продължи да разгъва столовете и да ги нарежда. Бетани беше нейна асистентка и сядаше върху всеки стол, за да се увери, че работят по предназначение.

— Как намираш банския ми?

Треньорът се завъртя, без съмнение, за да покаже стегнатите си задни части.

— Изглежда добре.

Младата жена дръпна още един стол от близкия куп.

— Ще съм на щанда с потапянето — продължи треньорът. — Трябва да дойдеш по-късно и да ме видиш целия мокър — намигна ѝ той.

Хедър издаде неопределен, сумтящ звук, докато разтваряше следващия стол и го поставяше в редицата. Усмихна се на дъщеря си.

— Как е този?

Бетани се размърда върху стола.

— Добре е, мамо — тя погледна към треньора. — Аз ще пея тази вечер.

— Да, както и да е. — Мъжът ѝ хвърли съмнителен поглед, след което лицето му грейна. — Хей, искаш ли по-късно тази вечер да отидем с майка ти за сладолед.

Бетани заподскача върху стола, с усмивка на уста.

— Обожавам сладолед! — възкликна тя и погледна към майка си с очакване.

О, нечестна игра! Хедър току-що бе взела още един метален стол и обмисляше дали да не удари треньора по главата с него. Но той щеше ли да го усети? С нейния късмет, вероятно щеше да го приеме като някаква неандерталска закачка. Отвори рязко стола и погледна съчувствено към дъщеря си.

— Съжалявам, миличка, но треньорът трябваше да попита първо мен. — Тя се изправи и се взря гневно в мъжа. — Вече имаме други планове за вечерта.

Той вирна брадичка напред.

— Значи слуховете са верни? Имаш ново гадже?

Понякога този град беше твърде малък. Хедър погледна към слънцето, което огряваше върховете на дърветата. Жан-Люк щеше да се появи след по-малко от час.

— Някои приятели ще ми дойдат на гости по-късно.

— Да бе — промърмори той. — Не знаеш какво изпускаш.

Мъжът се отдалечи.

Хедър грабна поредния стол и въздъхна. Оставаха още три. Панаирът започваше след пет минути. Вече имаше опашка от хора пред щанда за билети.

— Не го ли харесваш, мамо? — попита Бетани тихо.

— Треньорът ли? — Хедър остави стола до дъщеря си. — Той така и не ми помогна със столовете, нали?

— Аз ти помагам.

Бетани се качи върху този, който Хедър току-що бе поставила.

— Да, ти проверяваш качеството им. И се справяш чудесно. —
Хедър взе нов стол от купчинката.

Бетани сбръчка малкия си нос, сякаш се бе замислила дълбоко.

— Той си мисли, че е хубав.

Гюнтер? Хедър се засмя, докато разтваряше стола.

— Мисля, че си права. Ти си умна бисквитка.

Бетани сви рамене в отговор, сякаш се подразбираше.

— Аз харесвам Ема.

— Аз също.

Хедър взе и последния стол.

— Тя ще ме види ли как пея?

— Мисля, че да.

Младата жена разтвори последния стол и седна до дъщеря си.

— Харесвам и мъжа, който говори смешно.

Сърцето на Хедър подскочи.

— Господин Ешарп ли? — През целия ден се опитваше да не мисли за него, но не успяваше. Той все още се промъкваше в мислите й, по десетина пъти на час.

Бетани кръстоса малките си крачета, имитирайки някой възрастен, после скръсти ръце и постави брадичката си върху едната си длан. Потупа брадичката си с пръст. Това беше нейната поза за сериозни мисли. Хедър я смяташе за очарователна и винаги й се приискваше да придърпа дъщеря си в мечешка прегръдка. Но се въздържа, защото осъзнаваше, че трябва да насърчава момиченцето си да разсъждава самостоятелно. Погледна към слънцето още веднъж, опитвайки се да изчисли колко време остава до залеза. И до срещата й с Жан-Люк.

— Мистър Шарп не знае, че е хубав — каза Бетани, — но той е.

Устата на Хедър увисна. Мили боже, беше родила генийче.

— Мисля, че си брилянтна.

— Гладна съм. Може ли малко захарен памук, искам от розовия.

— Може, но след вечеря — Хедър погледна към беседката. —
Виж, мис Синди те вика.

Бетани скочи от стола си и изтича към беседката, където се събираха всички деца от предучилищна възраст. Една от учителките,

мис Синди, се опитваше да ги подреди в две редици — по високите отзад.

Хедър разтърка врата си. Физическият труд в горещината на Тексас и липсата на сън си казваха думата. Поне, когато слънцето залезеше, температурата щеше да падне с няколко градуса. Умно от страна на Жан-Люк да изчака.

Ето, отново беше в мислите ѝ. Снощи цял час се мята и въртя в леглото, преди да успее да заспи. Изкушаваше се да слезе долу при него и да му прави компания цяла нощ. Господ ѝ беше свидетел, че имаше още много неща, които да научи за него. Разказа му историята на живота си, а той беше споделил много малко с нея.

Какво правеше в Шницълбърг, Тексас, когато светът на модата беше съсредоточен в Париж? Каква беше истинската история с Луи? Наистина ли се намираше в такава опасност, в каквата твърдеше Жан-Люк?

Въпреки всичките си въпроси, беше привлечена от него. Сърцето ѝ се ускоряваше всеки път, когато погледнеше в небесносините му очи. Копнееше отново да усети ръцете му около себе си.

Но го познаваше само от две нощи. Беше опасно да се влюби в един мъж толкова бързо. Трябваше да го смята за опасно, но вместо това усещането беше прекрасно и вълнуващо. Още една причина да не сваля гарда. Беше преживяла твърде много катаклизми в живота си, за да го прецака сега. Приоритет номер едно за нея трябваше да бъде да поддържа спокойна и любяща среда за дъщеря си.

Фиделия се плъсна на стола до нея и остави чантата си в скута. В чест на празничния повод беше облякла яркочервена пола със златни пайети.

— Ах, тези глупави стари църковни женички. Предложих им да направя павилион за гледане, но те вирнаха снобарските си носове и заявиха, че ще е твърде езическо за църковно събитие.

Хедър трепна.

— Съжалявам.

Без съмнение една от тези жени беше майката на Коуди. Старата Уестфийлд вече беше информирала Хедър, че малтретира Бетани, като допуска една циганка да живее в дома им.

Що се отнасяше до безопасността на дъщеря ѝ, Хедър беше много по-притеснена от колекцията оръжия на Фиделия, отколкото от

Таро картите ѝ. Тя погледна към омразната чанта.

— Носиш ли ги?

— Само господин Глог. Другите ги оставих — Фиделия наведе глава. — Чувствам се малко зле заради катерицата.

Хедър я потупа по ръката.

— Снощи бях облекчена, че разполагам с пистолета ти.

Фиделия кимна.

— Ако този Луи се появи, ще му отнеса главата. Не ме интересува дали ще отида в затвора след това. Ти беше достатъчно добра да ме подслониш дори след като предадох майка ти.

Очите на възрастната жена се насълзиха.

Хедър се обърна с лице към старата си приятелка.

— Ти не си предала майка ми. Направи всичко възможно, за да я предупредиш.

— Ако си бях мълчала, може би и двамата ти родители щяха да са живи. Вероятно тези църковни женички са прави. Може би за нищо не ме бива.

— Не ти позволявам да говориш така! Майка ми плащаше за услугите ти и щеше да ти досади до смърт, за да получи съвета ти. Знаеш го. На нея беше невъзможно да ѝ се окаже.

Фиделия подсмръкна и избърса сълзите си.

— Бих направила всичко, за да защитя теб и момиченцето ти. Поне това ти дължа.

— Нищо не ми дължиш. Винаги си била до мен, когато съм имала нужда от теб. Като втора майка — Хедър се засмя, за да овладее сълзите си. — Но много по-забавна от истинската.

Възрастната жена кимна.

— Майка ти беше жена със силна воля.

— Упорита и страхлива — поправи я младата жена. — Вече няма да живея в страх. Не искам и ти да го правиш.

Фиделия потупа чантата си.

— Моята смелост е тук вътре.

— Имаш кураж вътре в себе си и си добър човек. Ако не бях сто процента сигурна в това, никога не бих ти доверила грижите за дъщеря си.

Старата ѝ приятелка преглътна сълзите и твърдостта се върна върху лицето ѝ.

— Проверих тълпата и околните, както ме помоли. Нямаше непознати с побеляла коса и бастун.

— Това е добре. Благодаря ти.

Хедър погледна към слънцето. Оставаха около тридесет минути преди появата на Жан-Люк.

— Сънува ли снощи?

— Да, имах един много странен сън. Мисля, че беше Хуан, но не мога да кажа със сигурност. Изглеждаше като герой от онзи филм, който гледаш често, „Гордост и нещо-си...“

— „Гордост и предразсъдъци“? Изглеждаше е като мъж, живял по време на регентството в Англия?

Фиделия присви очи, опитвайки се да си спомни.

— Така мисля, но беше само за секунда, след това изглеждаше като Джордж Вашингтон, но по-красив.

— Това е странно.

— Si, а след това изглеждаше като... не знам. Беше... облечен с клин и смешни шорти, издути като балони.

— Като мъж от Ренесанса?

Фиделия сви рамене.

— Не знам какво означава.

Хедър пое дълбоко дъх. Бе отхвърлила теорията за безсмъртието, защото бе прекалено налудничаво, но сега се зачуди отново. Фиделия я наблюдаваше отблизо.

— Имаш ли някаква идея?

— Прекалено е странно.

— Говориш с мен, миличка, нищо не е твърде странно.

— Мисля, че Жан може да е... различен по някакъв начин.

Фиделия се засмя.

— Той е дяволски различен от всеки друг мъж в този град, но може би е подходящият за теб.

— Искам да кажа наистина различен.

— Имаш предвид по свръхестествен начин? — Фиделия наклони глава, обмисляйки казаното.

— Може и така да е.

— Ти би повярвала в това?

— Казвала съм ти милиони пъти. Има толкова много неща, които не знаем. Това не означава, че не са истина.

Безсмъртен мъж. Ако Жан-Люк беше такъв, тогава и Луи беше такъв, и двамата враждуваха от векове. Въпреки жегата, Хедър потръпна.

— Мамо! Лельо Фи! — Бетани се затича към тях. — Видяхте ли ме на сцената?

— Разбира се, че те видяхме — Хедър я вдигна в скута си. — Изглеждаше прекрасно.

— Ще седнеш ли на първия ред да ме гледаш как пея?

— Определено — Хедър оправи шнолата в косата на дъщеря си, която беше украсена със синя панделка, за да отива на лятната ѝ рокля.

— Гладна съм.

Хедър се усмихна.

— Ти винаги си гладна.

— Огледах павилионите — каза Фиделия. — Изборът ни е между германски наденички на клечка или хотдог.

Страхотно. Хедър се намръщи. Свинско или свинско.

— Аз искам хотдог — Бетани скочи от скута на майка си. — С много кетчуп.

Докато вървяха към щанда, Хедър си представи Бетани на сцената със синя рокля и голямо петно от кетчуп отпред.

— Хайде да сме по-внимателни с кетчупа.

— Трябва да опиташ дългия — каза ѝ Фиделия.

— Не съм толкова гладна.

— Миличка, кой говори за храна — намигна бавачката.

Младата жена поклати глава и изсумтя.

— Трябва да опиташ някой с хубави френски хлебчета.

Хедър се засмя.

— Да, от доста време не съм яла въглехидрати.

— Вижте! Плюшено мече! — Бетани посочи към голяма жълта мечка, изложена на павилиона за игри. — Може ли да я получа?

— Мога да опитам.

Хедър изкара руло с банкноти от по един долар от джоба на дънките си и купи пет топки за пет долара.

Четири пъти успя да удари бутилките с мляко, но те така и не паднаха.

— Нагласено е — промърмори Фиделия.

— Осъзнавам го — въздъхна Хедър. — Поне е за добра кауза.

Още пет долара по-късно, а бутилките с мляко стояха все така непокътнати. Мъжът ѝ подаде малко зелено мече.

— Страхувам се, че това е всичко, което успях да спечеля.

Хедър подаде мечето на дъщеря си.

— Няма нищо, то е бебе — рече Бетани и гушна играчката, докато се отдалечаваха.

Ала погледна с копнеж към голямата жълта мама Меца.

Поръчаха си по един ход дог и седнаха на една пейка под огромен дъб. Фиделия закачи Хедър, че се е задоволила само с малък, докато младата жена държеше тълпата под око. Имаше няколко мъже с бяла коса и бастуни, но тя познаваше всичките от църквата.

Слънцето се скри зад хоризонта. Уличните лампи, които заобикаляха парка от три страни, се включиха. Всички павилиони светнаха, а беседката заблестя с бели мигащи светлинки.

Единствената тъмна част беше тази долу до реката. Беше пуста, с изключение на няколко тийнейджърски двойки, които си разменяха целувки. Повечето хора от градчето бяха наобиколили павилионите, смееха се и харчеха пари. Учениците от гимназията се бяха събрали около потапящия павилион, опитвайки се напразно да вкарат треньор Гюнтер във водата.

Той ги подтикваше, а гласът му отекваше из целия парк.

Фиделия все още ядеше големия си хотдог, така че Хедър остави Бетани с нея, за да купи захарен памук. За съжаление, павилиона със захарен памук беше точно срещу павилиона за потапяне.

— Хайде, слабаци такива! — крещеше треньорът на тийнейджърите. — Кой ще успее да ме потопи?

— Свършиха ни парите, треньоре — отговори един от младежите.

— Мързеливи безделници! Намерете си работа! — подвикна им Гюнтер.

— Хей, г-жо Уестфийлд! — извикаха я няколко от учениците.

Тя ги поздрави по имена.

— Г-жо Уест — обади се тренера. — Елате да си поиграете с мен.

Учениците се закикотиха. Хедър изпъшка вътрешно и му обърна гръб, продължавайки да чака на опашката за памук. Понякога този град наистина беше твърде малък.

— Намерих те — дълбокият и тих глас с акцент накара сърцето ѝ да подскочи.

Тя се завъртя и откри Жан-Люк зад себе си.

ГЛАВА 10

— О, ти успя — Хедър се порица на ум, задето прозвуча прекалено задъхана. — Аз... гладен ли си?

— Вече ядох.

Той се обърна към Роби, който беше заменил шотландския си килт с черни дънки.

— Ние ще сме добре.

— Тогава ще обходя периметъра. Добър вечер, г-жо Уестфийлд.

Той наведе глава за поздрав, след което се отдалечи.

Хедър забеляза, че тениската прилепва плътно към широкия гръб на Роби. Определено не се криеше оръжие под нея.

— Не носите мечове? — прошепна тя.

— Той има нож, прикрепен към глезена си — прошепна Жан-Люк в отговор. — А аз имам това. — Той потропа по земята с махагоновия си бастун. — Вътре има шпага.

Хедър се загледа в богато украсената месингова дръжка.

— Прилича на антика. — Беше ли и собственикът ѝ такава?

Жан-Люк огледа тълпата.

— Облеклото ми явно е прекалено официално.

Хедър се усмихна. Сивият му панталон беше изискан, а синята риза отиваше на очите му.

— На мен ми изглеждаш добре.

— Госпожице? — прекъсна ги продавачът. — Ваш ред е.

— О — беше се разсеяла твърде много и не беше забелязала, че е дошъл нейният ред. — Един розов захарен памук.

Погледна към Жан-Люк докато вадеше пари от джоба си.

— Освен ако и ти не искаш един?

— Не. Позволи на мен.

Той изкара пет доларова банкнота от портфейла си и я подаде на продавача.

— Благодаря ти.

Хедър се намръщи докато взимаше клечката с намотания около него памук. Не беше сигурна дали искаше той да плаща.

Жан-Люк махна на продавача да задържи рестото и се усмихна.

— Това е за съоръжения за детските площадки, нали?

— Точно така — усмихна се тя в отговор.

Щедростта му беше насочена към детските градини. Не биваше да си въобразява нещо друго.

— Това приятелят ти ли е, Хедър? — изрева гласът на тренъора.

Хедър трепна.

— Не му обръщай внимание.

Жан-Люк погледна към непознатия.

— Кой е този мъж? Каква е тази машина?

— Това е павилионът за потапяне.

— Аха, разбирам — кимна Жан-Люк. — Ако не се удави, значи е вечер.

— Не, просто е гадняр. Това е игра.

Вечер ли? Това звучеше средновековно. Още една точка за теорията за безсмъртието. Хедър посочи към пейката, където седяха дъщеря ѝ и Фиделия.

— Чакат ни.

— Хей, г-жо Уест — поздрави я главният куотърбек на отбора по футбол.

— Здравсти, Тайлър.

Тя хвана ръката на Жан-Люк, но той не помръдна.

— Уау! — приятелката на Тайлър погледна към Жан-Люк и вдигна палци към Хедър. — Браво на вас, г-жо Уестфийлд.

— Благодаря — измърмори Хедър, дърпайки французина за ръката.

Този град беше прекалено малък. Той се наведе към нея.

— Познаваш всички тези хора?

— Те са ученици. Аз съм учителката им по история, а и всеки познава всеки в този град.

— Хедър! — изрева тренъорът. — Откъде намери това глезено градско момченце?

Жан-Люк се вцепени.

— Това за мен ли се отнасяше?

— Не му обръщай внимание — примоли се Хедър. — Като мен. Правя го постоянно.

Жан-Люк изучаваше тренъора, а после се обърна към нея е предпазлив поглед.

— Всеки мъж в този град те желае.

Тя се засмя.

— Да бе. Възрастните мъже от старческия дом получават сърдечен удар всеки път, когато мина покрай тях.

Погледът му се спусна по нея.

— Това мога да го повярвам.

Той луд ли беше? Беше облечена с изтъркани сини дънкови панталонки и следобедното слънце беше оставило кожата ѝ почти толкова розова, колкото потника ѝ. Косата ѝ се измъкваше от конската ѝ опашка и се къдреше около челото и врата ѝ. Не приличаше на нищо, а Жан-Люк я гледаше така, сякаш беше толкова сладка, колкото розовия захарен памук, който държеше.

— Хей, ти, гражданчето — кресна тренъорът. — На бас, че не можеш да ме потопиш!

Жан-Люк се обърна към павилиона, присвивайки очи.

— Защо не си вземеш топки, а? — извика отново мъжът.

Децата се разкикотиха.

— Пич, направо те затапи — измърмори Тайлър.

Челюстта на Жан-Люк се стегна. Хедър го дръпна за ръката.

— Хайде да вървим.

— Той обиди честта ми — отвърна той. — Би трябвало да го предизвикам на дуел.

— Какво? — тя се зачуди дали е сериозен. Все още ли се дуелираха във Франция? — Искаш да кажеш с пистолети на разсъмване ли?

— Винаги съм предпочитал шпаги.

Жан-Люк тръгна към павилиона.

— Чакай — Хедър го последва. — Не можеш да говориш сериозно.

Той се спря и ъгълчето на устните му се повдигната нагоре.

— Не се тревожи, *cherie*, вече не се дуелирам.

— О, това е добре.

Вече?

— Но този мъж открито ме предизвика и аз трябва да защита честта си по някакъв начин.

— Това е лесно — Хедър посочи купчината с топки върху тезгяха. — Просто си купи няколко топки и го потопи.

Жан-Люк погледна към щанда.

— Това би било по-просто отколкото да го убия.

— Да, така е.

Тя не можеше да повярва, че води този разговор.

Жан-Люк се усмихна бавно, а очите му заблестяха. Боже мой, той дразнеше ли я? Бузите ѝ се изчервиха.

— Веднага ще го потопя.

Плесна десет доларова банкнота на тезгяха и му дадоха две топки.

— О, най-накрая се сдоби с топки, а? — подразни го тренера, свали тениската си и я захвърли настрани. — Виж, Хедър, все още съм сух.

Гюнтер стегна ръце, за да покаже огромните си бицепси.

Последва звук от силен удар, когато първата топка на Жан-Люк удари целта и я отблъсна с поне тридесет сантиметра назад. Седалката, върху която стоеше тренера поддаде, запращайки го във ваната с вода.

Учениците изръкопляскаха! Гюнтер се мяташе и гърчеше във водата, която бе дълбока едва метър и половина, но за неговата височина беше твърде много.

— Яко — Тайлър потупа Жан-Люк по гърба.

— Да, нали? — обади се още едно момче.

— Пич, това е като... карма, сецаш се — каза Тайлър. — Треньорът винаги ме кара да тичам, докато не повърна.

Гюнтер се изкатери по стълбата. Косата му беше прилепнала по квадратната му глава и от банските му се стичаше вода.

— Голяма работа, захаросан задник! Просто имаше късмет.

Той натисна стола, за да е сигурен, че се е заключил отново и седна на него.

— Никога няма да успееш от...

Последва втори удар. Треньорът отново падна във водата. Учениците полудяха, подскачайки нагоре-надолу. Всички ръкопляскаха, а две мажоретки дори направиха няколко салта.

— Пич, страхотен си!

Тайлър вдигна ръка за „дай пет“ поздрав. Жан-Люк вдигна своята и изглеждаше малко изненадан, когато момчето я удари.

— От цяла вечност се опитваме да потопим тренера. — Приятелката на Тайлър надвика шума. — Но е толкова скъпо, че останахме без пари.

— Разбирам — Жан-Люк подаде на момчето пачка от двадесет доларови банкноти. — Всички трябва да продължите да играете.

— Пич, невероятен си — Тайлър се обърна към съучениците си, размахвайки парите. — Топки за всички, благодарение на новия приятел на госпожа Уест.

Хедър трепна. Сега целият град щеше да мисли, че това бе истина.

Учениците ръкопляскаха, наричайки французина най-готиния пич в града. Всички се наредиха на опашката, за да си купят топки. Тренерът изгледа гневно Жан-Люк, докато сядаше обратно на стола си.

— Копеле!

Ешарп се усмихна.

— Мисля, че моята работа тук приключи.

Хвана ръката на Хедър в своята и тя го поведе към дъщеря си и Фиделия.

— Осъзнаваш, че вече си герой, нали?

Той кимна и продължи да се усмихва.

— Това майско дърво ли е?

Хедър проследи погледа му.

— Не, това е флагщок.

— Ах, вярно. Сега е август. Винаги ли е толкова горещо в Тексас?

— През лятото да. А то продължава около 8 месеца.

Хедър изстена вътрешно, когато забеляза Били да идва към тях. Беше с униформата си и с обичайната клечка за зъби в уста.

Той спря пред тях и възнагради Жан-Люк с презрителен поглед.

— Хедър, искам да говоря с теб насаме.

— Защо? Нищо лошо не съм направила.

Били се намръщи.

— Искаш да говорим за бившия ти съпруг пред този чужденец ли?

Хедър трепна, припомняйки си странното държане на бившия си предната нощ.

— Какво е направил Коуди?

— Трябваше да го заключи снощи. Пелтечеше като идиот, настоявайки, че е хлебарка. Тази сутрин беше добре и го пуснахме. Твърди, че не помни нищо.

Хедър кимна. Сърцето ѝ се сви. Как би могла да остави Бетани сама с него?

— Благодаря ти, че ме уведоми.

Били хвърли клечката за зъби на земята.

— Предполагам, че бракът с теб го е подлудил.

Оу. Хедър едва успя да усети болката, преди да осъзнае, че може би ще има по-сериозен проблем.

Жан-Люк беше застанал пред нея и ръцете му стискаха силно бастуна. Гласът му беше тих, но смъртоносен.

— Не смей да обиждаш честта на тази жена!

Били подпъхна палци в колана си близо до кобура.

— Заплашваш човек на закона, а?

— Това е достатъчно! — Хедър се промъкна покрай Жан-Люк и изгледа гневно стария си познайник. — Знаеш ли, че Саша беше в града? Снощи беше вкъщи. Колко жалко, че я изпусна.

Лицето на Били пребледня.

— Тя е тук? Саша се е върнала?

На Хедър ѝ се искаше да му избие зъбите.

— Този следобед замина за Сан Антонио, но ще се върне. Ще участва в благотворителното шоу в магазина на Жан след две седмици.

Били кимна.

— Страхотно, ще бъда там.

— Извини ни.

Хедър дръпна ръката на Жан-Люк, за да тръгват. Тя се запъти към пейката, където ги чакаха Фиделия и Бетани. Ема се беше присъединила към тях и Бетани ѝ говореше, без да спира.

— Ядосана си на шерифа и то не само заради обидата — прошепна Жан-Люк.

— Дълга история — измърмори Хедър.

Той спря.

— Харесвам историите ти.

Тя погледна в небесносините му очи и гневът ѝ се изпари.

— Това е стара рана. Не би трябвало да позволявам да ме тормози.

— Ти сама го каза. Емоционалните рани отнемат повече време, за да зараснат.

Той всъщност помнеше нещата, които тя бе казала. Невероятно!

— Майка ми искаше да скъсам с Били, тъй като щеше да става полицай. Когато го направих, той ми каза, че се е въртял покрай мен само за да е близо до Саша.

— Копеле. — Жан-Люк се обърна и изгледа гневно отдалечаващата се фигура на шерифа. — Все пак подозирам, че се интересува повече от теб, отколкото предполагаш. Очевидно изпада в гняв, когато те види с мен.

— Може би, но аз съм винаги вторият избор. Ако смята, че Саша е свободна, забравя за мен. — Хедър поведе Жан-Люк към дъщеря си.

Бетани беше по средата на историята си, обяснявайки как се е сдобила с новата си играчка.

— Това е бебето мече, но всъщност исках голямата жълта мечка. Леля Фи каза, че е нагласено и никой не може да я спечели.

— Точно така, миличка — кимна Фиделия. — Майка ти даде най-доброто от себе си.

Хедър въздъхна и подаде захарния памук на дъщеря си.

— Заповядай, миличка.

— Вкусно! — усмихна се Бетани и започна да тъпче розовия памук в устата си.

Хедър реши, че ѝ е простено за големия провал с мечката.

— Благодаря ти, че дойде, Ема.

— Радвам се, че мога да помогна. — Тя погледна към Жан-Люк. — Имаше ли проблем с шерифа?

Той премести тежестта си.

— Ъм... има... проблем с насекомите.

Ема повдигна вежда.

— Хлебарката ли?

— Толкова се притеснявам за това — Хедър кимна с глава към Бетани. — Не знам дали вече ще е безопасно за нея да остане насаме с него.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. — Ема отправи многозначителен поглед към Жан-Люк. — Може би ти ще успееш да я успокоиш?

Той знаеше ли нещо? Хедър местеше погледа си ту към единия, ту към другия. Имаше нещо неизказано между двамата. Жан-Люк потърка чело.

— Хедър, може ли да поговорим насаме.

— Страхотна идея! — Фиделия посочи към реката. — Защо двамата не се разходите. Ние ще си бъдем добре тук.

Старата жена намигна на Хедър, която я погледна заплашително в отговор. Можеше ли да бъде по-очевидна?

— След десет минути трябва да заведе Бетани до беседката за началото на шоуто.

— Ние ще се погрижим — обяви Ема. — Вие двамата вървете.

Това беше заговор. Жан-Люк я хвана за лакътя и я поведе към тъмния край на парка.

Без тълпата от хора и парковите лампи, въздухът се усещаше малко по-студен. Шумът от тълпата отстъпи място на бръмченето на скакалците.

Тя прибра няколко измъкнали се къдрици зад ухото си.

— Има пейка накрая на пътеката с изглед към реката.

— Виждам я, но е заета.

— Така ли? — Хедър присви очи, но все още не можеше да различи пейката. Може би трябваше да отиде на очен преглед. — Имаш много добро зрение.

— Да — той я поведе от пътеката и двамата тръгнаха между две редици от орехови дървета. — Разбирам, че си притеснена за безопасността на дъщеря си, когато е с баща си.

— Така е. Това е нетипично за Коуди. Той винаги е бил толкова... нормален. Имам предвид по един напълно предсказуем и дори скучен начин. Винаги има план от десет стъпки за всичко и никога не се отклонява от навиците си.

— Десет стъпки? — Жан-Люк звучеше развеселен. — Какво става, ако нещо може да бъде свършено в девет стъпки?

— Тогава светът ще свърши — засмя се Хедър. — Сериозно, той си има десет стъпки, с които полира обувките си. Десет стъпки, с

които чисти риба и десет за поддържането на двора. Единственото изключение е правенето на любов.

Упс. Тя трепна. Това не трябваше да го казва. Прекалено лесно беше да се разговаря с Жан-Люк.

— Но разбира се. Това изисква много повече от десет стъпки.

Тя трепна отново. По-добре да си държи устата затворена.

— Колко стъпки му отнемаше?

Хедър се огледа наоколо, макар да не можеше да види много.

— Изглежда, че ще имаме добра реколта на орехи тази година.

Той спря. Ръката му стисна лакътя ѝ и я накара също да спре.

— С колко стъпки прави любов?

Тя въздъхна.

— Три и бих предпочела да не го коментирам.

— Три! Как е възможно това?

Младата жена стисна зъби.

— Разведох се с него, нали знаеш?

— Това не е правене на любов — гласът на Жан-Люк се изпълни с гняв. — Това е... отвратително.

Тя отстъпи назад.

— Вече приключи. Не позволявай да те тормози.

— Но той очевидно не е имал никакво желание да ти достави удоволствие, а това е най-важната причина да се прави любов. Един мъж не може да бъде доволен, ако неговата жена не е...

Хедър отмести косата от врата си. Температурата сигурно се беше покачила с поне десет градуса.

— Правенето на любов трябва да отнема стотици стъпки — обяви Жан-Люк. — Дори една целувка ще отнеме поне десет стъпки.

Хедър изсумтя.

— Не мисля така. Устните се срещат, после се разделят. Това са само две стъпки.

— Без език?

— Оу, вярно, ти си французин! Добре, устните се срещат, вкарва се езикът, устните се разделят — три стъпки.

Той въздъхна.

— Ти никога не си била целувана истински.

— Моля? Целувам от цели дванадесет години.

— А аз от много по-дълго.

Тя кръстоса ръце.

— Да, предположих!

Той пристъпи към нея.

— Десет стъпки за подобаваща целувка.

— А за неподобаваща?

Тя изстена вътрешно. Ставаше нагла. Сега вече си търсеше белята.

Бялото на зъбите му светна в тъмнината, когато се усмихна.

— Има само един начин да разберем. — Той пусна бастуна си на земята и се приближи към нея. — Ще се наложи да тестваме.

ГЛАВА 11

Жан-Люк беше възхитен от развитието на разговора. От минутата, в която забеляза Хедър тази вечер, искаше да я докосне. Дългите ѝ голи крака го измъчваха. Розовата ѝ кожа, зачервена от кръв, изпълваше вампирските му нервни клетки с оживление.

Моп Діец, но изглежда всеки мъж в този град я желаше. И как би могло да е другояче? Късите ѝ панталонки обгръщаха най-сладкото дупе. Тениската ѝ прилепваше към заоблените ѝ гърди, преди да се спусне към кръста ѝ. Искаше да разкъса дрехите ѝ със зъби.

Но засега щеше да се задоволи с една целувка.

Ема го беше порицала телепатично, задето бе накарал Хедър да се тревожи и настояваше да ѝ обясни поведението на Коуди. Имаше намерение да го направи, но нямаше ни най-малка представа как да ѝ обясни хипнотизиращия транс, който използва върху бившия ѝ съпруг, без да повдигне много нежелани въпроси. Ала целувките — можеше да се справи с този вид успокоение. И десетте стъпки щяха да са лесни.

Жан-Люк докосна една от къдриците ѝ и потърка копринения кичур между палеца и показалеца си.

— Първата стъпка е зараждането на идеята.

Тя сви рамене.

— Това е очевидно.

— Но от съществено значение. Намирам първата стъпка за много вълнуваща.

Той докосна шията ѝ, задържайки пръста си върху сънната ѝ артерия. Пулсираше силно и бързо. Въпреки равнодушното ѝ поведение, тя беше също толкова развълнувана, колкото и той.

— Устните ни няма да се срещнат просто случайно — Жан-Люк изучаваше устата ѝ. — Аз ще се питам какво е усещането за твоите устни върху моите, какъв е вкусът им. И желанието ми ще расте докато не ме завладее. Всяка моя мисъл, всяко мое дихание ще бъде съсредоточено върху нуждата ми да те целуна.

Устните ѝ бяха леко отворени. Дишането ѝ се беше ускорило.

— Това е... едно добро начало.

Той се усмихна.

— Втората стъпка е осъзнаването. Сега си наясно с желанието ми.

— Добре.

Хедър облиза устни.

— Ах, ти вече премина към трета стъпка.

Очите ѝ се разшириха.

— Така ли?

— Да. Третата стъпка е твоят отговор. Осъзнала си страстта ми и ми изпращаш покана.

Младата жена наклони глава и се намръщи.

— Не мисля така.

— Каза „да“, когато облиза устните си.

— Не е вярно. Не бива да си правиш такива изводи. — Тя облиза устните си отново, след което се намръщи. — Не обръщай внимание на това. Беше неволно облизване.

— Не мисля така. Твоето тяло ми отговаря. — Той пристъпи по-близо. — Крещи „Да, вземи ме“.

— Само в мечтите ти — Хедър отстъпи назад, кръстосвайки ръце пред гърдите си. — Напълно се контролирам.

— За момента.

Тя го погледна предпазливо.

— На коя стъпка сме?

— Трета. Тялото ти ми изпрати покана, четвърта стъпка — моето отговаря на поканата.

— Значи в този момент тотално сме изгубили ума си?

Той се засмя.

— Обикновено, всичко това се случва в рамките на няколко секунди и нямаше да ти оставя възможност да оспорваш всяка моя дума. Но поради някаква странна причина, всъщност се наслаждавам на предизвикателствата ти.

— О... — Устните ѝ потрепнаха. — Това е много мило от твоя страна.

— Пак заповядай. Четвърта стъпка — отговарям на поканата ти. Пристъпвам напред за целувката.

Жан-Люк се приближи и плъзна длан около шията ѝ.

— Все още не съм казала „да“.

— Ето защо чакам. Пета стъпка е твоето съгласие. Дори бистрият ти ум трябва да се съгласи сега. Ако един мъж прескочи тази стъпка, рискува да обиди дамата си и да я загуби завинаги.

— Защото мога да си тръгна — прошепна тя.

— Да, можеш. — Той се наведе по-близо, само на няколко сантиметра от устните ѝ. — Но знам, че го искаш. И не би искала да разбиеш сърцето ми.

— Не е честно да ме караш да изпитвам вина.

Той погали шията ѝ.

— Мога да бъда безскрупулен, когато искам да получа желаното.

— А аз мога да бъда твърда в позицията си.

Въпреки суровите си думи, тя наклони глава, за да го улесни, докато я галеше.

— Давай, cherie. Покажи ми най-голямата твърдост. — Жан-Люк се усмихна, защото определено беше твърд. Плъзна пръстите си по линията на челюстта ѝ. — Колкото повече усилия вложа, толкова по-сладка ще е капитулацията ти. И ти ще капитулираш. Искаш тази целувка.

Тя потръпна.

— Ами ти? Желаш ли я или просто искаш да докажеш, че си прав за десетте стъпки?

Той я хвана нежно за раменете.

— Не ми пука колко стъпки са необходими. Твоето щастие е единственото нещо, което има значение.

Хедър въздъхна.

— Как така винаги намираш подходящите думи?

— Имам чувството, че те познавам. Познавам сърцето ти. То... толкова много прилича на моето.

— Жан-Люк — прошепна тя.

Докосна косата по слепоочията му. Той се приближи още, докато челото му не се притисна в нейното.

— Шестата стъпка е приемането. Вече знаем, че целувката ще се случи.

— Говори за себе си.

— Жено — изръмжа той, — продължаваш да ме предизвикваш.

Тя се засмя.

— Знам. Толкова е забавно. Чувствам се така... силна. Пълна противоположност на старата слабохарактерност. Това е новото ми аз.

Усмивайки се, той докосна бузата ѝ.

— Харесвам ми новото ти аз. Ти си красива, силна и... вълнуваща.

Тя плъзна ръце нагоре по гърдите му и около врата му.

— Вече си в голяма беда, приятел. Ако сега се целунем, това прави само седем стъпки.

— Но има много стъпки, свързани с целувката и аз ще настоявам за всяка една от тях. Вкусване, докосване, хапане, смучене, драскането със зъби.

— Добре! — ръцете ѝ се пристегнаха около врата му. — Давай.

Сърцето му подскочи. Тя се предаде. Кръвта му се втурна към слабините му. Без съмнение очите му вече светеха в червено. Държеше клепачите си наполовина спуснати, надявайки се тя да не забележи.

— Стъпка седем. Тестова целувка.

Той притисна нежно устните си към нейните.

Хедър преметна и затвори очи.

— Издържахме ли теста?

— О, да.

Жан-Люк докосна бузата ѝ с устни, след което се върна към устата ѝ, полагайки малки целувки по пътя си. Тя се разтвори за него. Устните ѝ бяха нежни и влажни, а тялото ѝ се наклони към неговото.

Този път той я взе, целувайки я докрай, карайки устните ѝ да се движат заедно с неговите. Беше мека, податлива и вкусна. Обви едната си ръка около кръста ѝ и я дръпна силно към себе си. Хедър възкликна и дъхът ѝ се смеси с неговия. Без съмнение можеше да усети цялата дължина на ерекцията му, която сега се притискаше в корема ѝ.

Жан-Люк задълбочи целувката, изучавайки устата ѝ с езика си. Тя имаше вкус на горчица и подправки, един модерен и американски, но чужд и екзотичен за него вкус. Хедър погали езика му с върха на своя, предизвиквайки дрезгав стон дълбоко в гърлото му.

Пръстите ѝ се заровиха в къдриците му, придърпвайки го по-близо.

— Коя стъпка е тази? — въздъхна тя срещу устните му.

Жан-Люк положи чело върху нейното.

— Не мога да си спомня.

Трябваше да се отдръпне. Ерекцията му беше достигнала максималното си ниво на мъчителна издръжливост. Скоро щеше да експлодира.

Той си пое дълбоко дъх. Ароматът на кръвта ѝ го плени, отказвайки да го освободи. Биещото ѝ сърце отекваше в порите и костите му. Господ да му е на помощ, но не можеше да спре.

Предавайки се с ръмжене, той захапа меката част на ухото ѝ и го засмука. Стонът ѝ отекна през него. Стори му се, че стене в отговор, но вече не беше сигурен. Не можеше да направи разлика между нейното препускащо сърце и своето, между въздишките ѝ на удоволствие и неговите собствени. Двамата се превръщаха в едно цяло. Копнееше да е вътре в нея. Принадлежеше вътре в нея.

Жан-Люк обхвана с ръце дупето ѝ я придърпа по-близо към себе си. Тя изпъшка и затегна прегръдката си около раменете му. Той потърка носа си в сънната ѝ артерия, оставяйки главата си да се изпълни с аромата на бушуващата ѝ кръв. Венците му изтръпнаха. Сграбчи я за дупето и я притисна към ерекцията си.

— Mon Dieu, желая те.

Той наклони глава назад, опитвайки се да възвърне поне част от самоконтрола си. Не можеше да позволи на зъбите си да се покажат. Или да свърши. Опита се да мисли през мъглата на желанието. Не можеше да я обладае тук. Ако се телепортиреше, щеше да я има в леглото си за секунди, но без съмнение тя щеше да забележи промяната на пейзажа.

Звездите над него му намигаха и му се подиграваха, че не е бил с жена от толкова дълго време. Но това не беше коя да е жена. Това беше Хедър. Тя стоеше на пръсти и го целуваше нежно по врата. Беше сладка и щедра. Стисна дупето ѝ. Може би щеше да го покани обратно в дома си и спалнята си. Да, това беше планът. След като Бетани заспеше дълбоко, щеше да се промъкне в спалнята на Хедър и да прави любов с нея цяла нощ.

Жан-Люк дочу в далечината сладкото и невинно пеене на ангелчета. Сърцето му подскочи. Може би този път щеше да се получи. Може би този път щеше да открие истинската и трайна любов. Щеше да убие Луи и да спечели сърцето на Хедър. За пръв път в живота си идеше да има семейство.

С неприятна изненада осъзна грешката си. Пеенето беше истинско. Хедър вероятно не го чуваше, не и с обикновения си слух.

Той я хвана за раменете.

— Хедър, децата започнаха да пеят.

Замъгленият поглед в очите ѝ изчезна за секунди.

— О, боже мой! — тя го отблъсна. — Това е ужасно.

Тя се втурна към беседката толкова бързо, колкото можеше. Господи, беше закъсняла твърде много.

Тригодишните вече напускаха сцената и четиригодишните се подреждаха, за да пеят.

Тя забеляза двете празни места на първия ред до Фиделия и Ема. Слава богу, бяха запазили места за нея и Жан-Люк.

Всичко щеше да е наред. Тя намали, опитвайки да си поеме дъх. Жан-Люк спря до нея, без дори да е задъхан. Точно тогава майката на Коуди и още една жена заеха двете празни места, без да обръщат внимание на протеста на Фиделия.

— О, не! — Хедър си пое дъх, докато оглеждаше редиците със столове, които беше подредила по-рано. Всички места в първите осем реда бяха заети. — Това е ужасно! Казах ѝ, че ще седна на първия ред. Тя ще ме търси, а аз няма да съм там! — Гласът ѝ се повиши, изпълнен с тревога.

— Шшт! — Една възрастна дама на последния ред се обърна да ги смъмри.

Хедър си пое отново въздух. Боже мой, започваше да се паникьосва. Как можа да направи това? Как можа толкова да се увлече в целувка с мъж, който познаваше само от няколко дни? Каква майка беше?

— Ще намеря един празен стол и ще го сложа на първия ред — предложи Жан-Люк.

— Твърде късно е.

Сърцето на Хедър се сви. Бетани беше на сцената и с широко отворени очи изучаваше първия ред. Усмихна се и помахаше с ръка на Фиделия и Ема, ала след това объркано изражение се настани на лицето ѝ.

Хедър ѝ помахаше с високо вдигната във въздуха ръка, но Бетани не я видя. Тя оглеждаше първите няколко реда и нараненото ѝ изражение прониза сърцето на младата жена. Мис Синди даде сигнал на децата за

първата песен, но Бетани не се присъедини. Докато търсеше майка си, тя дори не забеляза знака на учителката.

Хедър скачаше нагоре и надолу, ръкомахайки двете си ръце във въздуха. Бетани я видя и моментално засия. Хедър ѝ изпрати въздушна целувка, дъщеря ѝ се усмихна и се присъедини към пеенето.

Младата жена си пое дълбоко дъх и преглътна сълзите на облекчение.

— Добре е — обърна се тя към Жан-Люк, но той беше изчезнал.

По дяволите. Как бе могъл да изчезне по този начин? Срамуваше ли се, че я накара да закъснее за представлението на Бетани? Прилив на вина заля Хедър. Грешката не беше изцяло негова. Тя беше активен участник, напълно разсеян от целувката.

И боже мой, каква целувка само. Бузите ѝ пламнаха. Този негодник — беше подхвърлил, че може да я накара да загуби контрол и го направи. Не искаше да мисли колко далеч щеше да стигне, ако той не беше спрял.

А къде беше сега? Прелъстяваше жените и после ги зарязваше ли? И не трябваше ли той да я защитава?

Първата песен свърши. Хедър заръкопляска докато се оглеждаше наоколо. Роби стоеше отстрани, частично скрит от няколко борови дръвчета. Той ѝ кимна, когато погледа ѝ се спря на него. Тя вдигна ръка за поздрав и се обърна, за да гледа дъщеря си. Децата започнаха да пеят „Бог да благослови Америка“ — винаги любима песен на публиката.

— Може би това ще помогне — прошепна Жан-Люк.

Тя подскочи. Боже мой, този мъж се движеше безшумно. Погледна гневно, изведнъж изпълнена от негодувание, че бе нахлул така в живота ѝ и бе разрушил деликатния баланс, който толкова дълго се беше борила да постигне.

Погледът ѝ се спусна към ръцете му и това, което носеше и цялото негодувание се стопи на секундата. Сълзи напиреха в очите ѝ и имаше чувството, че част от сърцето ѝ също се беше стопило.

Без да продума, той ѝ подаде огромната жълта плюшена мечка. Тя обгърна ръце около меката материя и я притисна до гърдите си. Не знаеше дали я беше спечелил или купил, но знаеше, че той е най-милият мъж, когото беше срещала някога.

Забеляза Бетани на сцената, която се усмихваше и подскачаше нагоре-надолу. Погледът на Хедър се замъгли от сълзи. Жан-Люк разбираше колко много означава дъщеря ѝ за нея. Той разбираше любовта. Беше един на милион и тя беше сериозно привлечена от него.

Но с историята си от провалени връзки, тя трябваше да бъде внимателна. И реалистка. Може би нямаше бъдеще за нея и Жан-Люк. Колкото и прекрасен да бе той, явно имаше тайни, които изглежда не желаше да сподели с нея. За да опази сърцето си, трябваше да спре развитието на тази връзка. Щеше да запази чувствата си за себе си, да ги скрие като семена в плик, за да не хванат корен и поникнат.

Мамка му, чувството беше страхотно. Беше приятно да знае, че все още има добри мъже по света и че връзката с дъщеря ѝ е по-прекрасна от всякога. След всички проблеми, които беше преживяла през последните няколко години, беше научила, че най-сигурният начин да останеш стабилен и силен е да вземеш под внимание богатствата си. И тя го направи. Животът беше хубав.

Хедър затвори очи, отпусна брадичката си върху огромната глава на мечката и остави сладките гласове на децата да я залееят. В този кратък момент всичко беше наред в нейния свят. И тя щеше да му се наслади, докато той траеше.

Песента свърши и публиката заръкопляска.

Хедър отвори очи.

— Благодаря ти — обърна се към Жан-Люк, но той пак беше изчезнал.

Е, добре, помисли си тя и въздъхна.

Знаеше си, че няма да изкарат дълго. Този мъж беше различен по някакъв начин. Може би безсмъртен. Или нещо по-лошо.

Забеляза го да стои до Роби, задълбочен в разговор с охранителя си и другия шотландец Ангъс МакКей, който явно се беше върнал от Ню Йорк. Още трима мъже стояха в сенките на боровите дръвчета. Един тийнейджър с килт и още двама високи млади мъже, облечени в панталони цвят каки и тъмносини полота. Единият беше бял, а другият чернокож. Всички изглеждаха притеснени.

Хедър се намръщи. Тези момчета определено пазеха тайни. Останаха в сянката, но въпреки това хората от публиката започнаха да се обръщат. Непознатите в града винаги се забелязваха.

След като шоуто свърши, Бетани слезе от сцената и се присъедини към Фиделия и Ема. Хедър тръгна бавно към тях. Тъй като повечето хора се разотиваха, тя вървеше срещу тълпата.

Всички ахнаха, когато алармата на доброволната пожарна срещу площада се включи. Група мъже напуснаха парка, забързани. Хората се събраха на малки групички, за да клюкарстват и спекулират какво се е случило. Младата жена се запромъква между тях, за да стигне до дъщеря си. След по-малко от минута засвири сирената на единствената пожарна кола в града. Докато целият град наблюдаваше, пожарникарите се бяха организирали за рекордно време.

Хедър достигна дъщеря си и я прегърна силно. С писък, Бетани сграбчи мечката.

— Мамо, ти успя! Спечелила си я! — отговори тя на прегръдката. — Видя ли ме как пея?

— Разбира се. Беше чудесна — Хедър се усмихна на Ема и Фиделия. — Благодаря, че се грижихте за нея.

Те последваха тълпата, която се отдалечаваше от беседката.

Ема се приближи към Хедър.

— Къде е Жан-Люк? Би трябвало да те пази.

— Ето там е — младата жена посочи към боровите дръвчета, където бяха скупчени мъжете. — Говори с някакви момчета. Съпругът ти е там.

— Ангъс се е върнал? Хайде.

Ема се запъти към групата мъже, докато Жан-Люк се приближаваше към Хедър, Бетани и Фиделия.

Ема прегърна съпруга си и той започна да ѝ шепне бързо.

Хедър забеляза колко притеснен изглежда Жан-Люк.

— Какво има?

— Случили са се неприятности — той прокара ръка през черните си къдрици. — Спомняш ли си моя приятел Роман Драганести от Ню Йорк?

Хедър преглътна трудно, припомняйки си симпатичния мъж, жена му Шана и сладкото им момченце.

— Какво се е случило?

— Всяка неделя вечер те ходят на църковна литургия в Роматех. Роман нареди да построят параклис там и службата винаги започваше в единадесет. Смятаме, че бомбата е избухнала по-рано, слава богу.

— Бомбата!

— Oui. За щастие, никой не е пострадал сериозно, но, ако бомбата беше избухнала, когато параклиса е пълен... — Жан-Люк се намръщи, а гласът му пресипна. — Можеше да изгубим всички.

Хедър се сви при мисълта за смъртта на това прекрасно семейство.

— Кой би направил подобно нещо? — Тя бе разтърсена от внезапната мисъл. — Луи ли? Напада всичките ти приятели?

— Знаем кой го е сторил и не е Луи — обясни Ема, докато се присъединяваше към тях. — Била е ужасна нощ.

— Да — Ангъс МакКей също се приближи. — В една нощ са избухнали четири бомби. Първата се е взривила в дома на Золтан Заквар в Будапеща. Той е загубил двама вам... приятели.

— Това е ужасно.

Хедър се зачуди кой беше този Золтан. И Будапеща? Тези момчета от тайнствена клика, на безсмъртните ли бяха?

— В замъка на Жан-Люк във Франция също е избухнала бомба — продължи Ангъс. — Никой не пострадал, но разбрах, че пораженията са големи.

— Ти имаш замък? — попита Хедър Жан-Люк.

Той сви рамене.

— Вече само половин.

Мръщейки се, Ангъс прегърна Ема през раменете.

— Нашият замък в Шотландия също беше ударен.

— Поне никой не е загинал — съпругата му го погледна окуражаващо. — И винаги можем да го поправим.

— Да — Ангъс продължи да се мръщи. — Доколкото разбирам, Касимир напада всички, които се притекоха на помощ на Ема и мен в Украйна.

— Кой е Касимир? — попита Хедър.

Не беше сигурна, но мислеше, че Луи спомена това име в нощта, когато нападна Жан-Люк.

— Той плаща на Луи да ме убие. — Жан-Люк потвърди съмненията ѝ. — Въпреки че мога да се обзаложа, че Луи не би имал нищо напротив да го направи безплатно.

Хедър поклати глава.

— Не разбирам. Всички изглеждате много приятни хора, защо тези отрепки искат да ви убият?

Жан-Люк, Ангъс и Ема се спогледаха.

— Сигурен ли си, че Роман и семейството му са добре? — смени темата Жан-Люк.

— Добре са — отговори Ангъс. — Конър иска да ги скрие. Роман първоначално беше против, смятайки, че е проява на страх от негова страна, но накрая се вслуша в разума. Не можем да позволим нещо да се случи с Шана или Константин.

Жан-Люк кимна.

— Къде ще отидат?

— Конър отказа да каже на когото и да било. И аз съм съгласен с него. Двамата с Ема заминаваме за Източна Европа, за да търсим Касимир. Ако ни заловят... е, не искаме да знаем повече отколкото е нужно.

Хедър се намръщи. Чутото звучеше като война.

Лицето на Ема доби войнствено изражение.

— Трябва да се погрижим за Касимир веднъж завинаги.

— Ще дойда с вас.

Жан-Люк стисна бастуна си с две ръце.

— Не. Трябва да останеш тук.

Ангъс погледна към Хедър.

Тя се вцепени.

— Ние можем да се грижим за себе си.

Погледът на Жан-Люк се зарея над нея, Бетани и Фиделия.

— Не, Ангъс е прав. Трябва да остана тук.

— Касимир и Луи вече знаят, че си в Тексас — предупреди го Ангъс. — Така че си много уязвим. И след като Конър тръгва с Роман тази вечер, мога да ти оставя само неколцина мъже — той посочи към групичката с Роби. — Иън, Финиъс и Фил са тук, за да ти помогнат.

— Мерсі. — Жан-Люк докосна рамото на Хедър. — Сега разполагаме с достатъчно охранители. Ти и семейството ти ще бъдете в безопасност.

— Благодаря ти.

Тя потръпна и се запита какво ще последва.

— Хедър!

Вик от далечината привлече вниманието ѝ. Били крачеше към нея, а лицето му беше мрачно. Нещо неразбираемо пращеше от радиостанцията му и той намали звука.

— Хедър, имам лоши новини. Някой е подпалил къщата ти.

ГЛАВА 12

По дяволите този Луи! Жан-Люк беше сигурен, че негодникът стои зад това. Ужасеното изражение на Хедър го измъчваше през цялото време, докато пътуваше към горящата ѝ къща. Искаше да я закара, но шерифът настоя тя да отиде с неговата кола. Така че Жан-Люк седна на предната седалка, докато Роби шофираше БМВ-то му. Беше ходил в къщата ѝ само два пъти, но усещаше загубата. Хедър вероятно я чувстваше хиляди пъти по-силна.

Болката ѝ го нарани много повече от разрушения му във Франция замък. Беше го купил преди тридесет години, за да може да се преструва, че произлиза от старо и благородно семейство. Но истината беше, че никога не бе имал семейство и студената купчина камъни не можа да създаде чувството за топлина и уют, които бе жадувал.

Докато минаваха през малката индустриална зона на Шницълбърг, Жан-Люк забеляза, че няколко стари сгради бяха запечатани.

— Тези сгради може би имат каменни изби.

— Да — отговори Роби. — Трябва да ги проверим по-късно.

— Мислиш, че Луи може да се укрива в една от тях? — попита Иън от задната седалка. — Ангъс ни разказа малко за него.

— Да, какъв нещастник — добави Финиъс МакКини. — Избил е всичките ти приятелки, а?

Жан-Люк се размърда на мястото си, за да погледне назад. Познаваше Иън от векове.

Вампирът изглеждаше на петнадесет, но беше много по-възрастен. Ангъс го беше трансформирал в битката при Солуей Мос през 1542 година. До Иън седеше висок, чернокож мъж с необичайното фамилно име МакКини.

— Не вярвам, че сме се срещали преди. Аз съм Жан-Люк Ешарп.

— Казвам се Финиъс, но може да ме наричаш д-р Фанг.

— Благодаря ти, че дойде. — Жан-Люк се обърна към третия мъж на седалката. — Ти си един от дневните охранители на Роман?

Фил кимна.

— След като Роман и Конър заминават, няма кого да пазя през деня — усмихна се смъртният. — Но някой трябва да пази вас.

— Готин си, брато — каза Финиъс.

Жан-Люк се съгласи. Беше трудно да се намери надежден смъртен. Бунтовниците гледаха на смъртните като на добитък и се наслаждаваха да се хранят от тях и след това да ги убиват. Останалите вампири също се хранеха от смъртни преди Роман да открие синтетичната кръв, но никога не ги убиваха. Напротив, опитваха се да предпазят смъртните от Бунтовниците. Бяха убили стотици Бунтовници по време на Великата вампирска война през 1710 година.

Но сега лидерът на Бунтовниците, Касимир, превръщаше крадци и убийци, за да увеличи редиците на мръсната си армия. Целта им беше да заличат добрите вампири от лицето на земята и да тероризират света на смъртните.

Ангъс беше генерал през 1710 година, а Жан-Люк втори в командването. Шотландецът винаги търсеше добри вампири, които да наеме. Намирането на надеждни смъртни беше дори още по-трудно. Само неколцина смъртни бяха готови да рискуват живота си, за да защитават вампири. Фил беше един от тях.

— Благодаря ти, че дойде — каза му Жан-Люк.

— Няма проблем. Но ще се върна със самолет — той погледна предпазливо към Иън. — Наистина не ми харесва да се присъединявам, когато се телепортирате. Просто си знам, че един ден ще се материализирам отново с главата наопаки.

Иън се засмя.

— Ангъс винаги проверява под килта си, за да е сигурен, че не е загубил нещо важно.

Роби прочисти гърло, докато завиваше по улицата към къщата на Хедър.

— Мислиш ли, че Луи е запалил пожара?

— Да — Жан-Люк стисна дръжката на бастуна си. — Когато ме нападна преди две нощи, ме чу да наричам Хедър по име. Тя беше в някаква безопасност докато Луи не знаеше фамилията ѝ и къде живее. Огънят е неговият начин да ми съобщи, че вече е научил всичко за нея.

— Защо не я нападна на панаира? — попита Фил.

— Обича да си играе на котка и мишка. Ще удължи всичко това, за да ме измъчва.

Чувство на вина изпълни Жан-Люк, когато видя пожарната кола пред къщата на Хедър.

Тълпа от хора се беше събрала на улицата. Колата на шерифа бе паркирана отсреща, осветявайки мястото с мигащите си светлини. Хедър беше толкова потресена от новината, че изобщо не протестира, когато Били я издърпа към колата си.

Ангъс бе поискал ключовете от пикапа ѝ, за да закара дъщеря ѝ и детегледачката до къщата. Замаяна, Хедър беше подала ключовете без излишни въпроси. Ангъс провери внимателно пикапа за експлозиви, преди да позволи на Ема, Бетани и Фиделия да се качат.

Роби намали, докато се приближаваха към тълпата.

— Г-жа Уестфийлд не може да остане в къщата си.

— Знам — кимна Жан-Люк. — Трябва да я убедя да се премести при мен. Сега това е единственото безопасно място за нея.

Роби паркира зад патрулката на шерифа. Докато слизаше, Жан-Люк огледа наоколо. Въздухът беше изпълнен с мирис на изгоряло дърво, но не се виждаха пламъци. Пожарникарите вече бяха потушили огъня.

Той удари с бастуна си по земята, докато оглеждаше хората. Луи можеше все още да дебне наоколо.

— Къщата изглежда добре отпред — изкоментира Роби. — Явно е бил малък пожар.

Жан-Люк кимна.

— Целта му не е била да я разруши, а просто да ми изпрати съобщение.

Ангъс паркира малкия пикап на Хедър зад БМВ-то. Ема, Фиделия и Бетани, които бяха натъпкани вътре, слязоха. Изплашеният поглед върху лицето на четиригодишното момиченце, беше като удар в стомаха на Жан-Люк.

Ангъс тръгна към служителите си — Роби, Иън, Финиъс и Фил.

— Проверете района, ако Луи ви нападне, се обадете за подкрепление.

Охранителите се разпръснаха тихо.

Ангъс пристъпи към Жан-Люк и му подаде ключовете на Хедър.

— Двамата с Ема ще тръгваме. Твърде късно е да се телепортираме до Будапеща, затова тази вече ще се върнем в Ню Йорк и ще тръгнем на изток утре.

— Разбирам. — Жан-Люк прибра ключовете на Хедър. Познаваше опасностите, които съпътстваха пътуването на изток. Един вампир щеше да се изпържи, ако се телепортира докато слънцето грееше. — Надявам се да намерите Касимир.

— Трябва да го убием, преди да избухне нова война.

Гърдите на Жан-Люк се свиха от тревога. Познаваше се с Ангъс от 1513 година, когато Роман ги беше превърнал. Двамата се превърнаха в братята, които никога не бе имал. Ако ги загубеше, наистина щеше да остане сам.

— Бъди внимателен, mon ami.

— Ти също. — Ангъс положи ръка върху рамото на Жан-Люк. — Винаги съм ти се възхищавал по време на битките. Хвърляш се в тях силен и смел — той погледна към къщата на Хедър. — Трябва да живееш по същия начин. Заслужаваш да бъдеш щастлив.

Жан-Люк кимна, разбирайки неизказаното послание. Ангъс одобряваше Хедър. По-важният въпрос беше дали Хедър би одобрила него.

— Нека Бог е с вас!

— И с вас!

Ангъс бързо се извърна. Без съмнение едрият шотландец не желаше да бъде видян с насълзени очи. Той хвана Ема за ръката и двамата тръгнаха надолу по улицата.

Жан-Люк знаеше, че двамата ще се телепортират веднага щом намерят уединено място. Малка ръчичка се сви около пръстите му. Той погледна надолу и видя Бетани да го държи за ръката. С другата си ръка тя прегръщаше жълтата мечка, която бе спечелил. След като бе счупил три пирамиди с бутилки мляко в бърза последователност, продавачът с удоволствие му даде мечката, с цел да опази останалите налични бутилки здрави.

— Има твърде много хора. Не мога да видя — прошепна малкото момиченце. — Къщата ми все още ли е там?

— Да, и изглежда добре отпред. Огънят вече го няма.

Долна й устна се разтрепери.

— Искам мама.

Аз също.

— Ще я намерим.

Жан-Люк поведе Бетани през тълпата.

— Кой мислиш, че е запалил пожара? — попита Фиделия докато вървеше до тях. — Онзи лош тип, Луи ли?

— Така мисля.

— Трябваше да си остана вкъщи. Щеше да е пълнен с олово, ако го бях хванала — тя потупа чантата си.

Бетани спря и дръпна ръката на Жан-Люк.

— Не искам куклите ми да пострадат.

Гърлото му се сви при вида на сълзата, която се стече по бузата ѝ. Той клекна пред нея.

— Ако изгубиш нещо, аз ще го възстановя.

Зелените ѝ очи бяха същите като на майка ѝ. Докато очите на Хедър можеха да светят с гняв, да блестят от веселие или да потъмняват с подозрение, то тези на Бетани бяха широко отворени и изпълнени с притеснение и нужда. Дълбоко в себе си той усети, че сърцето му откликва. Така ли се чувстваше един баща? Mon Dieu. Никога не бе очаквал, че ще усети нещо подобно.

Беше толкова... странно.

Винаги бе мислил, че да си родител означава да защитаваш и да бъдеш отговорен. Никога не бе очаквал такъв силен прилив на... нежност. Не беше сигурен дали му харесва. Усещаше се дяволски уязвим. Ако нещо се случеше с това малко момиченце, как би могъл да живее със себе си?

— Всичко ще е наред.

Жан-Люк избърса сълзата с палеца си и се надяваше, че звучи убедително. Изправи се и я поведе през тълпата.

— Мамо!

Бетани се отскубна и побягна наляво. Малкото зелено мече падна от джоба ѝ на улицата.

Хедър стоеше на около петнадесет метра от тях и говореше с шерифа. Обърна се, щом чу гласа на дъщеря си, наведе се и разтвори ръце, за да я прегърне.

— Мамо, играчките ми добре ли са?

Бетани скочи в прегръдките на майка си. Хедър се изправи, държейки дъщеря си.

— Всичко е наред, миличка. Огънят не е стигнал до твоята стая. Очите ѝ срещнаха тези на Жан-Люк, но после отклони поглед. Той трепна от болката, която видя в тях. Вдигна малкото мече и тръгна към нея.

— Толкова съжалявам.

— Защо? — Били го погледна подозрително. — Имаш ли нещо общо с това?

— Разбира се, че няма — нахвърли му се Хедър. — Той беше с нас на панаира.

— Може да е платил на някого да го направи — измърмори Били. — Крие нещо, сигурен съм.

— И аз крия нещо точно тук — изръмжа Фиделия, притискайки чантата към гърдите си.

— Какви са щетите по къщата? — Жан-Люк подаде малкото зелено мече на Фиделия, за да го пази.

— Извадихме късмет — каза Хедър и остави дъщеря си на земята — Изгубихме само кухнята отзад. Баща ми я уголеми, когато бях малка. Разширението се издаваше от гърба на сградата. Сега почти го няма, но основната част на къщата е наред.

— Щастливка си да имаш толкова любопитна съседка.

Били посочи къщата вдясно.

— Телма каза, че е видяла непознат мъж да се спотайва около дома ти. Вече набирала 911, когато пожарът започнал.

Жан-Люк не се съмняваше, че това е бил Луи.

— Тя описа ли мъжа?

— Защо ви пука, г-н Шарп? — изгледа го Били сърдито. — Да не би да е някой, който познавате?

Жан-Люк стисна зъби.

— Никога не бих причинил нещо лошо на Хедър или семейството ѝ.

— Е, някой друг го е направил — изръмжа шерифът. — Имаш ли някакви врагове, Хедър? Или други гаджета?

— Не.

— Да си ядосвала някой ученик?

— Не.

Били се олюля на пети.

— Предполагам, че може да е бил бившият ти. Коуди се държи доста странно напоследък.

Хедър дръпна дъщеря си по-близо до себе си и погледна гневно Били.

— Сега не е моментът да го обсъждаме.

— Засега къщата остава запечатана. Никой не трябва да влиза.

Хедър изглеждаше шокирана.

— Но дрехите ни...

— Никой няма да влиза — повтори Били. — Не може да замърсявате местопрестъплението.

— Това е абсурдно — възрази Хедър — Престъплението се е случило в кухнята. Можем да влезем през главния вход и да се качим до спалните си.

— Искам си играчките — изскимтя Бетани, прегръщайки огромната си жълта мечка.

Били се закани с пръст към Хедър.

— Няма да влизаш вътре и това е окончателно!

Бузите ѝ се зачервиха от гняв.

— Не се притеснявай — успокои я Жан-Люк. — Ще се уверя, че ще получите всичко, от което се нуждаете.

Тя му хвърли изнервен поглед.

— Не мога да ти позволя да поемеш такива разходи. — Обърна се и погледна Били. — Колко скоро ще можем да влезем вътре?

Той сви рамене.

— След няколко седмици или месеци. Ще поставя офицер на улицата, за да сме сигурни, че никой няма да влезе и да вземе нещата ти. Имаш ли къде да останеш?

Тя въздъхна.

— Ще измисля нещо.

— Те ще останат с мен — съобщи Жан-Люк. — Имам стая за гости, която могат да използват.

Били присви очи.

— Ти не си ли собственик на модерния магазин в края на града?

— Да, Бутик Ешарп.

— Както и да е — измърмори мъжът. — Значи магазинът е и твой дом?

— За момента, да.

— Извинете ни за минутка. — Били сграбчи ръката на Хедър и я дръпна на няколко метра от тях.

Жан-Люк постави ръка върху рамото на Бетани, за да я спре да не изтича при майка си. Обърна се и погледна към къщата, но все още можеше да чуе шепота на шерифа.

— Не знам защо, но този тип те преследва, Хедър. Може да е подпалил огъня, за да те принуди да живееш с него.

— Не би го сторил — измърмори тя.

— Откъде знаеш? От колко време го познаваш?

Хедър въздъхна.

— От петък.

— И ще живееш с него? Не мислех, че си толкова глупава.

Жан-Люк стисна месинговата дръжка на бастуна си. Беше чул достатъчно. Той тръгна към тях.

— Имаш ли му доверие? — попита Били.

Жан-Люк спря и затаи дъх, докато очакваше Хедър да отговори.

— Да, имам му — прошепна тя.

Беше точно това, което се надяваше да чуе, но въпреки това премина през него като електрошок. Тя се обърна и срещна погледа му. Колеблива усмивка изви устните ѝ, но очите ѝ запазиха предпазливостта си. Може и да твърдеше, че му се доверява, но той имаше усещането, че не се чувства съвсем удобно с него. Трябваше да действа внимателно. Ако тя разбере истината прекалено рано, можеше да я изгуби завинаги.

Имаше нещо уникално в Хедър. Не беше сигурен какво точно, може би комбинация от няколко неща. Притежаваше красиво лице и коса, но в неговата работа това се срещаше често. Имаше тяло, което караше лигите му да потичат. Жадуваше да целуне всеки сантиметър от нея.

Въпреки това, чувствата му далеч надхвърляха обикновеното желание. Харесваше начина, по който говореше, как работеше умът ѝ и чувство ѝ за хумор и състрадание. Харесваше я. Беше толкова просто, но го усещаше така силно.

— Ще дойдеш ли вкъщи с мен? — попита той.

Тя изучаваше очите му и изражението ѝ се смекчи.

— Да, дай ми само минутка.

Били посегна към ръката на Хедър и се намръщи, когато тя се отдръпна.

— Ще се отбия утре, за да се уверя, че всичко е наред — каза той и прониза Жан-Люк с предупредителен поглед.

— Тя ще е в безопасност с мен — докосна рамото ѝ той.

За щастие, Хедър не се отдръпна.

Били се обърна и прекоси двора ѝ. Изкрещя на заместника си да донесе лентата за ограждане на местопрестъплението.

— Не мога да повярвам, че това се случва — прошепна Хедър, докато полицаите опъваха лентата около верандата ѝ. — Нямаме никакви дрехи.

— Имаш късмет. Аз създавам дрехи.

Тя го погледна несигурно.

— Имаш ли нещо, което ще стане на мен или на Бетани и Фиделия?

Той погледна към възрастната жена. Тя бе почти толкова широка, колкото и висока.

— Имам някои дизайнерски чаршафи.

Хедър извъртя очи.

— Тогата ще омръзне след няколко дена. Просто ще мина покрай магазина с намаления и ще купя някои неща. Слава богу, отворен е денонощно.

Той трепна.

— Бих предпочел да носиш нещо хубаво.

— Това е всичко, което мога да си позволя в момента.

— Няма да плащаш за случилото се — посочи той към къщата ѝ.
— Вината е моя.

— Не ти запали пожара.

— Знам кой го е направил.

Очите ѝ се разшириха.

— Сигурен ли си, че е бил той?

— Да, това е извратеният начин на Луи да обяви, че знае коя си.

Мимолетен израз на страх премина през лицето ѝ, преди тя да успее да го овладее.

— Опасявах се от това.

— Тогавя напълно осъзнаваш опасността, в която си. Луи ще опита нещо по-лошо следващия път.

— Затова съм достатъчно отчаяна, че да се преместя при теб.

— Мислех, че ми имаш доверие.

Тя го погледна раздражено.

— Имам ли някакъв избор в момента?

Това заболя.

— Можеш да ми се довериш, Хедър, обещавам, че ще пазя теб и дъщеря ти.

Тя потърси очите му.

— Искам да ти вярвам. Мисля, че ти се доверявам, но всичко се случва толкова бързо. Мечето, което спечели за дъщеря ми... беше толкова мило. Най-сладкото нещо, което съм виждала да прави един мъж.

— Благодаря ти — той се приближи към нея. — Целувката също не беше лоша.

Бузите ѝ се оцветиха в розово и тя извърна поглед.

— Обикновено не... не знам какво.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст, за да я накара да го погледне в очите. Погледът ѝ стигна до брадичката му и спря.

— Имам нужда да ми обещаеш нещо.

Очите ѝ се взряха в неговите.

— Какво?

— Никога не трябва да напускаш студиото без охранител. Същото важи за Фиделия и Бетани. Трябва да сте защитени през цялото време.

— Можем да направим това.

— И трябва да следваш напътствията ми, без да се колебаеш.

Тя се отдръпна.

— Няма да позволя на никой да ме контролира.

— Нямам никакво желание да те контролирам, искам да те опазя жива.

Хедър ухапа долната си устна.

— Е, няма да споря с това.

— Добре. Когато Луи нападне, няма да има никакво време за спорове. Трябва да правиш каквото ти казвам.

— Планираш да го убиеш, нали? — тя стисна устни в тънка линия.

— Нямам избор. Или той или ние.

Хедър потръпна.

— За пръв път съм доволна, че Фиделия разполага с всички онези оръжия.

— Сега ще те заведе на пазар. Колата ми е ето там — той посочи към БМВ-то си.

Тя се намръщи.

— Просто ще купим някои неща. Малко дрехи и няколко книжки за оцветяване, за да има с какво да се занимава Бетани. Тя може да полудее без играчките си.

— Наистина ли?

— Виждал ли си някога четиригодишно, което няма какво да прави. Не е приятна гледка.

— О!

Той погледна към къщата, сега напълно отцепена от жълтата лента. Един полицаи седеше на стълбите отпред.

— Не се тревожи, аз ще се погрижа за това.

— Как?

— Довери ми се. — Той посочи към БМВ-то си. — Чакайте ме в колата, не е заключена. Ще дойда след малко.

— Ами моята? Чантата ми е вътре.

— Ключовете са у мен, Роби ще я докара по-късно до студиото.

— Добре. — Тя отиде до Бетани и я прегърна.

Докато Хедър говореше с Фиделия, Жан-Люк изпрати телепатично съобщение до Роби, Иън, Финиъс и Фил.

Да се срещнем пред пикапа на Хедър. Ако видите Фил, доведете и него.

Не беше сигурен доколко е привикнал смъртният охранител да прихваща телепатични съобщения.

Роби беше първият, който се появи. Жан-Люк му даде ключовете от пикапа на Хедър и го инструктира да откара колата до студиото. Иън, Финиъс и Фил се присъединиха към тях.

— Някаква следа от Луи? — попита Жан-Люк.

— Не — отговори Иън. — Би било от полза, ако знаехме как изглежда той.

— Никога не съм го виждал в един и същи облик. Разпознавам го по гласа и очите. Черни със странен блясък. Можеш да усетиш омразата му, но има и още нещо. Нещо... откачено.

— Значи пича е психопат — отбеляза Финиъс.

— И много опасен — добави Роби и посочи към тълпата. — Тези хора са смъртни. Можете да подушите разликата.

Фил се засмя.

— Искаш да кажеш, че смърдим?

Роби се ухили.

— Някой го твърдят, но не и аз. Мисля, че смъртните миришат... сладко.

Фил поклати глава.

— Не съм особено поласкан.

Финиъс го подуши и погледна смъртния с любопитство.

— Ти също миришеш различно, брато.

Усмивката на Фил изчезна и той размени притеснен поглед с Роби. Жан-Люк се намръщи, усетил подводно течение, за което не бе уведомен, но не беше моментът да го дискутират. Помоли Фил да се присъедини към тях за пазаруването, а след това обясни мисията под прикритие на останалите трима.

— Можете ли да се справите?

— Да, лесна работа — отговори Роби. — Ще се видим по-късно.

Жан-Люк с облекчение видя, че Хедър и семейството ѝ са се настанили на задната седалка в БМВ-то. Той седна на шофьорското място, а Фил на мястото до него и се обърна към дамите.

— Аз съм Фил Джоунс, ще ви пазя през деня.

— Приятно ми е да се запознаем — промълви Хедър.

— Нола, Фелипе — поздрави Фиделия с дрезгав глас.

Фил бързо се обърна напред.

В магазина с намаления смъртния придружи Фиделия, докато Жан-Люк наблюдаваше Хедър и Бетани. В детския сектор Хедър избра няколко фланелки и шорти от щанда с петдесет процента намаление. Колкото повече се опитваше да му спести пари, толкова повече се дразнеше Жан-Люк. Видя най-хубавата рокля в магазина и я хвърли в количката.

— Тя има хубави рокли вкъщи — протестира Хедър.

— Ти каза, че няма да спориш.

Тя изсумтя.

— Това се отнася само когато сме в голяма опасност.

— Което може и да е сега. Възможно е Луи да се спотайва в сектора за играчки докато си говорим.

— Ще видим.

Тя бутна количката към играчките. Едно от колелата скърцаше при всяко завъртане. Жан-Люк вървеше след нея. Бастунът му отекваше по пода. Погледът му беше бдителен. Магазинът изглеждаше почти безлюден.

Бетани подскачаше покрай майка си, прегръщайки мечката си. Тя спря внезапно. Очите ѝ се разшириха.

— Мамо, виж, тази Барби върви с крокодил.

Хедър се обърна и избра няколко книжки за оцветяване.

— Имаш предостатъчно Барбита вкъщи.

— Но нямам такава с крокодил.

Жан-Люк хвърли куклата в количката.

— Супер! — Бетани започна да подскача нагоре-надолу.

Хедър се обърна и го изгледа кръвнишки.

— Това беше мое решение.

Тя беше права, но Жан-Люк се изненада колко радост му достави да накара момиченцето да затанцува от удоволствие. Пристъпи от крак на крак и се намръщи.

— Ще се опитам да се въздържам.

Устните на Хедър трепнаха.

— Толкова ли е трудно? Кълна се, че ако някога имаш деца, то те ще са безумно разглезени.

Сърцето му застина за секунда, след което падна в стомаха му. Той не можеше да има деца. В момента между смъртта и превръщането спермата на вампира умираше. Всяка вечер по залез-слънце сърцето му оживяваше отново. Кръвта започваше да тече във вените му и умът му се връщаше към съзнание, но спермата оставаше мъртва.

Като брилянтен учен, Роман беше намерил начин да се справи с това. Беше взел човешки сперматозоиди и беше заличил ДНК-то, за да вкара своето собствено. Шана вече беше бременна, когато приятелят му откри проблем. ДНК-то на вампира не беше съвсем същото като на смъртен. Роман живееше в страх какво беше причинил на Шана, но след девет месеца тя роди здраво момченце без остри зъби и голям апетит към млякото на майка си.

Жан-Люк осъзна, разтърсен, че може да има деца. С процедурата на Роман, в действителност можеше да стане баща. Погледна към Хедър и си я представи наедрияла с неговото дете.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Не. Всичко е наред.

Но не беше. Сега, когато тази мисъл се беше появила в съзнанието му, не можеше да я пренебрегне. Завиждаше на Роман за любящата му съпруга и прекрасния му син. Никога не си беше представял, че и той също може да има семейство. Луи винаги му пречеше, спотайвайки се в сенките. Но скорошната поява на убиеца, можеше да е скрита благословия. Най-накрая Жан-Люк щеше да има възможност да се отърве от врага си. А това разкриваше всевъзможни нови перспективи пред него.

— Имаш странно изражение на лицето си. — Хедър остави кутия с пастели в количката. — Помислих, че може да си ядосан.

— Ядосан съм на Луи и решен да се отърва от него.

Хедър се запъти с количката към женския сектор.

— Ще съм толкова доволна, когато всичко се върне към нормалното.

Нормално. Това ли искаше тя? Представите му за бъдещето се разклатиха.

Как би могъл да убеди Хедър да се омъжи за вампир и да роди дете с мутирало ДНК? Не беше точно американската мечта.

Това ли искаше наистина? Беше много привлечен от Хедър, но бяха ли чувствата му истински или просто реакция към опасността, в която се намираха? Можеше ли да я обича вечно? Щеше ли да се справи с брака с нея? Можеше ли да се справи с брак, с която и да е смъртна?

Беше ли честно към Хедър да бъде с мъж, който е мъртъв през деня? Това даваше ново значение на термина баща безделник. Можеше да я издържа финансово, но щеше да е недостижим всеки ден от живота на семейството си.

Въпреки това Роман и Шана изглеждаха много щастливи. Жан-Люк искаше същото за себе си. Дали Хедър беше подходящата?

Той се намръщи, докато наблюдаваше как избира най-евтините неща от дамския сектор. Е, със сигурност не трябваше да се тревожи,

че ще го вкара в преразход. Но тя заслужаваше много повече. Когато се върнеха в студиото, щеше да направи своя собствен избор за нея.

— Трябва ли да се обличам официално за работа? — попита Хедър.

— Не, ще бъдеш сама през деня, с изключение на Алберто и охранителите.

— А ти кога ще работиш? — погледна го тя с любопитство.

— През нощта. Часова разлика. Все още не съм я преодолял. — Той се сви вътрешно, докато изричаше лъжите. — Чувствам се покреативен нощем.

Това поне беше вярно. Дори не можеше да накара сърцето си да забие през деня.

Тя се намръщи, явно объркана от работния график или липсата на такъв.

— Колко часа искаш да работя през седмицата?

Той сви рамене.

— Нека не се тревожим за това. Ако не желаш да работиш, напълно ще те разбера. Ако предпочиташ, можеш да си починеш една седмица.

— Това е много мило от твоя страна, но предпочитам да съм заета.

Той кимна.

— Първият ни приоритет е твоята безопасност. Вторият да спрем Луи. Модният свят може да оцелее и без нас за известно време.

— Разбирам.

Когато тя се обърна да огледа щанда с дънки, той взе евтиния сутиен, който бе хвърлила в количката и бързо погледна размера. Чашка С. Това го накара да се усмихне. Кикотът на Бетани го издаде, Хедър се обърна и го видя да държи сутиена ѝ.

Тя повдигна вежди.

— Проблем ли има?

Той остави сутиена.

— Ноп, това е прекрасен размер.

Червенина покри бузите ѝ.

— Трябва да отслабна с пет килограма... всъщност десет.

— Хедър.

— Не можах да сваля последните пет килограма, които качих, когато бях бременна.

— Хедър, мисля...

— А после по време на развода си напълнях с още пет, вследствие на шоколадова терапия.

— Хедър, мисля, че си свършена такава, каквата си.

Тя се изчерви още повече.

— Просто така си говориш.

— Да, защото го вярвам.

— Но ти създаваш дрехи за кльошави модели.

Той сви рамене.

— Хората очакват да ги видят на подиума. Това не означава, че ги предпочитам по някакъв начин. Харесвам те, Хедър. Мислех, че съм ти го показал по-рано тази вечер.

Тя хвърли чифт дънки в количката и се обърна. Той осъзна, че й бе трудно да приеме комплимента.

— Не произнасяш правилно името ми. Също и на Бетани.

Жан-Люк се усмихна. Това предизвикателство ли беше?

— И ти не произнасяш моето правилно.

— Напротив — тя пусна изчистена зелена тениска в количката.

— Но ми харесва повече Жан-Люк, отколкото просто Жан. Жан е толкова обикновено, а Жан-Люк е силно и секси, и... капитанско.

Хареса му частта със силно и секси.

— Какво е капитанско?

— Като капитан на космически кораб. Ти си капитан Жан-Люк.

— Тя му се усмихна иронично. — Свикнал си да се разпореждаш.

— Произнасяш го като Джон-Лиук.

— Ами да, това ти е името.

— Не и на френски. Трябва да го изричаш както французите.

— О, наистина ли? — Хедър постави едната си ръка на кръста и премести тежестта си върху другия крак. — Просветли ме!

— Както желает — той пристъпи по-близо. — Първо, ние не произнасяме „дж“-то в Жан.

— Колко мързеливо от ваша страна.

Той повдигна вежда.

— „Дж“-то е носово „ж“. Жан. Опитай.

Тя сбръчка носа си и издаде най-носовия звук, който някога бе чувал.

— Това достатъчно френско ли беше за теб? — усмихна се сладко Хедър.

Той потисна усмивката си.

— Не още, сега идва ред на Люк.

— Лиук.

— Не. Люк с френско „ю“.

— Това гласна ли беше или току-що засмука лимон?

Той се засмя.

— Хайде, опитай!

— Не знам как да произведа такъв странен звук.

Жан-Люк се приближи.

— Лесно е, chérie. — Той повдигна брадичката ѝ с пръста си — Нацупи устните си!

Тя се изчерви.

— Няма да се цупя в средата на магазина или пред дъщеря си.

— От какво те е страх? — Той прокара палеца си по устните ѝ.

— Мислех, че ми се доверявай!

Бетани се закиска.

— Давай, мамо!

Хедър отстъпи назад с пуфтене.

— Това е заговор!

Жан-Люк намигна на дъщеря ѝ.

— Бетани е много умно момиченце.

— Така е! — Тя подскачаше наоколо, усмихвайки се.

Хедър го изгледа гневно.

— Все още не произнасяш имената ни правилно.

Той знаеше: „дж“-то му звучи грешно. Беше типичен проблем, тъй като този звук не съществуваше във френския. Въпреки това, не можа да устои да не я подразни и повтори думите ѝ от по-рано:

— Просветли ме.

— Много е лесно, всъщност, гледай как го правя аз. Виждаш ли как, езикът ми се допира в горните ми зъби — демонстрира му тя.

Той се приближи и се наведе, за да изучава устата ѝ.

— Аха, виждам.

— Сега опитай ти. Езикът срещу горните зъби.

Той извади език и с бързо движение я придърпа към себе си, докосвайки зъбите ѝ с него.

— Ааа. — Тя се дръпна. — Твоите зъби, не моите.

Бетани избухна в смях.

Жан-Люк отстъпи назад с невинен поглед.

— Явно не съм те разбрал.

— Да бе, сигурно — изгледа го тя сърдито, но след това устните ѝ трепнаха. Отмести поглед и се усмихна. — Невъзможен си.

Той се ухили.

— Но все още ме харесваш, нали?

Хедър го погледна раздражено.

— Да, сигурно съм полудяла.

Бетани прегърна жълтата си мечка.

— И аз те харесвам!

Жан-Люк усети топлина в сърцето си. Тук, в този забравен от бога магазин за намаления, далеч от бляскавия свят на модата, той изживяваше една от най-възхитителните нощи в дългия си живот.

ГЛАВА 13

Прилича повече на музей, отколкото на магазин, помисли си Хедър докато стоеше пред новия си временен дом. Гръцки колони, изработени от камък, подпиреха фронтоната на покрива^[1]. Близо до главния вход имаше надпис Бутик Ешарп, изписан с красив курсивен шрифт.

— Голямо е — прошепна Бетани.

— И скъпо — добави Фиделия. — Хуан трябва да е много богат.

— Не е Хуан, а Жан — Хедър трепна, припомняйки си начина, по който Жан-Люк бе упражнил произношението си.

Той беше пред входната врата на магазина и в дясната си ръка стискаше здраво бастуна, докато говореше с Фил и с още един мъж, облечен точно като него. Явно панталоните цвят как и тъмносините полота бяха официалната униформа на охраната. Двамата охранители изчезнаха в сградата с чантите с покупки от магазина с намаления.

Жан-Люк слезе по стълбите, до мястото, където го чакаше Хедър.

— Фил и Пиер ще занесат торбите до стаите ви — той се огледа. — Ще сте в по-голяма безопасност вътре, където алармата е включена.

— Ще ти покажа безопасност — Фиделия тръшна чантата си върху предния капак на БМВ-то и извади Глок-а. — Ако Луи се появи, ще съм готова за него. А сега къде е ключът за предпазителя? — Тя започна да рови из чантата си.

— Пиер е другият охранител?

Хедър не беше добра в запомнянето на имена, а и беше срещнала много хора през последните два дни.

— Оуі. Той е дневна охрана. — Жан-Люк потропваше нетърпеливо с бастуна си по тухлената алея. — Най-добре да влизаме.

— Чух, че си имаме компания — обади се един глас от входната врата.

Хедър се обърна и позна говорещия. Беше мъжът, с когото Саша „разговаря“ в петък вечер. Алберто Албертини. Той стоеше между

двете красиви манекенки, за които Саша беше клюкарствала. Хедър не можеше да се сети имената им, но си спомни слуховете, които ги свързваха с Жан-Люк. Поне бяха залепени за Алберто, а не за Жан-Люк. И все пак, когато младият италианец ги придружи надолу по стълбите, ѝ се прииска да се спънат в дългите си вечерни рокли.

Ревност, укори се тя. Каква грозна емоция. Щеше да я понесе полесно, ако тези двете не бяха толкова дяволски безупречни. Идеално бледа кожа, перфектно поставен грим, съвършени тела. Заедно бяха дори още по-зашеметяващи, защото бяха пълни противоположности една на друга.

Едната имаше дълга, черна коса и тъмни бадемови очи. Беше облечена в елегантна, черна рокля от сатен, която блестеше на лунната светлина точно като съвършената завеса на черната ѝ копринена коса. Прическата на другия модел представляваше спускащи се по гърба ѝ перфектни къдрици в най-светлия нюанс на русото. Очите ѝ бяха полупрозрачни и ледено сини. Кожата ѝ бе бледа подобно на бялата бляскава рокля, която носеше.

— Тя принцеса ли е? — прошепна Бетани.

Двете манекенки погледнаха малкото момиченце, но никакво изражение не се появи на перфектните им лица. Погледите им преминаха през нея и Фиделия и се спряха на Жан-Люк.

Хедър осъзна, че е пренебрегната.

Жан-Люк посочи към жената в черно.

— Това е Симон — после ръката му се премести към другата в бяло. — А това е Инга.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Хедър Уестфийлд, а това е дъщеря ми Бетани.

— Аха! — Фиделия изкара ключето от чантичката си. Тя погледна със закъснение Инга. — Santa Maria, момиче вземи да хапнеш нещо. И хвани малко тен. Изглеждаш като мършав призрак.

Блондинката я изгледа незаинтересовано и се извърна. Симон се взря гневно в Жан-Люк, а тъмните ѝ очи блестяха от гняв.

— Те са под нивото ти.

Жан-Люк не отговори нищо, но я изгледа продължително и напрегнато.

Хедър се зачуди колко дълго ще продължи конкурса по взирание. Бетани се прозя. Фиделия изруга тихо на испански, докато се опитваше

да отключи предпазителя на пистолета.

Най-накрая Симон сведе поглед. Тя се поклони леко сякаш признаваше капитулацията си. Когато се изправи, насочи погледа си към Хедър, който беше изпълнен с такава омраза, че я накара да потрепери.

Студените очи на Инга преминаха през Хедър като леден бриз и се фокусираха върху Жан-Люк.

— Не е типично за теб да проявяваш толкова лош вкус. — Тя се завъртя и се заизкачва нагоре по стълбите със Симон.

Алберто ги последва.

Хедър сви рамене, докато поставяше ръце в джобовете на дънковите си панталонки.

— Това беше едно страхотно посрещане.

Жан-Люк сви устни.

— Те не са свикнали да са покрай...

— Обикновени хора? — прекъсна го Хедър.

— Готово! — Фиделия успя да свали предпазителя на Глок-а, след което го насочи към входната врата. — По дяволите. Закъснях. Искан да ловувам принцеси и да окача една от проклетите им тиари над камината си.

— Не им позволявай да те разстройват — каза Жан-Люк. — Тук са само заради благотворителното шоу, което предстои след две седмици. След това си заминават. Алберто също. Всички те ще се върнат в Париж.

Той изглеждаше толкова тъжен от казаното, че Хедър не можеше да не се запита защо беше дошъл тук.

— Защо напусна Париж?

— Дълга история.

Обзалагаше се, че е така. Също така се чудеше колко точно близък е с моделите от ада.

— От дълго време ли познаваш Симон и Инга?

— Да. — Той тръгна нагоре по стълбите и им махна да го последват. — Хайде. Вътре е по-безопасно.

Жан-Люк спря до входната врата, оглеждайки околността с присвити очи.

— Мислиш ли, че Луи ще дойде тук?

Хедър придружи дъщеря си по стълбите.

— Никой не знае каква ще е следващата му стъпка.

Жан-Люк задържа вратата отворена. Фиделия и Бетани влязоха вътре, но Хедър се забави до него на входа.

— Симон и Инга, те са... просто твои модели?

— Да — отговори той и устата му потрепна. — Притеснена ли си, *cherie*?

— Не, добре съм. — Тя беше просто ревнива лъжкиня, това беше всичко. Влезе в елегантното фойе, което водеше към изложбената зала на магазина. — Фиделия, вдигни предпазителя и отново го заключи. Мисля, че ще си в една стая с мен и Бетани.

Тя погледна въпросително към Жан-Люк.

— Да, за съжаление. Имам само една стая за гости горе.

Той затвори входната врата и я заключи, след което натисна няколко бутона върху панела на алармата на стената.

Само една стая за гости?

— Значи Симон и Инга не живеят тук?

Жан-Люк се намръщи.

— Те са отседнали тук. Алберто и охранителите също. — Той посочи надясно. — Искате ли да ви разведе?

— Добре.

Хедър подозираше, че той се опитва да смени темата.

— Погледнете тези огромни стълби! — Бетани се взираше в грандиозното стълбище, което започваше от дясната страна на магазина и се извиваше грациозно до модния подиум на втория етаж с изглед към него. — Нашата стая там горе ли е?

— Да, но първо искам да ти покажа къде ще работи майка ти.

Жан-Люк ги поведе към коридора, който започваше под извивката на голямото стълбище. Хедър хвана ръката на Бетани и го последва. Много хора живееха тук. Къде спяха всички те?

— Предполагам, че господарската спалня е на първия етаж?

— На този етаж няма спални.

Жан-Люк продължи надолу по коридора, който водеше към дясната част на къщата. Стените бяха декорирани с черно-бели рамкирани снимки на модели, облечени в дрехите на Жан-Люк Ешарп. Той посочи към вратите отдясно, покрай които минаваха.

— Женската тоалетна. Мъжката тоалетна. Конферентната зала.

От лявата страна на коридора имаше само една врата:

— Това е модното студио. — Той спря пред големите двойни врати и набра кода на алармата.

Хедър не можеше да види през него.

— Ако ще работя тук, не трябва ли да знам комбинацията за алармата.

Жан-Люк се поколеба.

— Алберто я знае.

Той отвори вратата.

Не ѝ се доверяваше с кода? Хедър влезе в студиото намръщена.

— И Алберто ли ще работи тук?

— Oui.

Жан-Люк включи лампите.

Бетани ахна.

— Толкова е голямо!

— Огромно е — кимна Фиделия.

— Да, така е.

Хедър огледа огромната зала. Нямаше и следа от битката в петък вечер. Потрошеният манекен беше изчезнал.

Жан-Люк посочи към витото стълбище в далечния ляв ъгъл.

— Това води към модния подиум над магазина. Ще послужи за пряк път до спалнята ви на горния етаж.

— Разбирам. Сега можем ли да се качим? Бетани е много изморена.

Той се поколеба, наклони глава и се намръщи.

— Скоро ще е готово. Елате, трябва да знаете къде е кухнята.

Хедър го последва обратно в коридора и забеляза врата в края му.

— Това изход ли е?

Той погледна към вратата.

— Води към мазето. Няма да имаш работа там — Жан-Люк тръгна бързо в обратна посока, връщайки се към изложбената зала. — Ще затворим магазина. Така ще е по-безопасно.

Те го последваха обратно.

Фиделия се спря пред стъклена витрина, пълна с чанти, изработени от присъщата за моделите на Жан-Люк материя, щампирана с хералдически лилии.

— Ще ми е от полза една по-голяма чанта за пистолетите ми.

— Може да вземеш, която пожелаеш — предложи ѝ Жан-Люк, докато се насочваше към коридора отляво.

Хедър погледна неодобрително Фиделия, но детегледачката просто ѝ се усмихна.

— Може ли и аз да си взема една чанта? — попита Бетани.

— Не.

Хедър се намръщи при мисълта за четиригодишното си дете, което носи чанта за осемстотин долара.

Докато влизаха в коридора от лявата страна, Жан-Люк посочи към първия етаж.

— Това е офисът на охраната. Ако имате нужда от помощ, отивате там.

— Разбрано.

Хедър забеляза панел с клавиатура до вратата.

— Складове — Жан-Люк посочи наляво. — Офиса на Алберто — допълни и после спря пред вратата отдясно. — Това е кухнята. Може да я използвате, когато желаете. — Отвори вратата и се отдръпна, за да ги пусне да влязат.

Беше повече от кухня. Имаше малка трапезария и кът за сядане, в комплект с удобен диван, фотьойли и телевизор. Продължаваше като помещение с пералня и сушилня. Хедър влезе в стаята и се възхити на чистите уреди, блестящи и нови. Шкафовете бяха пълни с красиви изделия от стъкло и камък.

— Обожавам приборите в тоскански стил — каза тя.

— Мислех да си купя няколко от магазина с намаления. Откъде взе твоите?

— От Тоскана — усмихна се той.

— О, ясно.

Бузите ѝ пламнаха. Богатите живееха в друг свят.

В хладилника от неръждаема стомана имаше само няколко соленки и сиренца заедно с три бутилки неотворено шампанско — без съмнение остатъци от партито в петък вечер. Килерът беше напълно празен.

Тя затвори вратата му.

— Какво ядете всички тук?

Жан-Люк трепна.

— Забравих за това. Ще кажа на охраната да се погрижи.

Как можеше да забрави за храната? Хедър забеляза дъщеря си отпусната на дивана, заспивайки върху жълтата мечка.

— Вече наистина трябва да отидем в стаята си.

Той наклони глава, сякаш се опитваше да чуе нещо.

— Вече е готова.

— Добре.

Хедър размени въпросителен поглед с Фиделия. Жената леко поклати глава. Или не знаеше или не искаше да говори за това сега.

Хедър помогна на Бетани да се изправи.

— Да вървим, скъпа. Почти стигнахме.

Докато напускаха кухнята, Хедър забеляза Алберто да излиза от стаята в далечния край на коридора. Той се препъна, държейки се за врата с една ръка. В другата носеше две вечерни рокли. Мъжът погледна обратно към отворената врата.

— Ще ги преправя, както пожелаете.

— Гледай да го направиш — изсъска гласът на Симон, преди тя да затръшне вратата.

Алберто се забърза надолу по коридора, но се поспря, когато ги забеляза.

Жан-Люк стисна бастуна си толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Проблем ли има?

Хедър го погледна, изненадана от ядосания му тон.

Алберто се изчерви.

— Трудно е да им се угоди.

— Несъмнено. — Жан-Люк го изглежда гневно. — Един мъдър човек дори не би опитал.

Италианецът сведе поглед.

— Знам, че си прав, но те са толкова... красиви.

Той потърка врата си.

Хедър присви очи. Това по пръстите му кръв ли беше?

— Извинете ме.

Алберто се спусна към вратата, която водеше към офиса му и влезе вътре.

— Оттук.

Жан-Люк им направи знак да го последват. Хедър и Фиделия отново се спогледаха.

Той спря.

— Това са задните стълби.

Разбира се, имаше тясно стълбище, което водеше към втория етаж.

Хедър погледна към дъното на коридора и вратата, от която беше излязъл Алберто.

Още един панел с клавиатура.

— Това спалнята на моделите ли е?

Жан-Люк погледна към вратата и се намръщи.

— Тази води към мазето. Нямаме работа там.

Той се заизкачва по стълбите.

Хедър хвърли още един поглед към забранената врата, преди да последва Жан-Люк нагоре. Изкачването се проточи, понеже Бетани взимаше само по едно стъпало наведнъж и настояваше да носи сама мечката си. Мислите на Хедър се върнаха към вратата за мазето. Защо я държаха заключена? Ами другата, в края на предния коридор? И тя ли беше заключена?

Какво имаше там долу? Чудовища ли? Симон и Инга със сигурност пасваха на това определение. Хедър изсумтя и се укори за странното си въображение. По-скоро беше нещо свързано с бизнеса, като например нелегална шивачница за имигранти. Тя стигна последното стъпало.

— Това е офиса ми — Жан-Люк посочи врата с друг алармен панел. — Ще ви го покажа по-късно.

— Добре.

Хедър забеляза камера за наблюдение.

Точно тогава една врата надолу по коридора се отвори и се появиха двама мъже. По-точно мъж и момче, помисли си младата жена, когато ги огледа по-добре. Тя си спомни, че ги беше виждала преди с Ангъс МакКей.

Тийнейджърът с килта ѝ се усмихна.

— Стаята ви е готова, г-жо Уестфийлд.

— Благодаря ви. Моля, наричайте ме Хедър.

— Много добре. Аз съм Иън, а това е Финиъс.

— К'во става? — Чернокожият мъж, носеше униформата, състояща се от панталон цвят каки и тъмносиньо поло.

— Ние ще тръгваме — Иън подкани Финиъс да го последва. — До утре вечер.

— Лека нощ — Хедър забеляза меча, прикрепен към гърба на Иън, докато той минаваше покрай нея. Двамата заслизаха по стълбите. Колко странно, момчето, което изглеждаше на петнадесет, се държеше сякаш е по-старши. — Не е ли прекалено млад, за да бъде охранител?

— По-възрастен е, отколкото изглежда — Жан-Люк отвори вратата, през която Иън и Финиъс току-що бяха излезли. — Това е вашата стая.

Бетани изтича вътре и изписка.

— Какво?

Младата жена се втурна вътре и се спря зашеметена.

Фиделия влезе и се блъсна с Хедър.

— Ау, сагамба — прошепна тя, оглеждайки стаята.

— Играчките ми!

Бетани пусна жълтата мечка на пода и клекна пред къщата си за кукли.

Хедър премигна, останала без думи. Паркирана до къщичката беше и количката за кукли. Забеляза кутията си с гримове върху тоалетката.

— Как го постигна? Заместник-шерифът пазеше вратата.

— Охраната ми е отлична — каза Жан-Люк.

Трябваше наистина да са много добри, след като бяха успели да измъкнат всички тези неща от къщата.

Фиделия пусна чантата си върху едното от огромните легла и седна.

— Как са го направили?

— Няма значение. — Той изглеждаше притеснен. — Помислих, че това ще ви зарадва.

— Аз се радвам! — съобщи Бетани.

А аз съм подозрителна. Хедър огледа бавно стаята. Стените бяха боядисани в мек нюанс на зелено. Двете легла бяха покрити със сини завивки. Красива стъклена нощна лампа беше поставена на нощното шкафче между двете легла. Над тоалетката, вместо огледало, имаше страхотна картина на Моне. До стената бяха подпрени торбите с покупките им.

— Хедър? — Жан-Люк се обърна към нея. — Стаята добре ли е?

— Да. — Тя избегна погледа му. — Благодаря ти.

Очевидно той се опитваше да я направи щастлива, но се беше получил обратният ефект. Тя не знаеше какво да мисли.

— През следващия час и нещо ще съм в офиса си в дъното на коридора, ако имаш нужда от мен. Роби скоро ще докара пикапа ти.

— Добре.

Това ѝ се стори странно. Не бяха ли използвали пикапа ѝ, за да докарат играчките на Бетани тук.

— Забелязах няколко запечатани сгради в града — продължи Жан-Люк.

— Да, фалираха заради магазина с отстъпки.

— Двамата с Роби ще ги проверим по-късно тази вечер.

— Искаш да кажеш... — Мислеха, че Луи може да се крие в една от тях? — Искаш ли да дойда с вас?

— Не — отговори той бързо. — Преживя достатъчно тази вечер. Както и дъщеря ти.

Това поне беше вярно. Хедър не мислеше, че може да понесе още вълнение точно сега.

— Ще се видим утре тогава?

— Утре вечер, да. Фил и Пиер ще ви пазят през деня.

А ти къде ще бъдеш? Тя срещна погледа му. Мистерията около него все още бе прекалено голяма.

— Лека нощ, *cherie*. — Той взе ръката ѝ и я вдигна към устата си. Устните му бяха меки и чувствени.

Хедър се изчерви, когато сладките спомени се завърнаха в съзнанието ѝ. Целувката му беше божествена. Чувстваше се толкова прекрасно и сигурна в ръцете му. Искаше ѝ се това чувство да се върне, но то си беше отишло. Вместо това страдаше от неприятното усещане, че нещо не е както трябва.

— Приятни сънища.

Той напусна стаята, затваряйки вратата след себе си.

— Хуан е много романтичен — каза Фиделия. — *Miú macho*.

— Миу нещо — промърмори Хедър. — Хайде да сложим Бетани да спи.

И тогава можем да говорим. Думите останаха да висят неизречени в края на изречението.

Тридесет минути по-късно Бетани спеше сладко в леглото, което щеше да дели с майка си. Фиделия и Хедър се редуваха, за да се измият.

Хедър излезе от банята и посочи с ръка куклената къща.

— Как мислиш са успели да свършат това?

— Не знам. — Фиделия опря възглавницата си на таблата на леглото и се шмугна под завивката. — Явно са се промъкнали покрай заместник-шерифа.

Младата жена постави ръка на кръста си.

— Не мисля, че Били и заместникът му могат да бъдат чак толкова некомпетентни.

Фиделия се засмя.

— Кой знае? Поне умниците са на наша страна.

— Умни или просто... хитри? Нещо много странно се случва тук.

Старата жена кимна.

— Хуан сякаш слушаше някого. Може би и той е медиум.

— И аз останах с подобно впечатление. — Хедър седна на края на леглото на Фиделия. — Успя ли да чуеш нещо?

— Не, но усещам странна... енергия. Може би ще сънувам нещо тази нощ, нещо, което ще ни помогне.

Хедър кимна. Не беше напълно готова да сподели подозренията си, че Жан-Люк може да е безсмъртен. Изглеждаше прекалено налудничаво.

— Това е единствената спалня на този етаж — продължи Фиделия. — А Хуан каза, че няма други на първия.

— И на мен ми се стори странно — допълни Хедър.

— Къде спят всички други хора в тази къща? — попита приятелката ѝ.

Младата жена трепна, спомняйки си заключените врати към мазето.

— Предполагам, че са в мазето.

— Това е странно — измърмори Фиделия. — А и какво беше това с Алберто? Мисля, че онези кучки го бяха одрали. Или порязали. Имаше кръв по пръстите му.

— И аз забелязах. Освен това Жан-Люк постоянно повтаряше да стоим далеч от мазето. Разбира се, това може да е едно добро

предупреждение, като се има предвид, че онези луди жени са там.

Фиделия изцъка с език.

— Защо закъсня за представлението на Бетани? Това не е в твой стил.

Бузите на Хедър пламнаха в червено.

— Бях... разсеяна.

— От Хуан ли? Той пробва ли се?

Младата жена се изчерви още повече.

— Аз го желяех. Прекалено много. Аз... мислех, че се влюбвам в него.

— А сега?

— Не знам. Привлича ме. Той е красив и секси.

— И богат.

Хедър я погледна раздражено.

— Знаеш, че това няма значение за мен. Коуди имаше достатъчно пари, но със сигурност не ме направи щастлива.

— Тогава какво ти харесва в Хуан?

— Мисля, че той е почтен, интелигентен и мил мъж. Беше много мило от негова страна да спечели мечката за Бетани. И ме харесва такава, каквата съм. Отнася се с уважение към мен. Вслушва се в думите ми и се интересува от чувствата ми.

Фиделия кимна.

— Той е добър мъж. Почти съм сигурна съм в това.

— Почти сигурна?

Фиделия сви рамене.

— Външността може да заблуди. Усещам нещо... нередно.

Хедър изсумтя.

— Не трябва да си екстрасенс, за да го разбереш. Това място крие тайни. Тайни, които Жан-Люк иска да скрие от мен.

— Съгласна съм.

— Тогава как мога да му се доверя?

Фиделия се облегна на възглавницата си и се намръщи.

— Трябва да си много внимателна.

Очите на Хедър запариха от напираниците сълзи. Толкова много искаше да му се довери. Изглеждаше така съвършен, но тя нямаше друг избор. Трябваше да запази дистанция помежду им. Не можеше да си позволи да се влюби в него.

---

[1] Класически архитектурен елемент, увенчаващ дадена хоризонтална структура, обикновено под държана от колонада. Най-често има триъгълна форма, но може да бъде и дъговиден. — Б.р. ↑

ГЛАВА 14

Жан-Люк крачеше из кабинета си. Беше направил глупава грешка. Помисли, че гледката на играчките на дъщеря ѝ, ще я зарадва. Със сигурност ощастливи Бетани. Ала Хедър... Беше успял само да я направи по-подозрителна. Тя бе умна. Не можеше да си позволи да я подцени отново. Освен това беше силно независима и не се впечатляваше толкова лесно от подаръци или големи жестове, колкото жените, които познаваше в миналото си. Изглежда въобще не се нуждаеше от подаръци. А от честност — единственото нещо, което не се осмеляваше да ѝ даде.

Виждайки я в компанията на Симон и Инга, силните му чувства към нея се бяха затвърдили. Моделите бяха съвършени в смъртта, с красота — замръзнала за вечни времена, подобно на статуите на богините. Хедър бе жива — несъвършена и непредсказуема. В една и съща вечер тя се разтопи в ръцете му, целувайки го със страст и го наблюдава внимателно, изпълнена с подозрение. Беше избухлива и изпълнена с емоции. Вълнуваща.

Също така бе сладка, вярна и любяща. Наслаждаваше се да я наблюдава как общува с дъщеря си и Фиделия. Трите формираха наистина силен семеен съюз и той все по-силно искаше да бъде част от него.

Мисълта, че ще я загуби, караше краката му да се влачат тежко. Спря до прозореца, който гледаше към залата долу. Моделите му все още бяха изложени там, въпреки че магазинът беше затворен.

За какво беше всичко това? Тридесет години по-рано, той се наслаждаваше на изграждането на модната си империя и беше отдаден на финансовия си успех. Но някъде по пътя беше загубил нуждата да се доказва. Беше просто работа, с която запълваше времето си.

Искаше нещо повече, нещо отвъд самия него, Желаше Хедър да се гордее с него. Страхът, който беше изпитала, когато си помисли, че ще пропусне представлението на дъщеря си. Жан-Люк копнееше тя да се чувства по този начин и на неговите събития. Вече не искаше да

твори сам. Жадуваше тя да работи заедно с него. Нуждаеше се от компанията ѝ.

Моделирането вече не беше достатъчно. Копнееше за повече. За какво му беше финансова империя, ако нямаше дете, на което да я остави? Искаше деца с косата на Хедър и нейните очи, благородно сърце и остър ум. Всичко, което трябваше да направи, бе да я опази от Луи и да спечели сърцето ѝ.

Жан-Люк въздъхна. Толкова много ли искаше?

Забеляза Роби да влиза в магазина през предната врата. Вероятно беше оставил пикапа на Хедър паркиран отпред на алеята.

Иън и Финиъс се появиха, за да се срещнат с него. Жан-Люк реши да се телепортира долу, за да се присъедини към групата. След секунда се материализира долу в подножието на стълбите.

Ръката на Роби спря на средата по пътя към меча му.

— О! Това си ти. Гостите ти харесаха ли изненадата?

— Малкото момиченце беше възхитено, но може би накарахме Хедър да стане твърде подозрителна.

— Опасявах се от това. Тези модерни девойки са много по-умни — трепна Роби.

— Предпочиташ да са глупави ли? — изсумтя Иън.

Роби сви рамене.

— Опитвам се да избягвам смъртните като цяло — той се обърна към Жан-Люк. — Тъкмо казвах на останалите, че се нуждаем от повече камери за наблюдение. Когато проектирахме тази сграда, мислех, че ще пазим единствено теб.

Жан-Люк кимна. В момента имаше камери единствено във и пред офиса му и в спалнята му.

— Нуждаем се от камери във всяка стая.

— И пред всяка — добави Роби. — Знам, че Конър има резервни в наличност в офиса си в Роматех. Ще се телепортирам там и ще ги донеса.

— Също така трябва да купим и някаква храна преди разсъмване — предложи Жан-Люк. — Празните шкафове изглеждаха подозрителни.

Шотландецът се намръщи.

— О, не помислих за това. Пиер обикновено си поръчва. През деня е сам и не може да ни остави без надзор.

— Аз ще отида до магазина — предложи Иън. — Какво да купя — овесена каша и агнешко бутче?

— Пич, толкова си изостанал от двадесет и първи век — присмя му се Финиъс. — Трябват ти „Чийтос“, „Доритос“, „Орео“.

— Това храна ли е? — попита Иън.

— Да, по дяволите. Знаеш ли, вие от предните векове може да бъдете много непросветени. По-добре ме оставете аз да пазарувам.

— Ти си млад вампир? — попита Жан-Люк.

— Точно така. От една година. Семейството ми все още е живо, така че знам какво ядат.

Жан-Люк повдигна вежда.

— Твоето семейство здраво ли е?

— Е, леля ми е диабетичка и малката ми сестра е доста закръглена.

— Здравословна храна — Жан-Люк му подаде ключовете си от БМВ-то и няколко стодоларови банкноти.

— Донеси здравословна храна.

— Добре, плодове и зеленчуци и други глупости. Мога да се справя с това. — Финиъс тръгна към предната врата. — Жестоко, ще карам БМВ.

Вратата се тресна зад него.

— Докато го няма, ще се телепортирам до Роматех и ще донеса още камери.

Роби спря, когато чу свиренето на гуми отпред. Жан-Люк трепна.

— Той нов ли е в компанията? — попита.

— Д-р Фанг ли? — Иън се засмя. — Ангъс и Ема го намериха миналата година. Руснаците го бяха превърнали, но той не искаше да хапе хората. Така че Ангъс го нае.

— Ами Фил? — попита Жан-Люк.

— Напълно доверен — отговори Роби. — Той е охрана на Роман през деня в продължение на шест години.

— Познавам го от самото начало. Добър е — добави Иън.

Жан-Люк си спомни неловкия момент, когато Финиъс каза, че Фил мирише различно от останалите смъртни. Той също беше усетил нещо странно.

— Има ли нещо относно Фил, което трябва да знам? — попита той.

Лицето на Роби стана безизразно. Иън изведнъж изглеждаше напълно погълнат от изложените дамски чанти.

— Доверявам му живота на Хедър и моя собствен — добави Жан-Люк. — Трябва да знам.

— Това засяга само компанията — измърмори Роби. — Всичко, което мога да ти кажа, е, че Фил пази тайните ни, а ние пазим неговите. Сега отивам в Роматех.

— Връщай се бързо — каза Жан-Люк, наясно, че приятелят му се опитва да смени темата. — Веднага щом Финиъс се върне с колата, искам да проверим изоставените сгради в града.

— Ще дойда с вас — предложи Иън.

— Трябва ти и Финиъс да останете тук — отговори Жан-Люк. — Не може да оставим жените незащитени.

— Ще проверя периметъра — кимна Иън.

Той излезе навън, а Роби се телепортира, оставяйки Жан-Люк сам, да се чуди относно Фил. Каква тайна можеше да има един смъртен, та дори вампирите не желяеха да я споделят? Изкуши се да се обади на Ангъс, но проклетият шотландец щеше да си държи устата затворена точно, както прапраправнука си Роби. Поне и двамата с Иън се съгласиха, че на Фил може да се има пълно доверие.

В момента Фил и Пиер бяха в мазето и спяха в спалното помещение, предназначено за охраната. Като смъртни от тях се очакваше да спят през нощта, за да могат да охраняват през деня.

Вампирите бяха напълно уязвими по време на мъртвешкия си сън, така че отговорността за тяхната охрана беше огромна. Въпреки това дневните гардове много рядко се сблъскваха с някаква опасност. Враговете на вампирите също бяха мъртви през това време, а по-голямата част от света на смъртните не знаеше за съществуването им.

Алберто беше смъртен, който знаеше тайната на вампирите. Жан-Люк му се довери, след като италианецът му бе служил вярно в продължение на пет години. Споразумението беше добро.

Алберто пазеше тайните им, а в замяна получаваше възможности, които бяха рядкост в модната индустрия. Той организираше ревютата и дружеше със силни, влиятелни хора. Беше му позволено да представя свои собствени модели с предимството на дистрибуцията и маркетинга на Ешарп. Представяше Жан-Люк през деня. Трудолюбив перфекционист, който притежаваше само един

недостатък. Беше обсебен от Симон и Инга. Когато научи, че двете са жени вампири, това само засили желанието му още повече.

Те се забавляваха да си играят с него, но тази вечер бяха прекалили. Жан-Люк не беше загрижен, че Алберто ще сподели с пресата вампирските тайни. Двамата с Роби можеха да контролират ума му и да изтрият всички спомени, ако се наложеше. Но щеше да бъде трудно да го заменят с друг след това.

Симон и Инга не осъзнаваха със своята суета, колко лесно заменими са всъщност.

Споменът за окървавените пръсти на Алберто го изпълни с гняв. Беше предупредил мъжа да стои далеч от Симон и Инга, но той явно не можеше да устои на изкушението на забранения плод. Иронията на ситуацията го връхлетя. Жан-Люк също не можеше да устои на забраненото. Щеше да бъде толкова по-удобно, ако си беше харесал вампирка, но не, той желаше Хедър.

Телепортира се обратно в офиса си и се опита да свърши малко работа. Пиер беше оставил една фактура на бюрото му. Клавесинът, който бе поръчал, беше пристигнал през деня. Добре. Жан-Люк не се смяташе за велик музикант, но след четиристотин години практика се справяше задоволително.

Пиер беше оставил бележка, че е инструктирал служителите да поставят клавесина до малкото пиано в стаята за музика. Жан-Люк трепна при мисълта, че смъртни са влизали в мазето през деня, но Пиер непременно се е погрижил да видят само главния коридор и стаята за музика. Никой смъртен не би заподозрял, че в някои от помещенията са скрити вампири, потънали в мъртвешки сън. Въпреки това, Жан-Люк се чувстваше некомфортно при мисълта, че смъртни знаят за това мазе. Щеше да изпрати Роби при работниците, за да изтрие спомените им.

А Хедър? Тя вече знаеше, че има мазе. Колко дълго би могъл да крие тайните си от нея? Как можеше да ухажва една почтена жена с лъжи? Отказа да я вземе с него и Роби, за да търсят Луи в изоставените сгради, защото очакваше да са заключени. Двамата с Роби лесно можеха да се телепортират вътре, но не и ако Хедър беше с тях.

Когато намереха врага му и го убиеха, Хедър щеше да е свободна да продължи с живота си. Дали щеше да се наложи да я пусне и да изтрие и нейните спомени?

Мисълта да прекара вечността без нея, беше непоносима. Merde, идеята да изкара дори една седмица без нея беше болезнена.

Жан-Люк отиде до барчето и си наля чаша Криски. Сместа от уиски и синтетична кръв изгори гърлото му, но не притъпи болката.

Влюбваше се в Хедър и не знаеше как да се спре.

Хедър трепна, когато Бетани я ритна отново. Предвид, че спеше с живо торнадо и се тревожеше за къщата и Жан-Люк, почти не беше мигнала.

Фиделия изпъшка внезапно, от което Хедър съвсем се събуди. Тя погледна към часовника на шкафчето, където цифрите светеха в червено в тъмното. Пет и половина сутринта. Слънцето щеше да изгрее скоро.

Фиделия изстена отново, мятайки ръце и крака. Хедър се замисли дали да не я събуди, но наистина се нуждаеше от информацията, която сънят на Фиделия можеше да ѝ предостави.

По-възрастната жена се изправи толкова внезапно, че Хедър ахна.

— Фиделия — прошепна тя. — Добре ли си?

— Очи, червени, светещи очи в тъмното. Опасност.

Това беше зловещо, но не разкриваше много.

— Нещо друго?

Фиделия се облегна на таблата на леглото с въздишка.

— Не можах да видя повече. Беше тъмно. Нощ. Чух ръмжене. И проблясъкът на дълги зъби.

Хедър потрепери. Стаята утихна, с изключение на бавното, равномерно дишане на Бетани.

Накрая тя стана и се протегна. Не можеше да остави един лош сън да я спре да живее. И след като не успяваше да спи, то би могла да се захване за работа. Първото нещо, което трябваше да направи, бе да напазарува хранителни продукти.

— Искаш ли нещо от кухнята? — изсумтя тя. — Малко шампанско?

Фиделия се засмя.

— Добре съм. Ще поспя още малко. Ще стана, когато се събуди малката.

— Добре, спи спокойно.

Хедър влезе в банята. След бързия душ облече новото бельо, дънки и зелената тениска, които купи предишната нощ. Обу старите си спортни обувки и пристъпи в коридора. Един прозорец в края му пропускаше лека светлина. Луната беше наполовина пълна и звездите блестяха в чистото небе.

Тя се спря пред офиса на Жан-Люк. Дали той беше вътре? Така и не обсъдиха същината на работата ѝ. Вниманието ѝ бе привлечено от червената мигаща лампичка над главата ѝ. Камерата за наблюдение беше включена. Гледаше ли я някой?

Спусна се по задното стълбище и надникна в главния коридор. Беше празен. Чуваше се слаб звук. Музика.

Погледна към вратата на мазето. След бърз оглед наоколо се приближи на пръсти към нея. Звукът от музиката се засили.

Хедър допря ухото си до вратата. Класическа музика. Пиано и нещо със звънлив звук. Клавесин? Сключи пръсти около топката на бравата и я завъртя. Леко поддаде, но след това се запъна. Беше заключено.

— Имаш ли нужда от помощ? — проговори дълбок глас зад гърба ѝ.

Тя се обърна и видя Роби МакКей да стои в коридора.

— Аз... Добро утро. Търсех кухнята.

— Отгук. — Той се обърна и посочи вратата от другата страна на стълбището.

— О, да, точно така. Все още се уча кое къде е — тя се запъти към кухнята. — Мислех да направя списък с продуктите, които ще ни трябват. Шкафовете са празни, както знаеш.

— Сега вече са пълни. Купихме храна.

— О! — Тя се спря пред вратата на кухнята. — Е, благодаря ви. Много сте експедитивни.

Той скръсти ръце пред гърдите си и я погледна замислено.

— Снощи намерих чантата ти в пикапа. В офиса на охраната е. Сега ще ти я донеса.

— Чудесно. Може да ми се наложи да изляза по задачи.

Роби се намръщи.

— Ако имаш нужда от нещо, кажи на охраната. Заради собствената ти безопасност е най-добре да останеш тук.

— О! — Затворник ли беше? — Разбирам.

Хедър влезе в кухнята и се облегна на вратата, дишайки дълбоко. Напомни си, че не е затворник. Те просто се опитваха да опазят трите им с Бетани и Фиделия.

Както и тайните си. Любопитството уби котката, гласеше старата поговорка, като предупреждение. Ала тя не беше котка. Беше жена, която не се боеше да изрази себе си.

Щеше да разкрие всичките им тайни една по една.

ГЛАВА 15

Жан-Люк винаги бе обичал да свири дуети. Музиката се носеше от пианото към клавесина и обратно. От време навреме поемаше водачеството и мелодията се лееше изпод пръстите му. Друг път се оттегляше, удряйки по клавишите, за да даде ритъм на другия музикант.

Приличаше малко на фехтовката, размишляваше той. С добър партньор се редуваха стъпки напред и назад... нанасяне на удар, отстъпление, промушване, парирание. Или наподобяваше страхотна секс вечер. Поемаше инициативата, а след това отстъпваше. Задаваше ритъма, проникваше отново и отново, понякога нежно, друг път грубо. Използваше пръстите си, за да накара Хедър да запее от удоволствие.

Жан-Люк се усмихна на себе си. Щеше да я спечели по някакъв начин и щеше да бъде великолепно. Докато отекваше финалният акорд, той задържа пръстите си върху клавишите, за да се наслади на последната вибрация. *Mon Dieu*, как я желаше. Мислеше, че музиката ще му помогне да се разсее и да не мисли за нея, но го беше накарала да я желае още по-силно.

— Да изсвирим ли още нещо, Жан-Люк? — попита Инга от мястото си зад пианото.

— Да, моля ви — каза Симон, която се забавляваше досега, като танцуваше менует. — Хайде да извикаме Роби, за да танцува с мен. Ще си направим парти, както в доброто старо време.

Жан-Люк сгъна нотните си листове.

— Всъщност има нещо сериозно, за което искам да поговорим.

— В последно време си много сериозен — каза Инга, отпускаяки се обратно върху пейката пред пианото.

— И с добра причина — отвърна той. — Луи се върна и заплашва да убие всеки, за когото ме е грижа.

Симон ахна.

— Това сме ние.

Жан-Люк се въздържа да им припомни, че през последните двеста години, в които ги познаваше и двете, Луи никога не ги е заплашвал. Мъжът изглежда се интересуваше единствено от убийството на смъртни.

— И двете говорихте с него в петък вечерта. Беше се маскирал като възрастен мъж с бяла коса и бастун.

— Това е бил Луи? — Инга погледна втрещено и притисна ръка към гърдите си. — Той изглеждаше толкова очарователен и безобиден.

— И богат — допълни Симон, премятайки черната си дълга коса зад раменете. — Предложи ми двадесет хиляди долара в замяна на компанията ми.

Инга изсумтя.

— Той какво си е мислил, че си курва ли?

— Всъщност се замислих. — Симон придоби наранено изражение. — Жан-Люк ни пренебрегва.

Той слушаше това оплакване вече повече от петдесет години.

— Някоя от вас ли не забеляза, че той не е смъртен?

Инга сви рамене.

— Залата беше пълна с миризливи смъртни.

— А сега си поканил няколко да живеят под един покрив с нас — потръпна Симон. — *Quelle horreur!*

Жан-Люк бутна пейката и стана.

— Те са под моя закрила. Ще се отнасяте към тях с уважение. И имам още една молба. Оставете Алберто на мира.

Симон махна безразлично с ръка.

— Той е нищо.

— Той е ценен служител. Тази вечер прекалихте.

Симон се присмя.

— Беше просто малка дракотина.

— В моя дом има правила. Никакво хапане. Ако не можете да ги спазвате, ще се наложи да си вървите.

Очите на Симон проблеснаха от гняв.

— Ще ни изхвърлиш, така ли?

Инга скочи от пейката зад пианото.

— Хайде сега. Приятели сме от прекалено дълго време, за да спорим за такива глупости.

— Точно така. — Симон хвърли гневен поглед на Жан-Люк. — Не би искал да съм ти враг.

Той я гледаше спокойно.

— Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш, Симон.

— Извинявам се, че ви прекъсвам — обади се Роби от отворената врата.

— Роби, трябва да танцуваш с мен — настоя Симон.

— Друг път, девойче. Трябва да говоря с Жан-Люк.

Жан-Люк се поклони леко.

— Лека нощ, дами.

Те се изнизаха през вратата, цупейки се.

— Хайде по леглата, за да се наспите и да сте красиви — каза Роби и се дръпна встрани, за да минат. — Нали знаете, че няма да станете по-млади?!

Симон го изгледа кръвнишки, но той само се засмя.

Жан-Люк се присъедини към него до вратата.

— Голям си чаровник.

— Да — кимна Роби. — Гордея се с това.

Усмивката му помръкна и гласът му се сниши.

— Хванах г-жа Уестфийлд да слуша музиката през вратата на мазето.

— О... — Жан-Люк усети как ритъмът на сърцето му се ускорява само при мисълта за нея. Той тръгна надолу по коридора. — Станала е рано.

— Да. Също и подозрителна, както се опасявахме. Сега е в кухнята. Върнах ѝ чантата.

— Разбирам. — Имаха малко време преди изгрева на слънцето да ги принуди да изпаднат в мъртвешкия си сън. — Ще се опитам да разсея някои от подозренията ѝ.

— Добре — Роби го придружи нагоре по стълбите. — Постигнахме известен напредък тази вечер. Поставихме шест камери отвън.

— Добре.

Но нямаше напредък в търсенето на Луи. Претърсването на изоставените сгради не доведе до никъде. Жан-Люк отвори вратата към коридора на партера.

— Ще огледам още веднъж преди охраната да се смени. — Роби тръгна към офиса на охранителите. — До утре.

— Лека нощ — Жан-Люк влезе в кухнята и се спря до дивана. — Хедър?

Тя се показа от пералното помещение.

— Жан-Люк! Н-не очаквах да те видя — възкликна и забърза към кухнята. — Тъкмо слагах някои неща за пране.

Хедър избягваше погледа му и прибра влажната си къдрава коса зад ушите. После се засуети с един молив и тефтерче до чантата си върху плота. Изглеждаше нервна и му стана неприятно, че вече не се чувства комфортно в негово присъствие.

— Списък ли правиш? — попита той.

— Да. — Тя посочи към килера. — Тази сутрин го намерих зареден с всевъзможни неща и оценявам жеста, но все още има някои, които липсват. Например имаме спагети, но не и доматиен сос.

Жан-Люк нямаше идея какво е спагети, но се довери на думите й.

— Пиер или Фил ще ти донесат това, от което се нуждаеш.

— Предполагам. — Тя почука с молива по плота. — Явно ще съм затворена тук, докато проблема с Луи се реши.

— Така е най-добре. Не искам да рискувам безопасността ти.

Хедър се намръщи.

— Ще имам нужда от обезмаслено мляко — допълни тя списъка. — Трябва да следя всяка калория.

— Хедър... — Той постави ръката си върху нейната, за да я накара да спре да нервничи. — Мисля, че си красива такава, каквато си.

Тя затвори очи за кратко с измъчен вид.

— Трябва да знам — погледна го умолително. — Как донесе играчките на Бетани тук?

Въпросът беше нещо повече от молба за обяснение, осъзна Жан-Люк. Искаше той да е честен с нея. Желаше да възвърне доверието си в него. Въпреки това не можеше да й каже цялата истина. Това щеше да я изплаши повече от всичко друго.

— Роби, Иън и Финиъс работиха заедно — започна той. — Имаше само един полицай, така че не беше трудно за Финиъс да отвлече вниманието му към задната част на къщата, докато другите се

промъкнат отпред. — Той не спомена, че промъкването е станало чрез телепортиране.

Хедър прехапа долната си устна.

— Предполагам, че има смисъл. Как донесоха нещата тук?

— Разполагаха с достатъчно време, за да ги докарат, докато ние пазарувахме.

Тя кимна бавно.

— Сигурно са използвали пикапа ми.

Не го бяха сторили, но той не й възрази. Ръката му все още покриваше нейната и тя не се отдръпна. Жан-Люк издърпа молива от пръстите й.

— Напрегната си, усещам го. Прегърбваш раменете си.

— Разбира се, че съм напрегната. Маниакален убиец подпали къщата ми и иска да ме убие.

— Успокой се.

Той мина зад нея.

— Какво правиш? — тя погледна назад.

— Опитвам се да облекча напрежението. — Жан-Люк постави ръце на раменете й и нежно започна да масажира с пръсти мускулите около врата й.

— Искам да знаеш, че твоята и безопасността на дъщеря ти, са по-важни за мен от всичко друго.

— Благодаря ти. — Тя наведе глава напред е въздишка. — Предполагам, че с Роби не сте открили Луи тази вечер.

— Не — Жан-Люк вече масажираше раменете й. — Щях да ти кажа, но мислех, че спиш.

— Не можах да спя. Горката Бетани. Мисля, че случилото й се отрази. Мяташе се в леглото цяла нощ.

— Толкова съжалявам — той я поведе към дивана. — Ела, изглеждаш уморена.

— Изтощена съм, но имам толкова много работа. Трябва да се обадя на застрахователната компания и на детската градина на Бетани.

— Все още не са отворили. Жан-Люк бутна една табуретка до дивана и я настани на нея, а той седна зад гърба й на дивана.

— Ти сигурно също си уморен — тя погледна назад към него. — Все още си със същите дрехи.

— Ще си почина след малко.

Слънцето приближаваше хоризонта. Скоро щеше да усети притеглянето на мъртвешкия сън, но засега можеше да се наслади на компанията на Хедър. Зарови пръсти в раменете ѝ.

Тя изстена високо, но внезапно се спря.

— Съжалявам, не исках да го правя на глас.

Жан-Люк се усмихна.

— Харесва ми да чувам как стенеш. — Той масажираше гърба ѝ с кръгообразни движения. — Още повече ми харесва, че аз съм причината за стоновите ти.

— Усещането е страхотно — въздъхна тя. — Не знам какво да си мисля за теб.

Жан-Люк продължи да масажирва кръста ѝ.

— Налага ли се изобщо да мислиш?

— Да, направих някои лоши грешки в миналото си и сега трябва да съм внимателна, защото мога да разруша не само своя живот, а и този на Бетани.

Той докосна косата ѝ, наслаждавайки се на коприненото усещане.

— Ти си моят идеал за добра майка.

Тя се обърна и го погледна.

— Това е най-милото нещо, което съм чувала.

— Хедър... — Той пхна ръка под краката ѝ, за да я придърпа в скута си. — Ти извикваш добротата в мен. Караш ме да искам да бъда достоен за теб.

Младата жена докосна лицето му.

— Защо да не си достоен за мен?

— Не съм съвършен.

— Никой не е. — Хедър проследи челюстта му с пръсти. — Имаш тайни, относно себе си и Луи.

Тя искаше да знае повече. Жан-Люк подбра думите си внимателно.

— Луи уби някои важни политически фигури във Франция. Аз успях да предотвратя едно от покушенията му и от тогава ме преследва.

— Как е възможно един моден дизайнер да спре убиец?

— Тогава... не бях дизайнер. Работех за правителството.

Очите ѝ светнаха.

— Като Джеймс Бонд ли?

— Нещо такова.

— Знаех си! — усмихна се тя. — Ти си точно толкова секси, колкото Джеймс Бонд и притежаваш същото опасно излъчване.

Той повдигна вежди.

— Мислиш, че съм секси?

Тя се изчерви.

— Така ли казах?

— Да. — Той махна косата от челото ѝ. — Предполагам, че ще трябва да оправдая репутацията си.

— Предполагам... — Погледът ѝ се сведе към устата му.

Това беше покана. Жан-Люк докосна устните ѝ със своите. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и го придърпаха по-близо. Тръпка премина през него. Тя го желаше. Той задълбочи целувката, изливайки цялата си страст в движението на устните си и въртенето на езика си.

Хедър погали неговия език със своя и изстена. Жан-Люк прокара ръка нагоре по ребрата ѝ, за да обгърне гърдата ѝ.

— Да — въздъхна тя до бузата му.

Той разпери пръсти, за да обхване гърдата ѝ и нежно я стисна.

— Толкова си красива.

Жан-Люк зарови лице до ухото ѝ. Сънната ѝ артерия пулсираше наблизко, изпращайки импулси с аромата на кръвната ѝ група АБ.

Тя наклони глава, за да улесни достъпа му за целувки, без да осъзнава колко силно еротично беше това движение за един вампир. Слабините му запулсираха в синхрон с разливането на кръвта ѝ.

— Хедър.

Той целуваше нежно бузата ѝ. Zut! Какъв неподходящ момент. Тя трябваше да разбере какво е да я любят подobaващо, а той щеше да бъде мъртъв, буквално, след десет минути.

Тя прокара ръце през косата му.

— Целуни ме!

Как би могъл да ѝ устои? Притисна устни към нейните и отново изследва устата ѝ с езика си. С палеца си търкаше зърното на гърдата ѝ и усети как то се втвърдява. Набъбналата му мъжественост бързо се превръщаше в мъчение.

— Искам да остана с теб. Искам да те любя, но трябва да вървя.

— Защо? — Тя целуна бузата му. — Къде отиваш?

— Имам бизнес среща в Сан Антонио — излъга Жан-Люк. — Но ще се върна довечера. През това време искам да си починеш.

— Ще ми липсваш.

Той погали косата ѝ.

— И ти на мен.

Жан-Люк проникна в ума ѝ с лекота и я усети да потреперва от студеното присъствие на съзнанието му. Спи, моя любов!

Хедър въздъхна бавно и очите ѝ се затвориха.

— Спи ми се — прошепна тя.

— Знам. — Той я положи нежно на дивана. Сложи възглавници под главата ѝ, след това грабна едно плетено одеяло от близкия фотьойл и я зави. Целуна челото ѝ. — Сладки сънища, *cherie*.

Устата ѝ се изви в усмивка и след това потъна в дълбок сън.

Жан-Люк изгаси лампите и се оттегли към самотното си легло в мазето.

Понеделник премина спокойно и Хедър беше благодарна за това. Спа до късно сутринта, когато Фиделия и Бетани слязоха в кухнята и я откриха на дивана. След кратка закуска, тя се зае с обажданията, касаещи къщата ѝ. Информира детската градина, че Бетани няма да я посещава поне една седмица. Надяваше се, че тази бъркотия с Луи няма да продължи по-дълго. Макар че нямаше нищо против връзката ѝ с Жан-Люк да продължи повече, дори месеци. Или година. Той беше прекрасна комбинация от сексапил и нежност. Нямаше търпение да го види отново тази вечер.

Свали няколко играчки долу и когато Бетани вече си играеше доволно, тя помоли Пиер да я пусне в дизайнерското студио. Попита за кода на алармата, обяснявайки, че постоянно ще влиза и излиза. Охранителят само се усмихна и свали надолу стопера на вратата, за да я придържа леко отворена.

Скоро Хедър забрави за мистериозния алармен код, погълната от работа. Реши да преправи бялата рокля от изложбената зала. Домъкна манекена в студиото и го постави до работната маса. След това откри друг, който можеше да се използва за по-голям размер дрехи и го постави до първия. Преди и след. Размер нула и размер дванадесети.

Прегледа рафтовете покрай стената, търсейки подходящия плат. Имаше толкова много възхитителни материи, че скоро напълни масата с десетина топа.

Под спираловидното стълбище откри рафтове с офис консумативи. Избра си един голям скицник и няколко молива на Prismacolor. Прекара следващите няколко часа в скициране. След това се върна обратно в кухнята за обяд.

Фил и Пиер се присъединиха към тях за по хотдог. Пиер ги разсмя, като настоя да наричат обяда му „ле хотдог“. Най-накрая се появи и Алберто. Явно беше стоял буден до късно вечерта и после си беше отспал. Погледна подозрително към обяда им.

Хедър забеляза как пуловерът му с висока яка скрива белезите по врата му. Тя се спогледа с Фиделия.

Бавачката се ухили.

— Ще се свариш в този пуловер, *michacho*. Днес температурата ще достигне тридесет и шест градуса.

— Искаш ли нещо за обяд? — попита Хедър.

Той потръпна.

— Ще отида в града, за да хапна. Немската пекарна на улица Мейн е доста добра.

— О, да. — Хедър знаеше мястото, за което говореше, тъй като беше единствената немска фурна там. — Финкел правят най-добрият ябълков щрудел в Тексас.

— *Vraiment!* — Пиер подаде на Алберто ключовете за колата и двадесет доларова банкнота. — Непременно да донесеш по един щрудел за всички, *d'accord*^[1]!

— Не съм момче за всичко — изръмжа Алберто. — Но добре. *Ciao*.

Той грабна ключовете и парите, и тръгна.

— Благодаря ти — усмихна се Хедър на Пиер.

Той сви рамене.

— Изпитвам носталгия. В Париж имаме сладкарници навсякъде. Там правят най-вкусния хляб и сладкиши. Липсват ми.

— Звучи чудесно — въздъхна Хедър. — Винаги съм искала да видя Париж. Чух, че плъховете там са много специални.

Пиер я погледна ужасено и изломоти:

— Париж е най-красивият град в света. Ще кажа на Жан-Люк да те доведе. Майка ми ще ти сготви най-доброто соф ау вин, което си яла някога.

— Навита.

Тя се върна към работата си с повдигнат дух. След час скициране, чу Алберто да влиза в студиото.

— Щруделът е в кухнята — той погледна плата на масата ѝ. — Харесваш цветовете.

— Да.

Той заобиколи масата, оглеждайки работата ѝ.

— Аз предпочитам черните и неутрални цветове, по-изискани са.

— Аха.

Това явно означаваше, че тя не е толкова изискана.

Той сбърчи нос, когато видя манекена, който Хедър бе преправила до дванадесети размер.

— Това е твърде голямо за висша мода.

— Не се стремя към нещо чак толкова изискано. Искам да създам нещо, което ще изглежда добре върху някой като мен.

Очите му се разшириха.

— Защо?

— Защо не? Аз също нося дрехи.

— Е, да. — Изпълненият му с досада поглед се спусна по потника и дънките ѝ. — Но няма как да не разбираш, че има огромна разлика между простите дрехи и модата.

— Знам това. Искам да създам мода за жените като мен. Искам те да се наслаждават на дрехите и да са горди от това как изглеждат в тях.

Алберто я гледаше сякаш му говори на чужд език.

— Да са горди, че носят дванадесети размер? Жан-Люк знае ли какво правиш?

— Да, той ме помоли да го сторя.

Веждите на италианеца се вдигнаха още по-нагоре.

— Сигурно се шегуваш.

Тя стисна зъби.

— Не, напълно сериозна съм. Модата трябва да бъде достъпна за всекиго.

Той изсумтя.

— Това непременно е някоя странна американска идея за равенство.

— Ще го приема за комплимент.

— Същинска фантазия. Светът на модата принадлежи на красивите хора. — Алберто я изглежда отгоре до долу. — Жан-Люк просто ти угажда. Ясно е какво иска всъщност.

Топлина заля лицето ѝ.

— Обиждаш не само мен, но и Жан-Люк. Той има достатъчно добри бизнес познания, за да разбере, че изпуска голям пазар. Много от жените никога не биха могли да носят странните дрехи, които виждаме по подиумите в днешно време. Жан-Люк има смелостта и визията да даде на тези жени дрехи, които действително могат да носят.

Усмивката на Алберто бе самодоволна.

— Виждам, че той е твоят герой. Чудя се колко време ще продължи всичко това. Особено, когато го опознаеш по-добре. — Той се запъти към вратата. — Имам работа в офиса си. Ще създавам истинска мода.

Хедър се опита да се върне обратно към работата си, но не можеше да се съсредоточи. Наистина ли Жан-Люк просто ѝ угаждаше, само защото го привлича? Тя отново разгледа скиците си. Намираще ги за наистина добри, но създаването на една хубава картинка не беше гаранция за красива рокля. А и какво искаше да каже Алберто с остроумната си забележка за нея и Жан-Люк. Трябваше ли да харесва Жан-Люк по-малко, след като разбере повече за него?

Тя си пое дълбоко дъх и издиша бавно. Нямахше да се самонавива. Нямахше да позволи на страха и неувереността ѝ в себе си да надделеят. Тя беше във война със страха.

Господ ѝ беше свидетел, че имаше защо да се бои. Беше се сдобила с нова кариера, нова връзка с Жан-Люк и психопат убиец, който искаше да я види мъртва. Провалът не беше опция за нея.

Можеше да се справи с кариерата. Щеше да бъде трудно, но нищо, което си заслужаваше, не бе лесно. А и връзката ѝ с Жан-Люк изглеждаше по-добре от всякога. Беше толкова мил сутринта. И секси. Сърцето ѝ препускаше всеки път, когато си спомнеше целувките му и начина, по който масажираше гърба ѝ и галеше гърдите ѝ. Кожата ѝ настръхна. Беше нетърпелива отново да усети докосването му.

Той каза, че я желае и тя знаеше, че е истина. Издутината в панталоните му се бе притиснала в дупето ѝ и господ да ѝ е на помощ, но тя копнееше да го докосне. Искаше да прави секс с мъж, който бе срещнала само преди няколко дни. Слава богу, че беше заспала.

Какво ставаше с нея? *Любов*, отговори ѝ тих вътрешен глас. Не, не можеше да бъде. Но защо тогава Жан-Люк постоянно бе в мислите ѝ? Защо желаеше времето да лети по-бързо, за да го види по-скоро?

Любов.

Неспособна да се концентрира, Хедър остави скиците на масата и отиде в кухнята. Фиделия гледаше телевизия, докато Бетани си играеше в кухнята. Плюшеният крокодил преследваше Барбито около кухненската маса, докато куклата се опитваше да опази кутията с щрудели от атаката на влечугото. Хедър си взе едно парче щрудел и се заигра с дъщеря си. Скоро двете чуха възрастната жена да похърква откъм фотьойла — звук, който винаги караше Бетани да се кикоти.

Хедър приготвяше вечерята, когато Фиделия се събуди с вик.

— Какво има?

Тя пристъпи по-близо до приятелката си, за да не ги чуе Бетани.

— Отново имах същия сън — прошепна Фиделия. — Червени очи, светещи в тъмното. Опасност.

Хедър се намръщи.

— Все още не са открили Луи.

Фиделия разтри чело.

— Видях още нещо. Картина с маслени бои. Мисля, че съм я виждала и преди.

След вечеря Хедър заведе Бетани горе, за да я изкъпе. После се върнаха в кухнята около осем часа, за да може дъщеря ѝ да хапне преди лягане. Хедър се чудеше дали Жан-Люк се е върнал от бизнес пътуването си.

Фиделия зареждаше миялната машина.

— Спомних си къде съм виждала тази картина. Обадох се и говорих с кураторката, г-жа Болтън.

Тя подаде на Хедър едно листче.

Очите на младата жена се разшириха, докато четеше информацията.

— Чувала съм за това място, сега е музей, нали?

— Si, госпожа Болтън каза, че ще го задържат отворен до девет тази вечер за теб.

— Добре.

Хедър сгъна листчето и го прибра в джоба на дънките си. Какво странно място, на което да заведе Жан-Люк. Отново се запита дали се е върнал. Погледна нагоре към новата инсталирана камера, която мигаше в червено.

— Знам — измърмори Фиделия. — Не ми харесва да ме наблюдават.

Хедър се чудеше кой ли ги наблюдава всъщност? Който и да беше, надяваше се да харесва сагата за Барби и крокодила. Вратата на кухнята се отвори и Роби влезе, облечен в обичайния си килт на сини и зелени райета.

— Добър вечер. Жан-Люк е в студиото и иска да те види — усмихна се той на Хедър.

Сърцето ѝ заби бързо. Тя прегърна дъщеря си.

— Трябва да вървя, дългът ме зове.

Дългът и безнадеждното привличане.

---

[1] Наистина (фр. ез.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Жан-Люк, трябва да поговорим.

Той вдигна поглед от скиците на Хедър и видя Алберто да влиза в студиото.

— Има проблем в Париж ли?

— Не. Проблемът е тук — Алберто посочи към работата на Хедър. — Това... това е катастрофа.

Жан-Люк остави скицата.

— Решението беше мое, Алберто. Няма нужда да го защитавам.

Мъжът сведе поглед.

— Нямам намерение да те ядосвам, Жан-Люк, но ти сам си ме учил, че моделите ти са предназначени само за избрани хора.

Гневът на французина се смекчи от отчаянието, което беше изписано върху лицето на Алберто. Явно мъжът вярваше, че проектът на Хедър е грешка.

— Знам, че тази идея е неортодоксална, но искам да я пробвам.

— Ще станеш за смях в модния свят. Никоя от Холивудските звезди няма да облече роклите ти, ако ги носят обикновени хора.

— И двамата сме произлезли от простолюдието.

— Да, но се издигнахме над потеклото си. — Алберто посочи към преправения манекен. — Тя прави дрехи за дебели жени!

Тихо възклицание откъм вратата оповести появата на Хедър. Жан-Люк изстена вътрешно, защото знаеше, че е чула грубия коментар на Алберто. Той пристъпи към протежето си и присви очи.

— Грешиш и ще се извиниш.

Лицето на италианеца почервения. Той погледна през рамо към Хедър.

— Съжалявам, signora.

— Вярно ли е? — Хедър тръгна към тях с притеснено изражение. — Моделите ми ще навредят ли на репутацията ти?

Явно беше чула повече от последната обида на Алберто. Жан-Люк сви рамене.

— Пресата е капризна. Никога не знам как ще реагират. Може да ни се присмееят или да ни нарекат герои и същински иноватори.

Тя наклони глава и се замисли.

— Наистина ли има значение какво мислят? Имам предвид, че ако продажбите са добри, как би могло да се каже, че начинанието е провал?

Алберто изсумтя с раздражение.

— Не става въпрос за пари. Висшата мода е изкуство.

— Аз вярвам, че целта е да накара хората да се чувстват добре — обяви Хедър. — А щом харчат парите си за нещо, тогава то им носи щастие.

Жан-Люк се усмихна. Самочувствието на Хедър растеше.

— Ще го направим, Алберто. Благодарение на Хедър модата ще бъде достъпна за всички жени без значение от размера или формите им.

Албертини измърмори, а младата жена се усмихна. Жан-Люк искаше да я придърпа в обятията си, но внезапно го осени идея.

— Може да използваме благотворителното шоу, за да видим как ще реагират хората — предложи той. — Хедър, можеш ли да направиш няколко модела, които да са готови до края на другата седмица?

— Мисля, че да — кимна тя. — Разбира се.

Жан-Люк не искаше да наема нови професионални модели, тъй като не желаше медиите да чуят за шоуто или да разберат, че се намира в Тексас.

— Познаваш ли някои местни жени, които могат да покажат моделите ти?

Алберто изсумтя.

— Градът е пълен с дебели жени.

Хедър изгледа кръвнишки италианеца, след което се обърна към Жан-Люк.

— Имам няколко приятелки, които с удоволствие биха позирали. И не са дебели — натърти и хвърли още един гневен поглед към Алберто.

— Ти също можеш да покажеш някои от моделите си — каза Жан-Люк на асистента си. — Симон, Инга и Саша ще дефилират за теб.

— Може ли да го направим като състезание? — попита Алберто и очите му светнаха. — И да поканим известни личности за жури?

— Не. — Жан-Люк го изгледа предупредително. — Никакви звезди и никаква преса. Знаеш защо.

Алберто въздъхна.

Хедър изглеждаше любопитна.

— Защо? — попита тя.

— Ще бъде малко събитие, само за местните хора — намеси се Жан-Люк. — Тъй като даренията са предназначени само за местния район.

Надяваше думите му да имат достатъчно смисъл и Хедър да не задава повече въпроси.

Тя се усмихна.

— Мисля, че е чудесно, че събираш пари за училищата в областта. Благодаря ти.

Той сви рамене.

— Алберто се занимава с това.

Беше смущаващо да го смятат за доброжелател, когато всъщност подкупваше строителния предприемач и кмета, за да си мълчат за магазина му.

Започваше да се ужасява от предстоящата благотворителна вечер, тъй като след нея официално щеше да започне изгнанието му. Магазинът щеше да бъде затворен завинаги. Алберто и моделите щяха да се върнат в Париж. Хората щяха да решат, че той също си е тръгнал, но вместо това щеше да се крие в изоставената сграда с двамата си охранители през следващите двадесет и пет дълги години. Как би могъл да живее толкова близо Хедър и да не се изкуши да я вижда?

— Искаш ли да има и твои модели в шоуто? — попита Алберто.

Жан-Люк сви рамене.

— Няма значение.

Като че ли нищо не беше от значение, когато го очакваха двадесет и пет години затвор, през които нямаше надежда да бъде с Хедър. Ала как би могъл да поиска от нея и семейството ѝ да споделят този затвор с него? Те не разполагаха с възможността да живеят векове наред в бъдеще като него. Техният живот беше сега и бе единственият, който имаха. Трябваше да го изживеят. Без него.

— Добре — продължи Алберто. — Тогава двамата с Хедър ще покажем моделите си на местната... паплач и ще видим кои предпочитат.

Мъжът ѝ отправи предизвикателен поглед и след това напусна стаята.

Тя пристъпи към Жан-Люк.

— Добре ли си?

— Да.

Хедър се вгледа в лицето му и се намръщи.

— Изглеждаш така, сякаш си изгубил най-добрия си приятел.

Скоро и това щеше да стане, осъзна той. Беше в ситуация, в която нямаше как да спечели. В най-лошия случай можеше да изгуби Хедър в кървавото отмъщение на Луи. Но нямаше да позволи това да се случи. Пръв щеше да убие врага си. За съжаление, тогава щеше да се наложи да се сбогува с нея, защото това бе правилното решение. Не можеше да я помоли да захвърли двадесет и пет години от краткия си живот, за да сподели изгнанието му.

Трябваше да я отпрати. Щеше да я наеме да създава моделите си в Ню Йорк или Париж. Тогава би могла да има мечтания живот и той да се погрижи да не ѝ липсва нищо, нито на нея, нито на дъщеря ѝ. Силна вълна от емоции го заля и Жан-Люк осъзна, че не планира това от дълг или чувство за чест.

Правеше го от любов. Някак, наред последните няколко дни, беше започнал да се влюбва.

— Добре съм — увери я той. — Просто се притеснявам, че все още не сме открили Луи.

— Искях да говоря с теб за това. — Тя изкара листче хартия от джоба си и му го подаде. — Фиделия сънува картина с маслени бои, която се намира в този музей в покрайнините на града. Кураторката ще го задържи отворен за нас.

— Тогава да вървим — Жан-Люк я придружи до вратата, докато гледаше листчето. — Чикън Ранч^[1]?

— Да. Най-известният в Тексас, затова го направиха музей.

Той я поведе по коридора.

— Направили са музей за кокошки^[2]?

— Беше публичен дом — засмя се тя.

— Ааа. Трябваше да се досетя.

— Да — трепна Хедър. — Просто се чудя как така Фиделия знае толкова много за това място.

Щом влязоха в изложбената зала, Жан-Люк забеляза Роби да инсталира камера на високия близо два етажа таван. За съжаление обаче не използваше стълба.

Той сграбчи Хедър и я обърна с гръб към левитиращия шотландец.

— Как... беше денят ти?

— Добре — усмихна се тя бавно. — Започна с прекрасен масаж.

Жан-Люк отвърна на усмивката ѝ и погледна към Роби. Шотландецът ги беше чул и се спускаше към пода.

— Харесаха ми скиците ти.

Усмивката на Хедър се разшири.

— Благодаря ти.

Приятелят му вече беше стъпил на пода.

— Вземи ключовете, Роби. И донеси мечовете ни. Отиваме на лов.

— И аз идвам — Хедър се затича към кухнята и извика през рамо. — Ще взема пистолет от Фиделия. Не тръгвайте без мен!

Роби се намръщи и поклати глава.

— Това не е добра идея.

— Тя идва с нас — обяви Жан-Люк и излезе през входната врата преди приятелят му да успее да възрази.

Входът беше обграден от две външни лампи, които хвърляха мъждива светлина върху верандата. Жан-Люк позволи на погледа си да се зарея в земята, която отделяше скривалището му от магистралата. Не забеляза никакви признаци на движение. Кедрови дървета и групички от палми осейваха района, обграден от дългата кръгла алея. БМВ-то му и пикапът на Хедър бяха паркирани наблизо. Беше наел градинар, който да засади дъбови дървета от двете страни на алеята, но те все още бяха малки. Когато изгнанието му от двадесет и пет години приключеше, вече щяха да са огромни и впечатляващи.

— Ето те! — Хедър излезе на верандата. — Страхувах се, че ще тръгнеш без мен.

— Би трябвало да го направя, но наскоро открих проблем, що се отнася до теб.

— И какъв е той?

Тя метна чантата си на рамо.

— Не мога да ти отказвам.

Хедър се засмя.

— Това не е проблем.

— Напротив, ако те излага на опасност, е точно такъв.

— Мога да се грижа за себе си. Обявила съм война на страха, нали не си забравил?

— Впечатлен съм от желанието ти да се изправяш срещу злодеи

— Жан-Люк постави ръка на кръста ѝ и я поведе към по-тъмния ъгъл на верандата. — Какво ще кажеш да се изправим и пред въпроса за привличането помежду ни?

Очите ѝ се разшириха.

— Предполагам, че може просто да признаем, че то съществува.

— И продължава да расте. Поне що се отнася до мен.

Тя се облегна на една от колоните и се загледа към магистралата.

— Всичко се случва прекалено бързо.

— Съмняваш ли се, че е истинско?

Хедър го погледна.

— Не. Истинско е. Толкова истинско, че ме е страх да не бъда наранена.

— Никога няма да те нараня. Не и съзнателно.

— Знам това — тя положи ръка върху гърдите му. — Аз съм... много привлечена от теб, Жан-Люк, но се опитвам да не нравя грешки, за които после да съжалявам.

— Разбирам — той опря ръце от двете страни на колоната и я приклеци. — Знам, че трябва да ти устоя, но винаги, когато си наблизо, единственото, за което мога да мисля, е колко много те желая.

Жан-Люк целуна челото ѝ.

— Постоянно си припомням колко е приятно да те усещам в прегръдките си и колко сладък вкус имаш — той целуна бузата ѝ. — Помниш ли първата ни целувка, *cherie*? Тази в парка?

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха.

— Коя целувка? Целунахме ли се?

— Ти се разтопи в ръцете ми. Стенеше срещу устните ми. Вкуси ме с езика си.

— О! Тази целувка!

— И го направи отново тази сутрин.

— Е, някои неща просто трябва да се вършат отново и отново, докато не ги направиш правилно.

Той се усмихна.

— Права си, *cherie*. — Той прокара пръсти по врата ѝ. — Единственото, за което мога да мисля, е как да те целуна отново. Едва успявам да работя. Умът ми е станал напълно безполезен.

— Горкият. — Хедър наклони глава, когато той потърка нос в шията ѝ. — Не може да те оставим да бъдеш безполезен.

— Сигурен съм, че ще намерим нещо, което мога да правя.

Той докосна с език пулсиращата артерия на врата ѝ. Мирисът на кръвта ѝ го обзе.

— Като например да се опиташ да ме прелъстиш? — Тя звучеше задъхано.

Жан-Люк прокара пътечка от целувки до ухото ѝ.

— Не се опитвам. Правя го.

Той обхвана с уста възглавничката на ухото ѝ и изпъшка, когато тя потръпна в отговор. Засмука нежната плът и в същото време я притегли в обятията си.

Ръцете ѝ се плъзнаха около врата му.

— Да — прошепна тя.

Жан-Люк прокара устни по бузата ѝ.

— Желая те.

— Знам — прошепна Хедър срещу устните му. — Защо това ми се струва толкова правилно?

— Защото... си пасваме.

Той притисна устни в нейните и я придърпа още по-плътно към себе си. Наистина си пасваха. Устните ѝ идеално срещаха неговите, а гърдите ѝ се движеха срещу гърдния му кош в перфектна хармония.

Прокара ръце надолу по гърба ѝ. Кръстът ѝ се извиваше изкусително срещу долната част на стомаха му, бедрата ѝ се бяха сгушили срещу слабините му, а коремът ѝ приютяваше твърдата му ерекция. Тя беше перфектна във всяко едно отношение.

Как би могъл да я остави да си тръгне? Може би Хедър щеше да се научи да го приема като вампир и той щеше да получи същия вид любов, който бяха открили Роман и Ангъс. Може би щеше да има и семейство.

Лъч светлина ги огря, когато една кола навлезе в алеята. Жан-Люк незабавно я издърпа от другата страна на колоната в сенките.

— Мислиш ли, че е Луи? — прошепна тя.

— Не. Не би се появил толкова очевидно — Жан-Люк наблюдаваше колата, която подмина БМВ-то му и пикапа на Хедър. Спря с ръмжене малко след входната врата. — Сигурно е някои от твоите обожатели от града.

— Аз нямам обожатели — промърмори тя.

— Тогава кой беше онзи гръмогласен дребен мъж, който се наложи да потопя във водата?

— Тренъор Гюнтер. Той е по-скоро напад, отколкото обожател.

Хедър се извъртя, за да погледне иззад колоната, но Жан-Люк я дръпна обратно в сенките.

— Внимателно — Той присви очи, когато някакъв мъж излезе от колата. — Да, този определено е влюбен в теб.

— Какво? — присмя се тя.

— Хедър! — извика мъжът от алеята. — Знам, че си там!

— Коуди? — прошепна Хедър с гримаса. — Бившият ми не ме обича. Той ме мрази.

— Той мрази факта, че го отхвърляш — прошепна Жан-Люк, — но все още те обича. Повярвай ми, познавам симптомите.

— Така ли? — Тя го погледна със съмнение.

— Излез, Хедър! — крещеше Коуди. — Видях те на верандата да целуваш онзи мъж.

— Ревност — прошепна Жан-Люк.

— Новината е из целия град — изръмжа Коуди. — Всички знаят, че живееш тук. Знаят, че се чукаш с онзи богат чужденец.

— Да го промуша ли? — попита Роби тихо, докато затваряше входната врата.

— Не. — Жан-Люк излезе от сенките и пристъпи в светлината. — Нахлул си в частна собственост. Най-добре да си вървиш.

— Имам право да съм тук! Дъщеря ми е вътре. Какво й правите?

— Бетани е напълно добре. — Хедър се премести в светлината. — Можеш да дойдеш да я вземеш в уреченото време следващия петък. Сега си върви у дома, Коуди.

— Защо, за да можеш да се чукаш с новия си приятел ли? Не знаех, че си една проклета курва, Хедър.

— Достатъчно! — Жан-Люк насочи цялата си психическа сила към челото на мъжа. Негодникът се препъна няколко крачки назад. *Всеки път, като обиждаш Хедър, ще ставаш хлебарка.*

Коуди се строполи върху тухлената настилка.

Хедър пристъпи напред.

— Какво...

— Остави го — Жан-Люк докосна ръката ѝ.

Мъжът се загърчи на алеята, а после клекна.

— Аз съм хлебарка — изписка той.

Хедър ахна.

— Не отново.

Коуди пропълзя до БМВ-то, скочи отгоре и залази върху капака. Жан-Люк трепна, като видя насилието, което претърпява колата му.

Не можеш да вземеш дъщеря си този уикенд.

Мъжът се строполи долу и тръгна към колата си.

— Не мога да взема дъщеря си този уикенд — изписка, после се хвърли през отворения прозорец на колата си и се замята.

— Пиян ли е? — Хедър се намръщи, когато двигателят изрева. — Не бива да кара в това състояние.

Колата се изстреля напред и подскочи от бордюра, където алеята се извиваше обратно към щатската магистрала.

Ще караш внимателно, изпрати телепатичното си съобщение Жан-Люк, макар да не беше сигурен дали Коуди въобще може да шофира в това си състояние.

Колата спря да върви на зигзаг и тръгна в права линия надолу по пътя.

Хедър въздъхна продължително.

— Той е полудял. Слава богу, че не иска Бетани този уикенд.

— Това беше нещо ново — обади се Роби зад тях.

Жан-Люк хвърли поглед назад и видя, че шотландецът го гледа развеселено.

— Готов ли си да тръгваме?

— Да. — Роби заслиза по стълбите към алеята, носейки двата меча. — Нека първо проверя колата.

— Това е мястото.

Хедър изучаваше с поглед къщата в стил Кралица Ана, осветена от фаровете на Жан-Люк, докато той паркираше. Между рошовите азалиеви храсти в цветната леха отпред, тя забеляза каменно мазе.

Двуетажната, облицована с дърво къща, се намираше по средата на нищото, но преди петдесет години, бе привличала клиенти от целия щат. Големият надпис над стълбите гласеше „Дикън Ранч, основан през 1863“. Хедър забеляза старо шеви Импала на паркинга, вероятно колата на г-жа Болтън.

Младата жена взе чантата си, в която беше Глока на Фиделия и фенерчето, и се присъедини към Жан-Люк на тротоара. Роби му подаде сабята и той я скри в канията, втъкната под дългото му черно палто. Шотландецът не си направи труда да скрие клеймора, който бе праметнат през гърба му.

Хедър поклати глава докато изкачваха стълбите към верандата.

— Кураторката няма да ви пусне вътре е тези мечове.

— Това е най-малкото ми притеснение — отвърна Жан-Люк и почука на вратата.

Докато чакаха, Хедър се възхищаваше на сложната дърворезба по цялата веранда и на плетените раkitени мебели.

— Добре са съхранили мястото.

Жан-Люк почука отново.

Хедър се намръщи.

— Тя каза, че ще задържи музея отворен.

Той завъртя топката на бравата и вратата се отвори бавно.

— Наистина го е направила.

Жан-Люк пристъпи в слабо осветеното фоайе, следван от Роби.

— Ехо? — извика Хедър, докато влизаше в къщата.

Никакъв отговор. Огледа се, забелязвайки сложно украсените тапети и ориенталския килим върху дървения под.

— Може би е в банята.

Роби очевидно не вярваше на подобно тривиално обяснение, тъй като издърпа клеймора си и влезе в тъмния салон отдясно, стиснал здраво меча си.

— Боже мой — възкликна и внезапно застина.

— Какво има?

Жан-Люк изтича вътре и спря. Хедър не можеше да види какво гледаха те, така че се запрепва по протежение на стената, напипа

ключа за осветлението и го включи.

— Мили боже!

Светлината бе насочена към отсрещната стена, където огромна картина се простираше на повече от метър и половина широчина. Хедър преглътна. Нищо чудно, че Фиделия беше разпознала тази картина в сънищата си. Кой би могъл да я забрави? Закръглена блондинка лежеше върху кадифен шезлонг, напълно гола и си доставяше удоволствие. Едната ѝ ръка обгръщаше пълната ѝ гърда, докато другата се намираше между разтворените ѝ крака. Съдейки по изражението върху лицето ѝ, тези ръце можеха да вършат чудеса.

— Боже. Тази картина не оставя много на въображението.

Хедър се обърна и огледа останалата част от стаята. Червени кадифени шезлонги, като този от картината, бяха наредени по стените. Тя се зачуди дали проститутките не са преигравали сцената от платното пред клиентите.

Роби наклони глава, докато изучаваше картината.

— Предполагам, че целта ѝ е да помогне на мъжа да се приготви.

Жан-Люк стоеше до него и погледът му също беше залепен за платното.

— Има смисъл от бизнес гледна точка. Ако мъжете са готови да си свършат работата, тогава проститутките могат да отхвърлят клиентите по-бързо.

— И да изкарат повече пари — заключи Роби.

— Ехо? — Хедър махна с ръка пред лицата им, за да им отвлече вниманието. — Търсим маниакален убиец, забравихте ли?

Роби се стресна, сякаш излизаше от транс.

— Ще огледам наоколо.

Той се върна към фойето и се заизкачва нагоре по стълбите.

Хедър погледна картината, а после се намръщи на Жан-Люк.

— Свърши ли?

Устата му потръпна.

— Малко я съжалявам. Толкова много мъже са минали оттук и въпреки това тя е трябвало да намира удоволствието от собствената си ръка.

Хедър сви рамене.

— Ако искаш нещо да се свърши качествено, трябва да си го направиш сам.

Той повдигна вежда.

— Така ли беше и при теб?

— Не говорех за себе си — засмя се Хедър.

— Сигурна ли си? Не каза ли, че бившият ти се люби само в три стъпки?

Хедър усети, че бузите ѝ пламват.

— Чудя се какво ли е станало с г-жа Болтън. — Запъти се към една затворена врата и почука, преди да я отвори. — Ехо?

— Позволи на мен.

Жан-Люк извади сабята си и влезе пръв в стаята.

Хедър прокара ръка по стената и намери ключа на лампата. Малък кристален полилей висеше от тавана, обграден от кръгло огледало в златна орнаментирана рамка. Огледалото отразяваше светлините, карайки тази част от тавана да блести, но Хедър подозираше, че то има и друга цел, като се имаше предвид, че е позиционирано точно над огромното легло.

Леглото и прозорците бяха облечени в червен сатен и дантела. Стените бяха покрити от червени тапети, щамповани с черни купидончета. В ъгъла се намираше голямо бюро с отделения за писма.

— Вярвам, че това е стаята на мадам. — Жан-Люк погледна в гардероба. — Макар да изглежда, че и тя самата се е забавлявала.

— Да. — Хедър посочи чифт белезници, прокарани през прътовете на изкованата от желязо рамка на леглото. — Изглежда е имала нужда винаги да е отгоре.

— Никога не бих се съгласил на нещо подобно. Не ми харесва да се чувствам безпомощен.

Хедър изсумтя.

— Ще трябва да ми се довериш, че няма да те нараня — обясни и в същия момент трепна. — Имах предвид жената, с която ще бъдеш.

Лицето ѝ пламна.

Той се усмихна лениво, докато се приближаваше.

— Да не би да ме каниш в леглото си, chérie?

— Не. Говорих хипотетично. — Тя скръсти ръце. — Макар че се съмнявам да има нужда да те оковам за леглото.

— Не, няма да се наложи. — Очите му блестяха. — А ще трябва аз ли да го направя? Говорим хипотетично.

Хедър отметна черната си коса от влажното си чело. Тази теория ставаше прекалено гореща и съблазнителна, за да се справи с нея.

— Имам нужда да чувствам, че аз държа нещата под контрол.

— Ах, сега ми отпрати предизвикателство. — Жан-Люк се приближи. — Да те накарам да загубиш контрол.

Тя преглътна с усилие.

— Мисля, че се отклоняваме от целта си. Трябва да намерим г-жа Болтън.

Хедър отиде до друга врата. Жан-Люк влезе първи и тя го последва. Помещението имаше вид на друг не толкова официален салон и място, където дамите да си почиват, когато не работят. Водеше към фойето и следващата стая, която беше кухнята. Там те откриха вратата, която водеше към мазето. Роби се присъедини към тях и настоя да влезе първи. Вдигна ключа за осветлението, но нищо не се случи.

— Може бушонът да е изгорял — отбеляза Жан-Люк.

Младата жена извади фенерчето от чантата си и освети стълбите. Роби слезе първи, следван от Жан-Люк и Хедър. В подножието на стълбището, тя освети наоколо с фенерчето, разкривайки малък килер с рафтове. Очевидно мазето беше разделено на повече от една стая.

— Подушваш ли го? — попита Роби тихо.

— Да. — Жан-Люк грабна ръката на Хедър. — Ще те отведе обратно в колата.

— Какво? Защо?

Тя видя Роби да влиза в следващата стая. Подуши въздуха, но не усети нищо, освен прах.

— Луи не е тук — обади се Роби от стаята, — но ще ми трябва фенерчето.

— Merde. — Жан-Люк обвини лявата си ръка около Хедър. — Стой до мен!

Тя потрепна. Светлината премигна, докато влизаха в помещението.

— Стената вляво — чу се гласът на Роби в тъмното. — Оттам идва миризмата.

Хедър насочи фенерчето към стената и ахна, когато видя буквите, изписани в червено. Беше съобщение, но не на английски.

— На френски е — Жан-Люк взе фенерчето и освети думите. — Означават „Ще се срещнем, когато аз реша“. Подписано е с буквата „Л“.

— Луи — прошепна Хедър и отстъпи назад. — Той е бил тук.

Роби пристъпи по-близо и се загледа в буквите.

— Прясна е.

Хедър възкликна, когато осъзна, че това не бе боя, а кръв. Прясна кръв.

Тя отстъпи назад и кожата ѝ настръхна.

— Оставил ни е съобщение. Знаел е, че ще дойдем.

— Да — отвърна Жан-Люк и продължи да изучава съобщението.

В гърлото ѝ се надигна горчилка. Откъде беше дошла всичката тази кръв? Хедър отстъпи назад и се препъна.

— Аааа!

Тя падна назад и се приземи върху нещо меко. И изпищя отново.

Жан-Люк бързо премести светлината на фенерчето към нея... и мъртвото тяло.

— Боже мой! — възкликна Хедър и запълзя назад.

Тялото на жената лежеше върху пода на мазето с прерязано гърло. Жан-Люк и Роби се втурнаха напред. Хедър сложи ръка на устата си. Жан-Люк я сграбчи и всичко изпадна в мрак за секунда. Тя премигна. Гадеше ѝ се и се чувстваше замаяна.

Усети бриз върху лицето си и осъзна, че се намира на паркинга до БМВ-то. Явно беше припаднала за момент, тъй като не си спомняше как са стигнали дотук.

— Хайде да те заведем вкъщи.

Жан-Люк я постави в колата.

Тя пусна чантата си на пода с треперещи ръце. Горката г-жа Болтън. Жената бе станала първата жертва на Луи в Тексас. Хедър потрепери, когато осъзна, че е използвала думата „първа“.

Не можеха да позволят на Луи да убива. Още повече че двете с дъщеря ѝ бяха в списъка му.

---

[1] Chicken Ranch — Името на известен публичен дом в Тексас, който е функционирал повече от 130 години. — Б.р. ↑

[2] Игра на думи. Chicken в превод от англ. ез. означава кокошка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Обратно у дома Жан-Люк крачеше в коридора пред кухнята. Никога повече. Без значение колко го умоляваше Хедър е красивите зелени очи, той нямаше да я вземе на друго подобно търсене. Не и когато Луи оставяше трупове след себе си.

Merde. Имаше прекалено много кръв по стената. Мирисът ѝ беше толкова силен, че не беше усетил мъртвото тяло на пода.

Хедър се втурна надолу по задното стълбище. Лицето ѝ все още бе бледо и погледът ѝ се стрелкаше нервно наоколо.

— Добре ли са? — попита той.

— Да. Бетани спи, а Фиделия чете. Тя разбра, че нещо не е наред, но не пожелах да говоря за случилото се.

Хедър влезе в кухнята и Жан-Люк я последва.

— Дори не искам да мисля за него. — Изми ръцете си в мивката и ги изсуши с кърпата. — Беше ужасно.

— Не биваше да ти позволявам да идваш. — Той ѝ наля чаша вода. — Ето, вземи. Освен ако не искаш нещо по-силно.

— Това е добре — отвърна младата жена и погълна половината вода от чашата. — Фиделия беше права. Луи се е криел там, в мазето.

— Оуі, но се е преместил и не знаем къде е.

— Горката г-жа Болтън — потрепери Хедър. — Не разбирам. Защо би позволила на зловец убиец да се крие в мазето ѝ? Дали я е заплашвал или шантажирал по някакъв начин?

Жан-Люк се намръщи. Трябваше да разкрие някаква информация.

— Сигурно я е контролирал. Той е експерт в манипулирането на ума.

Очите на Хедър се разшириха.

— Тогава Фиделия е познала отново. Той е медиум.

— Да. Използва хората и след това ги отстранява.

Жан-Люк преглътна тежко и осъзна, че е време да ѝ разкаже повече. Ако искаше връзката им да се развие и продължи, а той

искаше, трябваше да бъде честен с нея. Сърцето му препусна. Ами, ако го отблъснеш? Налагаше се да бъде много внимателен. Не можеше да й позволи да избяга и попадне в ръцете на Луи сама.

Хедър въздъхна.

— Знам, че Роби вече се е обадил на Били, но се ужасявам от разговора с него. Не искам да преживявам онази ужасна гледка отново.

Тя пусна чешмата и изми ръцете си още веднъж.

— Хедър... — Той спря водата. — Не можеш да го отмиеш.

Очите й се напълниха със сълзи, а ръцете й трепереха, докато ги подсушаваше.

— Опитвам се да съм смела, но продължавам да си спомням мъртвото й тяло. Просто искам споменът да изчезне.

Вратата на кухнята се откряна и Роби надникна вътре.

— Шерифът е отвън.

Хедър чакаше на стълбите отпред, барабанейки с пръсти върху бедрата си. Били все още седеше в полицейската кола, без да бърза особено. Прелистваше някакво тефтерче. След това си взе нова клечка за зъби от пластмасова кутийка.

Тя изстена, затваряйки очи за момент.

— Всичко е наред — прошепна Жан-Люк до нея. — Шерифът си мисли, че контролира ситуацията, като ни кара да чакаме.

Тя стисна ръцете си в юмруци, за да спре да нервничи. Вече не се съмняваше, че Луи е убиец. Той не зачиташе по никакъв начин човешкия живот.

Роби застана от другата й страна.

— Няма да позволим на никой да те нарани, девойче.

Всъщност беше голяма късметлийка. Имаше двама мъжаги, които биха се били до смърт, за да я опазят. Без да ставаше дума за другите охранители и Фиделия. Не беше сама, както бедната г-жа Болтън... Споменът за мъртвото й тяло изпрати нова тръпка по гръбнака й.

Били най-накрая сложи шапката си и слезе от колата.

— Добър вечер, хора. — Той затръшна вратата на патрулната кола и я заобиколи, за да застане в средата на алеята. — И така, кой от вас се обади за мъртвото тяло?

— Аз, Роби МакКей.

Били го изгледа.

— И ти ли си чужденец?

— Да, от Шотландия съм. Видяхте ли вече тялото?

— Аз ще задавам въпросите тук. — Били извади тефтера и молива от джоба си. — Къде точно е трупът? — Той погледна към Жан-Люк. — Не е още една катерица, нали?

— Г-жа Болтън е. — Хедър го изгледа гневно. — Тя е куратор на Чикън Ранч. Ще я намериш в мазето. — Очите ѝ се насълзиха, когато отвратителната картина изскочи отново в съзнанието ѝ.

— Какво правеше в Чикън Ранч, Хедър? — настоя Били.

Тя си пое дълбоко дъх и се насили да отпъди сълзите и спомена.

— Фиделия ни изпрати там. Имаше видение.

— Търсихме мъжа, който подпали къщата на Хедър — обясни Жан-Люк. — Фиделия мислеше, че той се укрива там, така че...

— Отишли сте там? — прекъсна го Били, с разширени от гняв ноздри. — Трябваше да ми се обадите!

— Нямахме как да знаем, че видението на Фиделия е истина — обясни Хедър.

— Това няма никакво значение. — Били пристъпи към нея, размахвайки пръст във въздуха. — Не може сами да си правите разследване. Обаждате се на мен. — Той погледна към двамата мъже, които я обграждаха. — Ако нещо се беше случило с Хедър, щях да държа двама ви отговорни.

— Ние я защитаваме — каза Жан-Люк през стиснати зъби.

— Това не е ваша работа. — Били хвърли клечката си за зъби на земята. — Значи казвате, че същият мъж, който подпали къщата на Хедър, е убил и г-жа Болтън?

— Да — отговори Роби.

Шерифът добави няколко бележки в тефтера си.

— Някаква идея кой е той?

— Не знам името му, но е убивал и преди — отвърна Жан-Люк. — Във Франция.

— Мамка му. Още един чужденец. — Били му се намръщи. — Как така Френската полиция го е оставила да избяга?

Жан-Люк въздъхна.

— Никой не знае кой е той. Заплаши Хедър и ние се заклехме да я за...

— Уоу! — Били вдигна ръка. — Хедър, ако си в списъка на този убиец, трябва незабавно да минеш под полицейска закрила.

— И къде ще ни настаниш с Бетани? — попита младата жена. — Не си подготвен за такова нещо.

— Ще измисля нещо — отвърна шерифът. — Затворът винаги е на разположение.

— Не! — намръщи се Хедър. — Няма да заведа Бетани в затвора! Тук сме в безопасност.

Били присви очи.

— Сигурна ли си? Изглежда ми, че проблемите ти са започнали, когато си се запознала с г-н Шарп.

— Разполагам с петима охранители, включително Роби и отлична алармена система — съобщи Жан-Люк. — Мога да опазя Хедър и семейството ѝ в безопасност.

Били го изгледа намръщено и се обърна към нея.

— Това ли искаш? Готова си да повериш живота си на този чужденец?

— Да.

Хедър се изненада от лекотата, с която отговори на този въпрос. Въпреки че не знаеше някои неща за Жан-Люк, тя наистина му имаше доверие. Погледна към него и видя облекчението, изписано върху лицето му.

— Трябва да говоря с теб насаме.

Били се оттегли до колата си и изчака тя да се присъедини към него.

Хедър слезе по стълбите и прекоси алеята.

— Какво има?

Той погледна към Роби и Жан-Люк и сниши глас.

— Познаваш ги само от няколко дни. Сигурна ли си, че можеш да им се довериш?

— Да.

Шерифът я погледна със съмнение.

— Не съм сигурен, че разсъждаваш трезво. По своя воля ли си тук? Никой не те е принудил по някакъв начин, нали?

— Не. Наистина вярвам, че това е най-безопасното място за мен и Бетани.

Били се намръщи.

— Този жабар те наблюдава като ястреб.

Хедър погледна назад. Жан-Люк ги гледаше напрегнато.

— Грижа го е за мен.

— Има нещо в него, което не ми вдъхва доверие.

— Били, ти не вярваш на чужденците. Нещо повече, не харесваш хората, които не са родени в Тексас.

— Е, да, това е истина. — Той отвори на една празна страница в тефтера си. — Ще ти дам личния си мобилен номер. Може да ми се обадиш по всяко време, ден или нощ, и аз ще дотичам.

— Добре — отвърна тя и прие листчето, което ѝ подаде.

— Сериозен съм, Хедър. Веднъж те предадох. Няма да го направя отново.

Очите ѝ пак се наляха със сълзи.

— Благодаря ти.

— Трябва да вървя, за да проверя трупа, но ще се върна по-късно с още въпроси.

— Разбирам — кимна тя.

Той постави ръка на рамото ѝ.

— По-спокойно.

— Благодаря.

Хедър тръгна обратно към къщата, докато Били се качваше в автомобила си. Когато достигна до верандата, колата вече се отдалечаваше.

— Добре ли си?

Жан-Люк докосна лакътя ѝ, докато я придружаваше до фоайето.

— Изморена съм. — Хедър потърка очи. — Но съм прекалено нервна, за да заспя. А и Били може да се върне с още въпроси.

— Искаш ли да видиш офиса ми? Там може да поговорим насаме.

Разговор? Който щеше да завърши отново с размяна на целувки и колкото и привлекателно да звучеше, не желаше да му се нахвърля само за да разсее ума си от спомена за мъртвото тяло.

— Не, не тази вечер. Аз... предпочитам да остана сама за известно време. Мисля да поработя малко.

Тя се отправи към дизайнерското студио.

— Ще те пусна вътре — той тръгна до нея. — Хедър, не искам да се чувстваш... като в капан тук. Знам, че това е най-безопасното

място за теб, но ако желаеш да си тръгнеш...

Тя докосна ръката му.

— Оставам тук.

— Добре.

Запита се дали беше подслушал разговора ѝ с Били. Ако беше така, то той имаше перфектен слух.

Жан-Люк набра кода на алармата и отвори вратата.

— Ще съм в кабинета си, ако имаш нужда от мен. А и Роби е в офиса на охраната.

— Ще се оправя, благодаря ти.

С тъжен поглед, той докосна бузата ѝ и след това си тръгна.

Хедър се приближи към работната си маса и погледна скиците си. Пое си дълбоко дъх няколко пъти и се опита да прогони лошите спомени. Трябваше да се откъсне за кратко от реалността. Имаше нужда да създаде нещо красиво.

Избра модела, който искаше да направи първо и плата — копринен шифон в кралско синьо. После започна да изработва кройката. След няколко часа беше готова с нея и доволна от резултата, затова изряза материята.

— Г-жо Уестфийлд? — Роби се подаде от вратата. — Току-що дъщеря ви слезе долу. Жан-Люк я заведе в кухнята. Реших, че бихте искала да знаете.

— Да. Благодаря ти.

Хедър се втурна по коридора и придружи Роби през магазина.

— Видях я да минава покрай камерата пред офиса на Жан-Люк — обясни Роби. — Обадох му се и той ѝ помогна да слезе по стълбите и да отиде в кухнята. Надявам се, че нямате нищо против.

— Не, разбира се. Радвам се, че някой е бил буден, за да се погрижи за нея.

— Ако имате нужда от мен, аз ще бъда тук.

Шотландецът влезе в офиса на охраната.

— Лека нощ.

Хедър продължи към кухнята и отвори безшумно вратата. Чу гласа на Бетани.

— Аз ще съм Барби, а ти можеш да бъдеш крокодила.

— Много добре — отговори Жан-Люк тихо.

— Какво прави той? — попита Бетани.

— Покланя се. „Добър ден, милейди.“

Бетани се изкиска.

— Крокодилите не се кланят.

— А би трябвало, когато срещат принцеса.

Бетани се засмя отново.

— Ти се покланяш така, когато ме видиш.

— Защото си принцеса. В тази къща нямаше такива докато ти не дойде.

Сърцето на Хедър се разтопи. Колко мили думи.

— Сетих се! — Бетани звучеше развълнувана. — Хайде да се престорим, че аз съм принцесата, а крокодилът е жаба.

— Квак — изквака Жан-Люк.

Бетани се заля от смях. Хедър се усмихна на себе си.

— И тогава принцесата целунала жабата. — Дъщеря ѝ издаде силен звук, сякаш се целува. — И тя се превърнала в принц. И вече са влюбени завинаги.

Последва тишина и Хедър очакваше да чуе какво ще каже Жан-Люк.

Гласът му звучеше тихо и напрегнато.

— Може ли прекрасната девойка да го обича, след като той е... грозно същество?

Хедър почти извика „да“, но несъмнено Жан-Люк не говореше за себе си. Той не беше грозно същество. Беше прекрасен и мил. Най-съвършеният мъж, когото бе срещала. Вече нямаше никакъв смисъл да го отрича. Влюбваше се в него.

— Мисля, че да — отговори Бетани сериозно. — Принцеса Фиона се влюби в Шрек, а той е зелено чудовище.

Хедър засия от гордост с брилянтната си дъщеря.

— Не съм чувал за този Шрек — отвърна Жан-Люк.

— Не знаеш кой е Шрек? — Бетани изглеждаше изумена. — Имам го вкъщи, можеш да го гледаш с мен.

— Това би ми харесало — отговори Жан-Люк.

Хедър затвори силно вратата.

— Ехо?

Тя заобиколи местата за сядане и ги видя да стоят на кухненската маса.

— Мамо! — Бетани скочи към нея. — Събудих се и теб те нямаше до мен в леглото.

— Съжалявам. — Тя се наведе, за да прегърне дъщеря си. — Работих до късно.

Жан-Люк се изправи.

— Дадох ѝ малко мляко и бисквитки, надявам се, че нямаш нищо против.

— Не — усмихна му се тя. — Толкова си мил.

Тъгълчето на устните му се повдигна и очите му заблестяха от емоции. Въпреки това, изглежда не му достигаха думи. Сърцето на Хедър се изпълни с любов и желание.

Вратата зад тях се отвори и Роби каза:

— Шерифът се върна и иска да ни разпита по отделно, един по един.

— Ще отида първи — отвърна Жан-Люк и тръгна към вратата.

— Ела, миличка. — Хедър също побутна дъщеря си към вратата. — Хайде да те сложим да си легнеш.

Тя заведе Бетани в спалнята и започна да ѝ чете приказка докато детето не заспа. Погледна към часовника — беше малко след три сутринта. Боже мой, тази нощ беше безкрайна. Прозявайки се, тя слезе по стълбите и откри Били, който я чакаше. След тридесетминутен разпит той приключи и Роби го придружи до изхода.

Хедър тръгна обратно към стълбите с въздишка. Най-накрая щеше да си легне и поспи. Чу музика и спря, за да послуша. Класическа. Приблужи се към вратата на мазето и притисна ухо до нея. Пиано и клавесин.

— Мога ли да помогна с нещо?

Роби се запъти към нея.

— Тъкмо щях да си лягам. Лека нощ.

Тя се втурна нагоре по задното стълбище към спалнята си.

Защо имаше толкова много хора в мазето, а на нея и семейството ѝ не позволяваха да влизат? Какво криеше Жан-Люк? Заля я вълна от гняв. Тя му се доверяваше с живота си и този на Бетани и Фиделия. Защо не можеше и той да ѝ се довери?

Знаеше, че се влюбва в него, но ако искаха да имат успешна връзка, не можеше да крият тайни един от друг. И ако той не споделеше своите, тя сама щеше да ги разкрие.

Нищо нямаше да я спре. Още по-малко страхът.

ГЛАВА 18

Червени светещи очи, опасност, белият проблясък и скърцане на зъби. Мъртвото тяло на г-жа Болтън, проснато на пода.

Хедър се стресна и събуди.

— Мамо, добре ли си?

Бетани стоеше до леглото с ококорени от тревога очи.

Хедър си пое дълбоко дъх. Беше просто лош сън. Предупреждението на Фиделия за червени, светещи очи, се бе промъкнало в собствените ѝ сънища и спомени.

— Добре ли си?

Старата жена седна на леглото, за да завърже обувките си. Двете с Бетани вече бяха облечени.

— Добре съм — Хедър погледна към часовника на нощната масичка. Десет и десет. — Успах се.

Нищо чудно, след като бе будна през по-голямата част от нощта.

— Сънувала ли си други сънища? — попита тя Фиделия тихо.

Възрастната жена се намръщи и изрече безмълвно: Огън.

Огън? Хедър повдигна вежди. Искаше да научи повече, но не желаше да го коментират пред Бетани.

Малкото момиченце се втурна към вратата.

— Гладна съм.

— Хайде да закусим.

Фиделия я побутна навън.

— Лош ли беше? — попита Хедър, тъкмо когато приятелката ѝ затваряше вратата. — Огънят? — прошепна.

Възрастната жена трепна.

— Самият ад.

Тя затвори вратата.

Ад? Хедър потрепери. Това ли беше планът на Луи? Да подпали тази къща и да ги убие всичките? Тя се изкъпа, облече и слезе в кухнята за бърза закуска.

След това помоли Пиер да я пусне в модното студио.

— Мога да влизам и сама, ако знаех кода на алармата.

Охранителят подпря вратата, за да стои отворена.

— Ще попитам Роби. Никой няма правото да узнава кода без неговото разрешение.

— Разбирам.

Хедър мразеше заключените врати точно толкова колкото и всички инсталирани камери за наблюдение, но нямаше как да ги избегнат. Тя влезе в студиото и се спря пред работната си маса. За момент не можеше да повярва на очите си. Премигна. Не, беше реалност.

Там, върху масата, скиците ѝ бяха разкъсани на две. Коприненият шифон в кралско синьо, който така прецизно беше скроила предната вечер беше нарязан и обезобразен. Хедър извика.

— Madame? — Пиер се втурна в стаята. — Добре ли сте?

Тя посочи към унищожението.

— Работата ми.

— Какво не е наред? — дотича и Фил в стаята.

— Работата ми е унищожена — изстена Хедър. — Има толкова охранители в тази къща и толкова много проклети камери. Защо никой не видя това?

— Тук няма камери — обясни Фил. — Днес ще ги инсталираме.

— Кой би направил нещо толкова подло?

Пиер вдигна двете части на една от скиците.

Фил се намръщи.

— Този, който би спечелил най-много от това.

Хедър си пое дълбоко дъх. Алберто. Той не искаше тя да работи за Жан-Люк.

— Трябва да говоря с Алберто.

— Смяташ, че той го е направил? — попита Пиер. — Познавам Алберто от години. Не мисля, че би сторил нещо такова, но не се тревожи. Ще разследваме случая до край.

— Няма да се повтори отново — увери я Фил.

Хедър кимна.

Двамата охранители си тръгнаха и тя остана загледана в останките от работата си. Можеше ли Алберто да направи нещо толкова подло? Поне разполагаше с изобилие от копринен шифон.

Налагаше се да скрои роклята наново. Ако започнеш сега, до обяд вече щеше да я шие.

Разви плата върху другата маса и наложи скроените парчета отгоре.

— Buon giorno — Алберто влезе в студиото. — Пиер каза, че си искала да ме видиш?

Хедър пое дълбоко въздух, за да остане спокойна.

— Какво знаеш за това? — посочи тя към масата зад себе си.

— Боже мой! Какво е станало? — Той забърза напред, за да погледне по-отблизо.

— Надявах се ти да ми кажеш.

Алберто вдигна парче от разрязания плат.

— Това е ужасно!

Тя го погледна кръвнишки.

— Несъмнено.

Очите му изведнъж се разшириха и платът се изплъзна измежду пръстите му.

— Ти мислиш, че аз... — Изпуфтя той с възмущение. — Нямам нужда да прибегвам до подобни действия. Твоята модна линия ще се провали е гръм и трясък и сама.

Хедър се поколеба. Той изглеждаше искрено обиден. Но ако не го беше сторил той, тогава кой?

— О, но разбира се. Били са моделите. Симон и Хелга.

— Инга. — Алберто потърка червената драскотина на врата си. — Те не контролират добре гнева си.

— Да, виждам. Какъв им е проблемът?

Мъжът трепна.

— Моля те, не казвай на Жан-Люк. Той вече им е достатъчно ядосан. Със сигурност ще ги уволни.

— Заслужават си го.

— Не! Моля те. Това ще ги унищожи.

Хедър изсумтя.

— Те са топ модели. Могат да работят навсякъде.

— Не, не могат. Жан-Люк е единственият, който би ги наел. Той... разбира техния проблем. Те имат, ъм, недъг.

— Да, веднага ми стана ясно.

Очите му се разшириха.

— Така ли?

— О, да. Нарича се психясала кучка.

— Не! Те... не могат изобщо да излизат на слънце. Повечето дизайнери никога не биха толерирали това.

— Искаш да кажеш, че са алергични към слънчевата светлина?
Алберто сви рамене.

— Може и така да се каже. Представи си... без снимки на плажа. Никой друг дизайнер няма да ги наеме. Ще са напълно съсипани, ако Жан-Люк ги уволни.

Хедър не можа да изпита и грам съчувствие към тях.

— Трябваше да помислят за това, преди да обезумеят по този начин.

— Чувстват се застрашени от теб. Жан-Люк никога не е показвал толкова силен интерес към друга жена.

— Наистина ли? — Вече започваше да се чувства малко великодушна. — Искаш да кажеш, че не е имал дълга опашка от приятелки?

— Изобщо даже. Странеше от жените години наред, но това се промени сега, когато те среща.

— Ами другите момичета, които Луи е убил?

Той потрепна.

— Това беше преди доста време.

Обзалагаше се, че е така. Теорията ѝ за безсмъртието отново се прояви в съзнанието ѝ.

Алберто притисна длани една в друга.

— Моля те, не казвай на Жан-Люк за това. Аз ще говоря с тях. Ще се погрижа никога повече да не ти създават проблеми.

— Можеш да ги накараш да се държат прилично?

Тя погледна със съмнение драскотината на врата му.

— Ако искат да дефилират в шоуто с моите модели, ще правят каквото им кажа. И ще ти помогна. — Той посочи към масата, където тя се готвеше да изреже отново кройката на първата рокля. — Ще ти покажа как да изрязваш полата по диагонал. Развява се по-добре, когато моделите се движат по подиума.

— Това би било чудесно. Благодаря ти.

— А тези скици... — Той вдигна двете половини. — Няма да изглеждат като нови, но можеш да ги залепиш с тиксо и да ги

ксерокопираш. Всъщност винаги трябва да правиш копия на всичко, което рисуваш. Има отлични ксерокс машина в офиса на Жан-Люк. Използвай я.

— Не бих искала да го притеснявам.

Алберто се засмя.

— Той не е там през деня.

— Тогава къде е?

Мъжът видимо преглътна с усилие.

— Той е... навън. — Махна неопределено с ръка във въздуха. —

По работа.

— Къде?

— Ще ти дам кода на алармата, за да можеш да влизаш в офиса му — изстреля думите Алберто. — 1485. Не питай за значението. Кодът за студиото е същият.

— Наистина ли?

Затова ли не искаха да ѝ кажат номера? Колко ли стаи използваха същата комбинация?

— Имаме ли сделка? — попита Алберто. — Нали няма да кажеш на Жан-Люк какво са направили Симон и Инга?

— Не, няма. Този път ще ги оставя да им се размине.

— Моля те, не казвай на никого, че съм ти издал кода.

— Устните ми са запечатани.

Хедър беше открила нов, неочакван съюзник. Алберто прекара следващите два часа, помагайки ѝ да скроят първата рокля. И тя знаеше, че резултатът е по-добър в сравнение с кройката, която беше направила предишната нощ.

— Благодаря ти. — Хедър събра остатъците плат, за да ги хвърли. — Би ли желал да се присъединиш към нас за обяд?

— Съжалявам, но не мога. Имам среща за късен обяд със Саша.

— Не знаех, че се е върнала в града.

Алберто се намръщи.

— Не знаех, че го е напускала.

— Замина в неделя. Отиде до Сан Антонио на някакво модерно спа.

— Уговорихме срещата си миналата събота. — Той тръгна към вратата намръщен. — Надявам се да не е забравила.

— Не се ли притесняваш, че ще ядосаш Симон и Инга?

Хедър трепна. Не трябваше да пита. Не беше нейна работа, ако Алберто си играеше с три жени. Но когато едната от тях беше старата ѝ приятелка от гимназията, а другите две — психясали кучки, можеше да стане голяма бъркотия.

— Те няма да разберат. — Алберто се спря на вратата. — Нямам истински шанс с тях. Би трябвало изобщо да не се занимавам и с двете, но те имат някаква сила над мен.

Хедър повдигна вежди.

— Сила? Като магия ли?

Дали пък психясалите кучки не бяха всъщност психясали вещици?

Той въздъхна.

— Те са... различни. Нищо добро няма да излезе от увлечението ми по тях.

— Това вероятно е така.

Той я погледна притеснено.

— Ти също трябва да внимаваш. Дължа много на Жан-Люк. Той е мил и талантлив мъж, но... трябва да стоиш далеч от него, ако можеш.

Алберто побърза да излезе от стаята преди Хедър да успее да му отговори или дори да се съвземе от шока.

Хедър прекара следобеда в шиене, докато Пиер и Фил инсталираха две камери в студиото. Странното предупреждение на Алберто продължаваше да ехти в ума ѝ. Ако се възхищаваше на Жан-Люк, защо я предупреждаваше да стои далеч от него? Какво знаеше той, което тя не? И какво беше значението на 1485? Рождена дата?

Тя потрепери. Невъзможно. Креативният ѝ ум се престараваше.

Фил и Пиер се присъединиха към тях в кухнята за вечеря. Хранителните запаси намаляваха, затова Пиер предложи да отиде до магазина. Тъй като Алберто беше взел БМВ-то за дългата си среща със Саша, Хедър му даде ключовете за пикапа си, заедно със списъка с покупки.

Фиделия почистваше масата, когато спря внезапно. Една чиния се изплъзна от ръцете и се счупи на пода.

— Какво?

Хедър скочи на крака.

Фиделия прониза Фил с паникьосан поглед.

— Спри го! Веднага!

Той се втурна по коридора и навън през входната врата. Хедър се затича след него и тъкмо беше стигнала вратата, когато ударната вълна от силна експлозия я блъсна назад. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Ушите ѝ пищяха, но тя възстанови равновесие и се запрепъва навън. Застина.

Пикапът ѝ бе погълнат от огромен пожар. Пламъците се изстрелваха нагоре към небето. Пиер. Усети, че ѝ се повдига и се преве на две.

Фил стоеше на алеята със стиснати юмруци. Падна на колене, изви глава назад и изрева. Звучеше странно през бученето в ушите ѝ. Силната топлина на огъня я накара да отстъпи назад и тя се спъна в рамката на вратата.

— Мамо?

Хедър затръшна вратата и се облегна на нея. Черни точки играеха пред очите ѝ и не можеше да измисли какво да каже.

Бетани заприпка към входната врата.

— Къде отидоха всички? Може ли и аз да дойда?

Хедър преглътна надигащото се в гърлото ѝ гадене и поклати глава.

Фиделия влезе в изложбената зала, притискайки чантата си до гърдите. Очите ѝ блестяха от непролети сълзи.

— Закъснях, нали?

Собственото зрение на Хедър се замъгли от напирания плач.

— Беше точно, както го сънува. Ад.

ГЛАВА 19

Жан-Люк седеше зад бюрото в кабинета си и се взираше в пространството. От време навреме Роби преминаваше през полезрението му, но почти не го забелязваше. Гласовете в стаята жужаха като досаден рояк пчели. Сигурно беше в шок. Никога не се беше чувствал по този начин по време битка. Вцепенението винаги идваше след това.

Роби тресна едно шише Криски на бюрото и му предложи една глътка, Жан-Люк наблюдаваше бутилката мълчаливо. Сместа от синтетична кръв и шотландско уиски нямаше да реши нищо. Нямаше да върне Пиер към живота. Нито да заличи скръбта или вината.

Всички мъже в стаята бяха развълнувани, говореха на висок глас и ръкомахаха с ръце. Жан-Люк премигна, когато юмрукът на Роби се стовари върху бюрото. Бутилката с Криски подскочи.

— Как е могъл да забрави да провери пикапа? — извика Роби. — Мислех, че съм го обучил по-добре.

— Сигурен съм, че си. — Иън отпи от чашата си с Криски. — Не трябва да се обвиняваш.

— Трябваше сам да проверя. — Фил рухна върху един стол и притисна основата на китките си в слепоочията си. — Мога да надушвам експлозивите. Трябваше да проверя проклетия пикап.

Думите му изостриха мъглата в главата на Жан-Люк. Фил можеше да надуши бомба?

— Пиер трябваше сам да се сети — измърмори Роби, докато крачеше из стаята. — По дяволите!

Той удари отново е юмрук по бюрото. Крискито се олюля близо до ръба.

Иън грабна бутилката и напълни чашата си отново.

— Къде беше БМВ-то?

— Алберто го взе — обясни Фил. — Върна се към седем часа. Имаше среща с онзи модел, Саша, но тя му вързала тенекия. Беше разстроен, затова отиде на пазар в Сан Антонио.

Жан-Люк се облегна назад в стола си и затвори очи. Не искаше да слуша това. Желаяше да бъде с Хедър. Как ли беше тя? Дали бе осъзнала, че бомбата е била предназначена за нея? Дали не се бореше със страха съвсем сама?

Веднага щом научи новината, се опита да я види. Имаше нужда да се убеди, че е добре. И да разбере дали и Бетани е жива и здрава. Искаше да увери Хедър, че двете са защитени и Луи ще плати с живота си за това престъпление.

Ала щом измина две стъпки във вътрешността на кухнята, бе посрещнат от Глок-а, насочен в лицето му. Фиделия го беше помолила учтиво да си тръгне. Не приемаха гости. Успя за секунда да зърне Хедър, седнала на дивана с дъщеря си. Беше отказала дори да го погледне.

Без съмнение го обвиняваше. Тя и семейството ѝ бяха в тази ужасна опасност заради него. И вероятно беше ядосана, защото се появи три часа след експлозията. Точно, когато е имала нужда от него, той е бил мъртъв за света. Отвратителното чувство на безсилие пропълзя обратно в него. Пълната безпомощност през деня беше най-лошата част от съществуването му като вампир. Ако Хедър се нуждаеше от него, докато слънцето грееше, той нямаше да може да ѝ помогне.

Жан-Люк отвори очи.

— Как е Хедър?

— Постоянно питаше защо никой от вас го няма — отвърна Фил. — Обясних ѝ, че всички сте излезли по работа, но изглеждаше подозрителна. Настоя да се обадя на пожарната и шерифа. След като потушиха огъня, шерифът искаше да тръгне с него, но Хедър му отказа.

Слава богу! Жан-Люк си пое дълбоко дъх. Надяваше се, че това означава, че тя все още му има доверие. Или може би вярваше в оръжията на Фиделия. Той стана и отиде до прозореца над изложбената зала.

— Писна ми хора да умират заради мен.

— Луи убива, а не ти — изръмжа Роби. — Ще се обадя на майката на Пиер и...

— Не — каза Жан-Люк. — Аз ще го направя. — И щеше да се погрижи семейството на охранителя да е винаги осигурено.

— Защо сме тук? Би трябвало да пазим Хедър.

— Тя е добре — каза Роби. — Финиъс я наблюдава. А и знаеш, че ако Луи се телепортира в сградата, алармата ще се включи. Ще сме го нападнали на секундата.

Жан-Люк обикаляше из стаята.

— Имаме нужда от план. И повече охрана.

— Помолих за още хора — увери го Роби. — За съжаление, Ангъс използва всеки възможен мъж в преследването на Касимир.

— Вече ще съм сам през деня — каза Фил, приседна по-напред и подпря лакти на коленете си.

— Освен ако не броим Фиделия и оръжията й.

— Мога да помогна по този въпрос. — Иън изкара шишенце от спорана си, който висеше на кръста му. — Роман ми даде няколко от тези. Това е формулата, която държи вампира буден през деня.

Роби се приближи, за да огледа зеленикавата течност.

— Мислех, че Роман я забрани.

— И аз така си мислех — обади се Жан-Люк. — За всеки ден, през който я използваше, той остаряваше с по една година.

— Да, забрани я — повдигна Иън брадичка, — но аз предложих да я тествам вместо него.

Жан-Люк се намръщи.

— Оценявам, че искаш да изглеждаш по-възрастен, но не желая да експериментираш със себе си.

— Нямам нужда от настойник, Жан-Люк — Иън бутна обратно шишенцето в чантичката си. — Аз съм на 480 години. Мога и сам да решавам, мамка му.

Жан-Люк въздъхна. Не можеше да забрани на Иън да използва лекарството, но въпреки това идеята не му харесваше.

— Имаше ли някакви странични ефекти?

— Косата на Роман побеля около слепоочията, нищо повече — измърмори Иън. — Ще го направя. Не можеш да ме спреш.

— Добре. — Жан-Люк седна на ръба на бюрото си. — Трябва да заключим изцяло това място.

— Съгласен съм. — Роби отново започна да се разхожда напред-назад. — Трябва да ги държим винаги заедно, така ще е по-лесно да ги охраняваме.

Жан-Люк кимна.

— Ще отменим благотворителното шоу. — Знаеше, че това ще разстрои Алберто и Хедър, но най-добре беше да се застраховат, отколкото да съжаляват след това. — Луи със сигурност ще нападне тогава.

Роби спря.

— Може би трябва да му позволим.

Жан-Люк поклати глава.

— Не искам да използвам Хедър като примамка.

— Ще се погрижим да е винаги заобиколена от охрана и в безопасност — настоя Роби. — Предпочиташ алтернативата ли? Да стоим тук заключени като стадо изплашени овце?

— Ще продължим да го търсим — отвърна Жан-Люк. — Фиделия разбра, че се криеше в Чикън Ранч. Може би ще успее да го открие отново.

— Тя опита малко по-рано — обади се Фил. — Преди вие да се събудите. Беше толкова разстроена заради Пиер, че се кълнеше как сама ще намери Луи и ще го натъпче с патрони. Дадох ѝ бастуна и меча му.

— Какво видя тя? — попита Жан-Люк.

— Нищо — сви рамене Фил. — Каза, че си е тръгнал. Вече беше прекалено надалеч, за да може да го усети.

Жан-Люк закрачи из стаята, докато смилаше тази информация. Възможно ли беше Луи наистина да си е тръгнал? Дали убийствата на кураторката от музея и на Пиер бяха достатъчни да задоволят нуждата му за отмъщение? Ала врагът му беше заплашил двама им с Хедър. Всъщност Луи беше заявил, че Касимир ще му плати малко състояние, ако го убие.

— Не може да си е тръгнал. Още не е приключил.

— Съгласен съм — каза намръщено Роби и седна. — Може да се покрие за няколко дни, но само за да ни внуши фалшиво чувство за сигурност.

Жан-Люк кимна.

— Ще се върне. Точно както гласеше съобщението, което изписа с кръв. Ще се срещнем, когато той реши.

— Трябва да останем тук — предложи Фил — Това ще го принуди да дойде при нас.

— А ние ще сме готови за него. — Очите на Иън се присвиха. — Обзалагам се, че ще дойде в нощта на благотворителното шоу.

— Ние дори не знаем как изглежда — напомни им Жан-Люк. — Освен това той може да използва контрол над ума върху всеки, който участва в събитието или присъства на него. Всеки от хората може да се окаже нападателя.

— Тогава ще намалим присъстващите — предложи Иън.

Жан-Люк продължи да обикаля стаята. Единственият начин да се отърве от Луи, бе да се изправи срещу него в битка. Можеше да опази Хедър. Нямахше да се отдели от нея.

— Добре. Планът е да го убием в нощта на шоуто.

Хедър лежеше будна в леглото, втренчена в тавана. Очите ѝ горяха от изтощение, но не искаше да ги затвори. Всеки път, когато го направеше, умът ѝ припомняше все същата отвратителна картинка — пикапът ѝ, обхванат в пламъци, докато Пиер е вътре.

Искаше ѝ се да може да изтрие този образ от паметта си. Или да върне времето назад и Пиер да е все още жив. Или дори още по-назад, така че и г-жа Болтън също да е сред тях. Колко по-различно щеше да бъде всичко, ако миналия петък бе направила това, което Жан-Люк я помоли и бе избягала. Ала вместо това се беше опитала да бъде смела и да го спаси. Сега вече нямаше друг избор, освен да бъде смела. Бомбата беше предназначена за нея.

Трябваше да се увери, че никой друг няма да умре. Налагаше се да бъде смела, предпазлива и проникателна. Защо да се уповава само на Жан-Люк и охранителите му да се грижат за собствената ѝ безопасност и тази на Бетани?

Очевидно те не бяха безпогрешни.

Фиделия имаше оръжията си и беше готова да ги използва. Хедър трябваше да бъде също толкова силна. Щеше да се въоръжи с информация. Това правеха професионалистите, когато са на война. Събираха сведения.

Тя се изправи в леглото. Време беше да разкрие някои от тайните на това място. В крайна сметка нейният живот беше поставен на карта. Нямаха право да я държат в неведение.

1485. Дали тези цифри щяха да ѝ дадат достъп до мазето?

Провери часовника на нощното шкафче. 3:23 сутринта. Измъкна се от леглото и се зачуди дали да се преоблече. Не, щеше да отнеме прекалено много време и шумът можеше да събуди Фиделия или Бетани. Остана с жълто-синята си пижама с Туити от магазина с намаление.

Надникна в коридора. Беше празен. По-рано същата вечер Финиъс беше стоял пред вратата на пост и бе чула хора да влизат и излизат от офиса на Жан-Люк. Сега всичко беше притихнало.

Забеляза камерата над вратата на офиса. Ако минеше покрай нея към задното стълбище, охраната можеше да я види. Щяха да я спрат преди дори да се е доближила до мазето.

Тя се измъкна през вратата и тръгна на пръсти в обратната посока. Босите ѝ крака не издаваха никакъв шум върху дебелия килим. Коридорът се извиваше остро надясно, където се разширяваше в модния подиум над задната част на изложбената зала.

Лунната светлина падаше през високите задни прозорци, хвърляйки дълги сиви сенки върху мраморния под на магазина. Манекените позираха, а голите им ръце проблясваха в бяло, напълно неподвижни. Имаше две камери високо на стените, но те бяха насочени към стаята отдолу. Модният подиум беше обграден и от двете страни с високи до кръста стени.

Хедър се сниши, за не бъде забелязана и се затича по подиума, който свършваше до задната врата на дизайнерското студио. Набра 1485 на алармения панел и усети малък прилив на адреналин, когато вратата се отвори. Промъкна се вътре.

Студиото беше тъмно, с изключение на лунната светлина, която влизаше през френските врати. Внимателно слезе по спираловидната стълба. Металните стълби бяха леденостудени под босите ѝ крака. Промъкна се през студиото, движейки се в тъмните сенки край стените, като се надяваше да не се вижда на камерите.

Открехна вратата и надникна в коридора. Вратата на мазето беше в края му. В другия край, близо до изложбената зала, имаше камера.

Проклятие. Нямахте как да я избегне, ала беше стигнала твърде далеч, за да се откаже сега. Ако се затичаше, щеше да стигне до мазето за шест секунди.

Пое си дълбоко въздух и изхвърча. С треперещи пръсти набра 1485. Вратата се отвори и сърцето ѝ подскочи.

Влезе вътре, затвори вратата и се облегна на нея. Слаба светлина над главата ѝ осветяваше едно обикновено стълбище. Пред себе си видя голи стени, циментирана площадка и метален парапет. Слабият звук от музика отекваше феерично наоколо. Задиша дълбоко, за да успокои препускащото си сърце.

Дотук добре. Не се виждаше някое чудовище, което да размахва тексаската си резачка. Тръгна напред към парапета и видя стълбите, спускащи се надолу. Всяко стъпало бе осветено от червена светлина. Тя се спусна по циментираните стълби до нова площадка, след което се завъртя и слезе по още едно късо стълбище. Циментът беше студен и грапав под краката ѝ. Стигна до обикновена дървена врата, която притвори без усилия. Звукът от музиката се увеличи.

Отново свиреха пианото и клавесинът. Мелодията беше бавна, красива и неимоверно тъжна. Те скърбяха, осъзна тя. Скърбяха за Пиер.

Внезапно почувства, че се натрапва прекалено. Разбира се, че тъжаха за Пиер. Те го познаваха от години, а тя само от няколко дни.

Размисли дали да не се върне, но зърна коридора и се спря.

Отвори вратата по-широко и ченето ѝ увисна. След като беше видяла голото стълбище, очакваше по-спартанска обстановка, но тази беше... пищна. Коридорът беше достатъчно широк, за да могат пет човека да вървят по него един до друг, а подът бе покрит с красив, ръчно изтъкан килим. Усещаше се дебел и вълнен под краката ѝ. Имаше наситен рубиненочервен цвят със златни хералдически лилии, разпръснати в решетъчен десен. Друга шарка от златисти и кремави рози оформяше широк кант около килима.

Коридорът беше осветен от златисти свещници по стените, всеки украсен с висящи кристали във формата на сълза. Дори таванът беше красив — в цвят от слонова кост с изящни орнаменти, боядисани в златисто. Вратите бяха също в кремаво с позлатена дърворезба. Между тях бяха разпръснати богато украсени ризници и комоди във френски стил. Антики, предположи Хедър, при това невероятно скъпи.

Пристъпи тихо напред в коридора, подминавайки маслени картини, които изглеждаха, като че принадлежат на някой замък. Музиката се чуваше все по-силно. Идваше от стая, чийто двойни врати бяха леко притворени към коридора.

Промъкна се зад една от вратите и надзърна през процепа. Видя пианото. Представляваше малък роял, украсен със златисти орнаменти. Свиреше жена, чиято дълга руса коса падаше свободно по гърба ѝ. Инга.

Друга жена се движеше из стаята, препречвайки гледката на Хедър. Това бе Симон, която се въртеше в някакъв танц. Менует? Тя се отмести настрани и Хедър видя клавесина. Жан-Люк? Затаи дъх и се обърна, притискайки гръб към стената.

Жан-Люк беше този, който свиреше на клавесина! Остана там, заслушана в меланхоличната музика. Всъщност той беше доста добър, но защо един съвременен мъж, като него, би свирил на толкова стар инструмент? Колкото повече научаваше за него, толкова повече теорията ѝ за безсмъртието имаше смисъл.

Хедър осъзна, че той страда. Тъжните тонове докоснаха сърцето ѝ. Трябваше да говори с него по-рано, да го утеши. Познаваше го достатъчно добре, за да знае, че ще обвини себе си. Той беше почтен мъж с дълбоко чувство на отговорност. Старомоден мъж. И може би имаше много добра причина да бъде старомоден.

Но тя бе отказала да го види. Бе достигнала момент, в който всяка нова емоционална възбуда щеше да я хвърли през ръба. Имаше нужда да се отдръпне и да бъде сама за известно време.

Музиката извика сълзи в очите ѝ. Жан-Люк беше наистина прекрасен мъж. Как да не се влюби в него? Шампион по фехтовка, моден дизайнер, музикант. И се целуваше страхотно. Разбира се, ако беше безсмъртен, то бе имал векове наред да усъвършенства талантите си.

Запристъпва на пръсти в коридора, чудейки се какво да стори. Дали да го попита направо? Може би. Но не и когато Симон и Инга бяха наоколо.

Музиката спря. Хедър се обърна, внезапно притеснена, че са я забелязали. Но не, коридорът все още бе празен. Дочу кликащ звук от другия край. Вратата започна да се отваря.

Тя изтича зад една висока ризница и се притисна към стената. Наближиха стъпки, заглушени от дебелия килим.

— Роби! — възкликнаха дамите. — Трябва да останеш и да танцуваш с нас.

Той беше в стаята за музика, осъзна Хедър. Дали щеше да успее да стигне до другия изход, преди да е излязъл? Шотландецът говореше толкова тихо, че тя не можеше да различи думите му.

Вниманието ѝ бе отвлечено от една картина е маслени бои точно срещу нея. Несъмнено антика. Мъжът носеше черни, кожени чизми, кафяви бричове до коленете и жилетка, както и бяла риза с широка дантелена яка. Късо кадифено наметало бе праметнато небрежно през едното му рамо. Сабята му бе простряна от едната му страна, като върхът ѝ докосваше пода, а ръката му почиваше върху украсената с орнаменти дръжка.

Хедър се усмихна. Той изглеждаше като един от тримата мускетари. Или пират, само дето беше прекалено чист и добре облечен в сравнение. Дългата му черна коса се къдреше до раменете, а от шапката му стърчаха две пера — бяло и кафяво. Елегантно облекло. Красиви сини очи.

Сърцето на Хедър застина. Ръцете ѝ настръхнаха. Боже мой, тя познаваше тези очи. Беше целувала тези устни.

Значи беше истина. Той действително беше безсмъртен.

— Благодаря ти за предупреждението — чу се гласа на Жан-Люк откъм стаята за музика. — Аз ще се погрижа за нея.

Хедър притаи дъх. За нея ли говореше? О, боже, те напускаха музикалната стая. Не беше готова за това. Нуждаеше се от време, за да приеме тази нова реалност. Безсмъртни мъже. Отвори най-близката врата и се промъкна вътре.

Стаята беше тъмна с изключения на малкото светлина, идваща отляво. Когато очите ѝ привикнаха, различи няколко от мебелите — гардероб, кресло и табуретка, разположена близо до една маса и лампа. Не можеше да сбърка най-големия силует в помещението. Леглото беше огромно и тъмно. Таблата му се простираше на половината височина до тавана.

Чудесно. Точно това ѝ трябваше, да бъде открита в нечия спалня. Снопът светлина привлече вниманието ѝ. Тя тръгна към него, усещайки гладката студенина на дървения под изпод стъпалата си. Когато стигна до подножието на леглото, стъпи върху дебел килим от ръчно тъкана вълна в обюсонски стил.

Слабата светлина идваше от двойни врати, които бяха оставени леко притворени. Хедър ги бутна, за да ги разтвори още повече и

възкликна.

Това беше най-красивата баня, която някога бе виждала. Мраморният под и плотовете блестяха в мек бежов цвят. Украсени с орнаменти златни кранчета се извиваха над две раковинообразни мивки. Душкабината беше огромна и имаше три душа, но най-поразителната особеност бе огромното джакузи в средата на стаята. Беше с правоъгълна форма и мраморни колони във всеки ъгъл. Върху колоните имаше позлатен купол. Мраморни стълби водеха към джакузито.

Тя изкачи няколко стъпала и надзърна под купола. Беше изрисуван като лятно небе със слънце и бели пухкави облачета. Докато се взираше, небето стана по-ярко. Не, цялата стая се освети. Тя бавно се обърна.

Жан-Люк стоеше до вратата с ръка върху ключа за осветлението.

Хедър преглътна с усилие. Поне не изглеждаше ядосан.

— Здравсти. Знам, че не трябва да съм тук, но...

— Харесва ли ти? — попита той, посочвайки огромното джакузи.

— Аз... да. Много е... красиво. Имам предвид, че е фантастично, наистина.

— Страхотно е за освобождаване от стреса. Можеш да го използваш, когато пожелаеш.

— Това... е твоето джакузи?

Жан-Люк кимна и погледна през рамо.

— А това — спалнята ми.

— О!

От всички спални на света да нацели точно.

— Добре ли си? — попита той. — Притеснявах се за теб.

— Добре съм.

Не изглеждаше твърде разстроен, че се е промъкнала в мазето, но наистина имаше блед и притеснен вид.

— Наистина съжалявам за Пиер.

— Аз също — промълви той и погледът му се сведе към пода.

Горкият човек страдаше. Хедър слезе по стълбите и стъпи на мраморния под.

— Вече е късно. Най-добре да си вървя.

— Не. — Жан-Люк вдигна поглед. — Трябва да поговорим.

Тя преглътна. Дали щеше да сподели с нея истината, че е безсмъртен?

— Откъде взе кода на алармата? — попита той.

— От Алберто, но той само се опитваше да помогне. Не очакваше да... се промъкна тук долу.

Едното ъгълче на устните му се повдигна, макар усмивката му все още да изглеждаше тъжна.

— Той те подценява.

— Видях портрета в коридора. Мускетарят.

Искаше да каже „видях теб“, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Хедър.

Той пристъпи към нея, а тя отстъпи назад. Жан-Люк спря и болезнен израз се изписа върху лицето му.

— Никога няма да те нараня.

— Знам, но всичко това е някак... странно.

— Бих направил всичко, за да опазя теб и Бетани. Ти си в безопасност с мен — той посочи към спалнята си. — Ела и седни, трябва да поговорим.

Тя се промъкна покрай него и влезе в спалнята. Вече не беше толкова тъмно и можеше да види, че леглото е покрито с кафява кадифена кувертюра. Креслото и табуретката също. Тя седна на табуретката. Той дръпна вратите на банята и почти ги затвори, при което стаята притъмня. След това отиде до леглото и седна в единия край.

— Има нещо, което искам да ти кажа. Може би ще ти е трудно да повярваш.

Тя си пое дълбоко дъх, сякаш се приготвяше да се гмурне на дълбоко. Ти си във война със страха, напомни си.

— Всичко е наред. Вече знам тайната ти.

ГЛАВА 20

Тя знаеше?

Жан-Люк прочисти гърло.

— Може би трябва да започна отначало.

— 1485? — прошепна тя. — М-мисля, че това е годината на... твоето раждане. Дъхът му секна и му отне известно време да отговори.

— Да.

Лицето ѝ пребледня.

— О, боже — тя се размърда върху табуретката. — Бях права. Ти си безсмъртен.

— Не точно. Мога да бъда убит.

Хедър кимна.

— Затова са мечовете. Гледах го по телевизията. Предполагам, че Холивуд знае за вас?

Той сви рамене.

— Има много истории за нас, но не всички са истина.

— Врагът ти ще се опита да ти отсече главата, така умирате.

Той трепна.

— Обезглавяването би било ефективно. Но има няколко начина, по които мога да бъда убит — той се усмихна кисело. — Мога да ти направя списък, ако държиш да ги узнаеш. Ще са ти от полза, ако някога забравя рождения ти ден.

Тя се усмихна за момент, след което потрепна.

— Тогава Луи също е безсмъртен. Затова имената, с които го нарече, са изчезнали преди векове. Проверих ги в интернет.

— Ах... — Била е подозрителна от самото начало. — Много си проникателна, щом си успяла да разбереш толкова много. Надявам се също така, да осъзнаваш, че можеш да ми вярваш. Правя всичко по силите си, за да опазя теб и Бетани.

Хедър се намръщи.

— Направи всичко, освен да ми кажеш истината.

— Не исках да те уплаша. Би била прекалено уязвима сама, прекалено лесна мишена за Луи. Не можех да ти позволя да се изправиш сама срещу него.

— Затова скри истината, за да ме защитиш.

— Да, а и за да предпазя и себе си. Ако нещо ти се случи, няма да мога го да понеса.

Израз на болка премина през лицето ѝ.

— Кога умряха другите жени?

— Ивон беше убита през 1757-та, а Клодин през 1832-та. От тогава не е имало друга специална за мен жена.

— Това е доста дълго време.

Той сви рамене. Бе имал многобройни, краткотрайни афери и авантюри за по една нощ, особено преди откриването на синтетичната кръв. Нуждаеше от няколко глътки всяка вечер, а една добре задоволената жена често бе по-щедра. Но това не беше нещо, което Хедър би разбрала.

— След като Луи уби Ивон, избягвах всякакви близки отношения. Не исках друга жена да бъде убита заради мен.

— Но ти... се влюби отново. В Клодин?

— Да. Мислех, че ще е в безопасност. Бях преследвал Луи в продължение на години, но той бе изчезнал. Точно, когато смятах, че е безопасно, той се появи отново.

— Защо те мрази толкова?

— Опитва се да убие Луи XV, а аз го спрях. По онова време бях част от личната стража на краля.

Очите ѝ се присвиха с огорчение.

— Познавал си Крал Луи XV?

— Познавах мнозина крале.

Тя погледна надолу към стиснатите си ръце. Пръстите ѝ изглеждаха напрегнати, кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Видял си много хора да идват и да си отиват.

— Да.

Хедър затвори очи за кратко и когато ги отвори, те блестяха от сълзи.

— Чух достатъчно. Трябва да вървя — изправи се бързо и се отправи към вратата.

— Чакай — Жан-Люк стана и ѝ препречи пътя. — Има още.

— Не — тя поклати глава и сълзи изпълниха очите ѝ. — Не може да има нищо повече. Не и между нас. Какъв би бил смисълът? Няма значение, че те мисля за невероятно красив, мил и интелигентен.

— За мен има значение.

— Не, няма, защото що се отнася до теб, аз ще изчезна за миг. Аз съм една от онези малки мравки, които идват и си отиват. Изненадана съм, че дори си направи труда да ме оставиш жива.

— Как можа да го кажеш? — той я сграбчи за раменете. — За напълно безсърдечен ли ме смяташ?

— Не. Но защо да ти пука дали ще доживея до тридесет или седемдесет? Какво са четиридесет години за някой, който е на над петстотин. Моят живот е просто точица на фона на твоя.

Mon Dieu. Искаше да я разтърси.

— Ти си всичко за мен! Ти си жената, която обичам!

Тя ахна.

— Истина е — Жан-Люк пристъпи по-близо до нея. — Обичам те, Хедър!

Тя поклати глава.

— Ще остареея и побелея.

— А аз ще продължавам да те обичам. Какво ме интересува, че външната ти красота ще се стопи с времето? Ти си тази, която изпълва сърцето ми, чакал съм те цели петстотин години.

Хедър си пое несигурно дъх.

— Винаги казваш най-красивите неща. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Ти си най-прекрасният мъж на света, но се опасявам, че никога няма да се получи.

Жан-Люк изтри сълзата от бузата ѝ.

— Обявила си война на страха, забрави ли? — Той помилва гърба ѝ и я придърпа към себе си.

— Довери ми се, *cherie!*

— Искане ми се. — Тя постави ръце на гърдите му. — Но е толкова трудно.

— Имаме този момент. — Той я целуна по челото. — Един перфектен миг... — Целуна върха на носа ѝ. — Позволи ми да те обичам. — Устните му надвиснаха над нейните.

— Жан-Люк.

Ръцете ѝ обгърнаха врата му.

Той я целуна нежно, все още наясно, че тя може да избяга във всеки един момент. Не бързаше, напредваше бавно, прелъстявайки я с нежност. Тялото ѝ откликна, като се притисна към неговото. Слабините му се стегнаха. Жан-Люк пренебрегна собствената си изгаряща нужда и плъзна ръце под тениската ѝ и бавно погали гърба ѝ.

Тя потрепери, което накара гърдите ѝ да подскочат леко срещу неговите. Той изстена, обхвана долната ѝ устна с уста и я засмука. Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Хедър — промълви Жан-Люк и зарови лице в шията ѝ. Сънната ѝ артерия туптеше под бузата му. Ерекцията му се уголеми. — Позволи ми да те обичам.

— Никога не съм можела да ти устоя — прошепна тя.

Това беше добре, но той искаше повече. Копнееше за признание в любов. Чувстваше се уверен, че тя го обича. Може би все още не го беше осъзнала. Или се боеше да го признае. Каквато и да бе причината, той щеше да ѝ помогне да разбере. Щеше да я накара да крещи от удоволствие, отново и отново, докато осъзнаеше истината.

Хвана подгъва на тениската ѝ и го повдигна нагоре.

— Чакай.

Тя скръсти ръце, скривайки малката жълта птичка върху блузата си.

Сърцето му се сви. Той я пусна и отстъпи назад.

— Прости ми.

— Не е заради теб. — Тя посочи към камерата в горния ъгъл на спалнята. — Заради тях е.

— Merde.

Беше забравил затова. Проклетата червена лампичка продължаваше да премигва. Не осъзнаваха ли, че случващото се е нещо лично? Жан-Люк направи отсечено движение пред гърлото си. Лампичката изгасна.

— Това е смущаващо — промърмори Хедър. — Ами ако я пуснат отново след пет минути, мислейки, че сме свършили?

Той повдигна вежда.

— Пет минути?

Тя изпуфтя.

— Добре де, не съм участвала в маратони. — Погледна гневно към камерата, — или в пийпшоу.

С усмивка, той отиде до нощното шкафче и затършува из горното чекмедже. Извади дистанционно, насочи го към камерата и натисна бутона за изключване.

— Готово, вече не могат да ни прекъснат.

— Добре. — Тя го наблюдаваше внимателно, докато той се приближаваше. — В-все още не съм убедена, че това ще сработи.

— Знам, но мога да бъда много убедителен. — Той я хвана за раменете — Цяла нощ.

Тя потрепери, когато Жан-Люк зарови лице в шията ѝ.

— Имам нужда от малко убеждаване.

— Така си и мислех. — Той засмука меката част на ухото ѝ. — А сега, докъде бяхме стигнали?

— Бях на път да участвам във видео под надслов „момичетата полудяха“.

Жан-Люк нямаше представа какво е това, но му звучеше интересно.

— Искаш да полудуваш ли, chérie? — Той грабна подгъва на тениската ѝ.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Какво пък, по дяволите! Живее се само веднъж.

Можеше да поспори, но сега не беше моментът.

Жан-Люк издърпа тениската през главата ѝ и я хвърли. Малката жълта птичка запърха към пода.

Първоначалното му намерение беше да се възхити на гърдите ѝ за момент, но знаеше, че това ще оцвети очите му в червено, а не искаше да я изплаши. Въпреки това не успя да устои на изкушението и хвърли един бърз поглед.

Закръглените ѝ розови зърна се бяха превърнали в твърди пъпки. Стегнатите връхчета молеха да бъдат засмукани. Задържа погледа си приведен, сграбчи я за кръста и я метна в центъра на леглото си.

— Уау!

Тя падна по дупе.

Жан-Люк се приземи до нея и я бутна назад.

— Затвори очи.

— Какво?

Той държеше лицето си обърнато настрани, докато развързваше връзката на долнището на пижамата ѝ.

— Затвори очи и се отпусни. Просто се отдай на чувството.

Жан-Люк се наведе напред и докосна пъпа ѝ с езика си.

Тя потрепери.

— Затвори ли очи?

— Да.

Погледна лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени и доверието ѝ в него изпълни сърцето му.

— Толкова си красива.

Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха леко в усмивка.

— Гърдите ми ли гледаш?

Той се ухили.

— Всъщност гледах лицето ти. — Целуна бузата ѝ. — Но и гърдите ти също са много красиви.

— Благодаря ти.

Жан-Люк постави ръка на талията ѝ.

— Si belle!

Прокара пръсти по ребрата ѝ и в долчинката между гърдите ѝ, които се надигаха всеки път, когато си поемеше дълбоко дъх.

С върха на пръстите си обиколи едната ѝ гърда, после другата.

— Зърната ти стават все по-стегнати и по-тъмни. А дори не съм ги докоснал още. — Притисна устни към външната извивка на лявата ѝ гърда. Тя въздъхна. Жан-Люк обхвана с ръка дясната и започна да я масажира нежно.

Хедър изстена.

— Как ти харесва? Нежно... или грубо?

Той хвана твърдото връхче между палеца и показалеца си и го дръпна.

Тя ахна.

— Или може би и двете.

Пое зърното в устата си и завъртя езика си около него.

Хедър зарови пръсти в косата му.

— Жан-Люк.

— Аха?

Целуна другата ѝ гърда, после дръпна зърното и накрая го засмука. Плъзна ръка в отвързаната ѝ пижама, спускайки я все по-надолу, докато не достигна къдриците ѝ. Бавно започна да масажира венериния ѝ хълм. Дишането ѝ се учести.

Жан-Люк зарови глава във врата ѝ.

— Искам да те вкуся.

— О, боже — прошепна тя.

— Искам да усетя тръпките ти от удоволствие срещу лицето си.

Той облиза устните ѝ и я целуна. Потопи езика си в устата ѝ, а после го отдръпна.

— Ще бъде точно така, но по-хубаво. Готова ли си?

— О, да — промълви тя със стиснати очи.

Жан-Люк хвана долнището на пижамата ѝ, издърпа го надолу по краката ѝ и го хвърли на пода. Хедър покри лицето си с ръце за секунда, но после ги разпери широко встрани. Краката ѝ се раздвижиха бавно и се свиха в коленете.

Той улови глезените ѝ, раздалечи ги и нежно притисна ходилата ѝ към леглото. Тялото ѝ се разтърси, изпращайки лека тръпка надолу по краката ѝ, която Жан-Люк усети. Ерекцията изпълваше панталоните му и той се помоли за издръжливост. Имаше нужда първо да я накара да крещи от удоволствие, да чуе как тя изрича признанията си в любов, преди да я покори изцяло.

Стисна коленете ѝ, разтвори бедрата ѝ. Хедър ахна.

Жан-Люк се вгледа в нея. Mon Dieu, беше красива. Тъмнокестеняви къдрици. Розова кожа около срамните устни и тъмнорубинен цвят в центъра. Блестеше от влажност, а ароматът ѝ го приласкаваше. Ухаеше на сладко желание и препускаща кръв.

Притисна буза към меката вътрешна част на бедрото ѝ.

— Думите не могат да опишат колко си красива. Толкова сладка и влажна.

Леко я докосна с пръстите си и краката ѝ затрепериха.

Стенанието ѝ прозвуча настоятелно и изпълнено с нужда. Тя зарови пръсти в кувертюрата и постави крака върху гърба му.

Жан-Люк се премести по-близо и я докосна с езика си. Едно вкусане и бе загубен. Сграбчи бедрата ѝ и завъртя език, изследвайки всяка частица от нея, докато тя се извиваше под него. Проникна в нея с език, но това не му беше достатъчно. Плъзна един пръст във влагалището ѝ, последван от втори и започна да я гали, докато облизваше клитора ѝ.

Хедър се задъха, повдигайки нагоре бедра. Той я засмука леко, след което започна да я милва с език, достигайки до вампирска

скорост.

Тя изкрещя и бедрата ѝ го приковаха. Вътрешните ѝ мускули стиснаха пръстите му. Оргазмът я разтърсваше на вълни и точно когато изглеждаше, че утихва, Жан-Люк засмука клитора ѝ и размърда пръсти. Хедър извика отново и нови конвулсии разтърсиха тялото ѝ.

Той се усмихна. Тя откликваше толкова добре, беше толкова сладка. Скоро щеше да признае любовта си. Жан-Люк разкопча ципа на панталоните си.

— Това беше невероятно — Хедър притисна ръка към гърдите си. — Толкова си добър.

— Наистина ли?

Само след миг щеше да заяви нестихващата си любов към него. Тогава щеше да я изпълни и да я направи своя.

— Ти си прекрасен и... аaaa! — Ужас премина по лицето ѝ. — Очите ти са червени!

Zut.

— Всичко е наред. Мога да обясня.

— Те светят! — Тя се отдръпна от него — Това... това не е нормално.

— Хедър, успокой се!

— Фиделия ме предупреди — възкликна и бързо скочи от леглото. — Червени светещи очи! Опасност!

— Няма да те нараня!

— Фиделия беше права за пожара. Сънува го. — Хедър грабна долнището на пижамата си и го обу. — Сънува и червени светещи очи и остри бели зъби.

— По дяволите, Хедър, контролирам се напълно. — Жан-Люк стоеше отстрани на леглото. — Няма да те ухапя.

Тя замръзна. Очите ѝ се разшириха.

— Да ме ухапеш ли?

Merde, тя не знаеше. Той посочи към леглото.

— Моля те, седни. Мога да обясня.

Хедър отстъпи крачка назад.

— Не мисля. — Забеляза тениската си на пода и я грабна. — Смятах, че теорията ми е вярна. Призна, че си роден през 1485-та.

— Така е.

Тя издърпа тениската над главата си.

— Какво не ми казваш?

— Умрях през 1513-та.

Хедър разтри челото си с ръка.

— Добре. Така безсмъртните откриват какви са. Умират и след това се съживяват.

— Бях ранен в битката при Спурс. — Той седна на ръба на леглото. — Другарите ми избягаха, но аз отказах да се предам. Англичаните ме обкръжиха. Бях намушкан няколко пъти и оставен да умра.

Тя притисна ръка към устата си и изглеждаше леко преbledняла.

— Това е ужасно.

— Докато слънцето залезе вече бях полужив. Роман ме намери и ми каза, че мога да живея и да се бия отново. Аз се съгласих и той ме превърна.

— В безсмъртен?

— Не, chérie. — Жан-Люк пое дълбоко дъх, подготвяйки се за реакцията ѝ. — Във вампир.

Лицето ѝ преbledня. Той буквално можеше да помирише как кръвта се отдръпва от ръцете и чертите ѝ. Можеше да чуе как сърцето ѝ препуска.

— Това... не може да е вярно. Вампирите не са истински.

— Хедър.

Той се изправи и тръгна към нея, но спря, когато тя отскочи назад.

— Няма нужда да се страхуваш от мен.

— Мисля, че има. Вие не се ли... Вампирите не се ли хранят от хората?

— Вече не. Пием синтетична кръв от бутилки.

— Ясно. Ама, разбира се! И не се изкушаваш да ядеш храната прясна? — Тя вдигна ръка, за да го накара да спре да се приближава към нея и насочи пръст към него. — Алберто... той беше ухапан.

— А аз заплаших да уволня Симон и Инга. Те знаят, че хапането не е позволено в моя дом.

— Колко мило от твоя страна. — Тя го изгледа със съмнение. — С колко вампира съм се срещала?

— Роби, Иън и Финиъс. Симон и Инга. Ангъс МакКей и Ема.

— Ема? — Хедър изглеждаше ужасена. — Позволих на вампир да наглежда дъщеря ми?

— Ние сме най-добре подготвени да се бием с Луи, тъй като той също е вампир.

— А Фил и Пиер?

— Смъртни. Налага се да разчитаме на тях да ни пазят през деня, защото не сме... на разположение.

Тя повдигна вежди.

— Не сте на разположение? Появихте се три часа след смъртта на Пиер. Това беше просто грубо.

— Мразя да съм отделен от теб през деня. Неприятно ми, че не съм с теб, за да те пазя и успокоявам. Но нищо не мога да направя. Аз съм... мъртъв.

Хедър премигна.

— Искаш да кажеш наистина... мъртъв?

Той въздъхна и седна на леглото.

— Да, напълно мъртъв. Страшно е... дразнещо, но е само през деня.

— Ясно — присви тя очи. — Предполагам, че имаш и вампирски зъби.

Той докосна кучешкия си зъб.

— В момента не са излезли. Контролирам се напълно. В пълна безопасност си.

Младата жена се изсмя.

— В безопасност ли? Тези неща са оръжие. О, боже, ти... Устата ти беше върху мен.

— Знаех какво правя и на теб ти хареса.

Хедър се спусна към него и го зашлеви през лицето.

Жан-Люк трепна.

— Защо си толкова ядосана, *cherie*? Казах ти истината.

— Казваш ми я сега. — Тя закрочи напред-назад пред него. — Има определени неща, които трябва да споделиш преди секс. Като например: „Между другото, скъпа, имам херпес“. Или ето още едно много добро: „Познай какво? След малко ще се изчукаш с мъртъв мъж.“

Той се изправи.

— Аз не съм мъртъв!

— Отпусни си няколко часа и ще бъдеш.

— Така ли изглежда един мъртъв мъж?

Жан-Люк дръпна панталоните си надолу и откри издутите си памучни боксерки. Ерекцията му вече не бе пълна, но определено бе достатъчно набъбнала, за да се забележи. И тя я забеляза. Очите ѝ се разшириха, преди бързо да извърне поглед.

— Мъртъв мъж с ерекция — промърмори тя — Кой да предположи?

— Не съм мъртъв. — Той пристъпи към нея — Усещаше ли устните ми като мъртви, когато целувах гърдите ти или докато смучех клитора ти?

Тя трепна.

— Недей.

— Забрави ли вече как се извиваше и крещеше в ръцете ми? Как свърши върху устата ми? — Той облиза устните си. — Все още усещам вкуса ти.

Тя покри лицето си за кратко.

— Не съм забравила и затова е толкова дяволски трудно. Аз... мислех, че ти си свършен. Мислех, че се влюбвам.

— Така е. Знам, че ме обичаш.

— Не! Не мога... да се справя с това точно сега. Прекалено е.

Тя се затича към вратата и я отвори със замах.

— Хедър!

Жан-Люк закопча панталоните си и изтича след нея в коридора. Тя беше на половината път до вратата на мазето.

— Хедър, не напускай сградата. Прекалено опасно е навън.

Тя се спря и погледна назад към него с невярващ поглед.

— Вътре е опасно. Живеея с група дяволски вампири.

— Ние сме добри вампири. — Той тръгна към нея. — Никога няма да те нараним. Заклехме се, че ще те защитаваме. Моля те, обещавай ми, че няма да си тръгнеш.

Тя го погледна огорчено.

— Обещавам. Повярвай ми, усилено се опитвам да не направя нещо глупаво.

Хедър се обърна и тръгна към вратата на мазето.

Жан-Люк въздъхна с облекчение. Тя разбираше, че би било неразумно да напусне къщата. За съжаление, мислеше за неразумна и

връзката си с него.

Просто щеше да се наложи да промени мнението ѝ. Някак щеше да я спечели отново. Щеше да ѝ покаже, че е достоен за доверие и да ѝ докаже, че любовта им не е неразумна.

ГЛАВА 21

Хедър се втурна нагоре по стълбите към приземния етаж. Вампири? Как бе възможно това? Ала защо Жан-Люк би излъгал за нещо толкова ужасно?

Знам, че ме обичаш.

Думите му я измъчваха. Не! Тя не би могла да обича вампир. Те бяха чудовища, които използваша невинни, за да оцелеят.

Затръшна вратата на мазето зад себе си и тръгна по коридора. Вампири. В Тексас. Може би трябваше да се обади на имиграционните. Бързо подмина вратите на модното студио. Боже мой, шефът ѝ беше вампир. И фантастичен в леглото. Тя трепна и се опита да заличи от ума си тази последна мисъл.

Знам, че ме обичаш.

По дяволите, нямаше да се влюби в кръвопиещ демон. Реплика от един стар филм изникна в ума ѝ и се запечата в съзнанието ѝ. Трябваша ѝ само няколко подсмърчания и наситен кьнтри акцент, за да я наподоби. *Винаги се влюбвам в неподходящия тип мъже.*

Да, това беше тя. Беше се прехвърлила от съпруг с мания за контрол на любовник, който бе вампир. Поне вампирът не можеше да я контролира през деня. Тогава беше мъртъв. Кикот се изплъзна от устните ѝ. Боже мой, започваше да губи ума разсъдъка си.

Застина по средата на изложбената зала, когато вратата към офиса на охраната се отвори.

Роби излезе и я погледна разтревожен.

— Добре ли си, девойче?

Вампир. Хедър отстъпи назад.

Той се намръщи.

— Не се плаши.

Да бе. Той беше просто един огромен, мускулест вампир с меч на гърба, нож в чорапа и остри зъби в устата си. Тя се обърна и побягна нагоре по централното стълбище. Докато прекосяваше подиума забеляза, че Роби я наблюдава от изложбената зала.

По дяволите, нямаше да се страхува. Беше във война със страха. Хедър се промъкна в спалнята си.

— Държа пистолет насочен към задника ти — прошепна гласът на Фиделия в тъмното.

— Аз съм. — Хедър заключи вратата. — Трябва да поговорим. Дръж пистолета под ръка.

— Не държа пистолетите си в леглото. Просто блъфирах.

— Вземи ги. — Младата жена се запрепъва през стаята към банята. — И ела тук. Не искам да събудим Бетани.

Минута по-късно Фиделия се заклатушка към банята, притискай чантата си до гърдите.

Хедър затвори вратата и включи лампата.

— В голяма опасност сме.

— Така си и помислих. — Фиделия остави тежката си чанта върху мраморната тоалетна масичка. Косата ѝ стърчеше в различни посоки, а огромната ѝ ярко розова нощница бе украсена с надпис „Горещо парче“. — Картите ме предупредиха.

Хедър седна на ръба на ваната. Нещастен спомен проблесна в съзнанието ѝ. Джакузито на Жан-Люк беше невероятно. И бе достатъчно голямо за двама. Отблъсна мисълта.

— Промъкнах се в мазето, за да разбера какво крият те.

— Аха и...? — Фиделия свали капака на тоалетната чиния и седна върху него. — Сексът добър ли беше?

Челюстта на Хедър увисна.

— Моля?

— Аз съм медиум. — Фиделия посочи към нея. — А и тениската ти е на обратно.

Младата жена погледна надолу и топлина заля лицето ѝ. Бързо смени темата.

— Открих нещо важно. Бях права, че Жан-Люк е на вековна възраст. Бил е роден през 1485 г.

Приятелката ѝ кимна бавно.

— Това обяснява много. Голям опит. Трябва да е бил доста добър в леглото.

Хедър се изсмя.

— Това е съвсем друга тема.

— Значи е бил добър?

— Фиделия, очите му почервеняха. Светеха.

Лицето ѝ пребледня.

— Санта Мария — тя се прекръсти бързо. — Видя ли бели остри зъби?

— Не, но ги има. Той е вампир. Всички са вампири. Освен Фил. И горкият Пиер. Дори Луи е вампир.

Кафявите очи на Фиделия се разшириха.

— Сигурна ли си? Жан-Люк си призна?

— Да.

Старата жена притисна ръце до устата си, прошепна молитва на испански и отново се прекръсти.

— Винаги съм усещала, че те... са различни, но никога... — Тя се вцепени. — Ухапа ли те?

— Не. Никога не съм виждала зъбите му да се показват. — Хедър направи гримаса само при мисълта за грозни остри зъби, стърчащи от красивата уста на Жан-Люк.

Фиделия се наведе напред, за да разгледа шията ѝ.

— Нямах белези.

— Не ме ухапа — настоя Хедър. — Каза, че се контролира напълно.

— Контрол, да. — Фиделия се облегна назад, смръщена. — Чувала съм, че са много добри в контролирането на ума. Може да те ухапе и след това да изтрие спомните ти.

— Не мисля така. Жан-Люк каза, че не разрешава хапане в дома си. Всички те пият кръв от бутилки.

— Наистина ли? — Тъмните вежди на Фиделия се повдигнаха. — Тогава никой от тези вампири не те е нападнал?

— Не.

— И Жан-Люк не използва контрол върху ума, за да те накара да правиш неща, които не желаеш.

Хедър поклати глава и усети как бузите ѝ пламват. Беше я накарал да крещи от удоволствие, но тя определено го бе сторила по собствено желание.

— Не мисля, че ме е контролирал. Аз самата бях извън контрол. Развиках му се и го зашлевих.

— Той крещя ли ти?

— Не. — Тя се размърда върху ръба на ваната. — Помоли ме да не напускам къщата. Той се... тревожи за нашата безопасност.

Фиделия си пое дълбоко дъх.

— Нека се изясним. Нито веднъж не те е нападнал, ухапал или контролирал?

— Да.

— Тогава защо си му крещяла и си го ударила?

— Защото те са вампири. Това не е ли достатъчна причина?

Фиделия сви рамене.

— Доколкото мога да преценя, те направиха всичко възможно да се чувстваме комфортно и приемат сериозно задачата си да ни държат в безопасност. Днес дори загубиха един от своите.

— Пиер беше смъртен.

— Той беше техен другар и те бяха разстроени от смъртта му. Можеше да се случи на всеки един от тях. Или нас. Всички сме в опасност.

Хедър въздъхна.

— Мислиш, че трябва да останем тук? Да се съюзим с тези... вампири срещу общия враг?

— Луи също е вампир, нали? Смятам, че най-добрата защита за нас е да сме с повече вампири. Определено трябва да останем тук.

Хедър кимна.

— Съгласна съм, но си тръгваме веднага щом убият Луи.

— Ами Жан-Люк? Харесваш го, нали?

— Не мога да имам връзка с мъж, който е оцелял векове наред, като е хапал жени и е пил от кръвта им.

— На бас, че може да ти направи страхотна смучка.

— Фиделия! Този мъж е чудовище.

Възрастната жена посегна към чантата си.

— Искаш ли да го застрелям? Ще го убия още тази вечер.

— Не! — Хедър скочи на крака.

Приятелката ѝ я изгледа многозначително.

— Ти се провали на този тест, chica.

Хедър стисна зъби.

— Не е това, което си мислиш.

— Че е много добър в леглото?

Младата жена седна отново и изпуфтя.

— Няма нищо общо с привличането. Просто ненавиждам насилието по принцип.

— Ти си го зашлевила.

— Бях разстроена. А и сега се чувствам малко гузна.

Фиделия се наведе напред и се подпря върху лактите си.

— Той кога ти призна? Преди или след секса?

— След.

Хедър потърка чело. Получаваше главоболие.

— Аха. Ето защо си го ударила. Копеле. Получил е удоволствието си с теб и е задоволил нуждите си, преди да ти каже истината.

Тъпа болка запулсира в слепоочията на Хедър.

— Всъщност, той не... имам предвид, че през цялото време доставяше удоволствие на мен.

— О! — очите на Фиделия заблестяха. — Този Жан-Люк. Той е тичу тачо.

Младата жена въздъхна. Беше изживяла най-големия оргазъм в живота си. Не, че имаше намерение някога да мисли отново за това.

— Значи не се е опитвал да те ухапе и не е потърсил собствено удоволствие. — Фиделия наклони глава и се замисли. — Тогава защо те отведе в леглото си?

Хедър преглътна с усилие.

— Каза, че ме обича.

— Ах! Amor!

— Заяви, че ме е чакал цели петстотин години — продължи младата жена.

— Ммм. Romantico.

— Но той е вампир.

Фиделия сви рамене.

— Никой не е съвършен. Вторият ми съпруг... имаше шест пръста на единия си крак.

— Става дума за нещо малко по-сериозно от това. Жан-Люк е буквално мъртъв през половината време.

Фиделия кимна.

— За повечето мъже това би било напредък.

— Говоря сериозно. Трябва да стоя далеч от него. Искам нормален живот за двете ни с Бетани. За момента оставаме тук, но ще

го избягвам на всяка цена.

— Добре — съгласи се приятелката ѝ. — Не трябва да говориш с него дори, ако е тую romantico. И трябва да се опиташ да не мислиш колко добър е бил сексът. Беше много добър, нали?

— Не ми помагаш. На чия страна си?

Фиделия потупа едното си коляно.

— Аз съм на страната на сърцето ти, chica. Сърцето ти ще ти каже какво да правиш, ако го послушаш.

Хедър изпъшка, когато нов внезапен удар от болка атакува слепоочието ѝ. Това не беше съвета, който искаше да чуе. Защото, станеше ли дума за сърцето ѝ, се опасяваше, че вече го е загубила.

След като се мята и въртя продължително с твърде много страстни спомени в болящата я глава, накрая Хедър се отказа да спи. Взе си дълъг горещ душ, облече се и около 5 часа сутринта слезе по стълбите към студиото. Когато наближи офиса на охраната, вратата се отвори.

— Добро утро, девойче — поздрави я Роби.

Тя измърмори поздрав и побърза да го подмине. Ако успееш да се потопи в работата си, която толкова обичаше, може би щеше да забрави за дебнешите наоколо вампири. Вероятно всички вече знаеха, че тайната им е разкрита.

— Хей, чакай, мацко.

Хедър се обърна. Страхотно. Онзи, когото наричаха Финиъс, я следваше. Тя продължи да върви.

— К'во става? — настигна я той.

— Нищо — Хедър спря пред вратите на студиото и набра 1485 на таблото. — Просто искам да работя.

— Готино. Не ми обръщай внимание. Аз просто ще си вися тук.

— Като прилеп ли? — промърмори тя, докато влизаше в студиото.

— По-скоро като твой личен бодигард. — Той затвори вратата след нея. — Искаме да си в безопасност.

— Някак си бих се чувствала много по-сигурна, ако не ме следеше вампир.

Финиъс спря с обидено изражение.

— Аз няма да те нараня.

Дали не беше засегнала чувствата му?

— Никога ли преди не си ухапвал някого?

Той потръпна.

— Не съм свършен, но доста упорито се старах, за да се науча да се контролирам. Знам, че преди бях нехранимайко. По дяволите, бях истински загубеняк, докато бях жив, но Ангъс повярва в мен и нямам намерение да го разочаровам.

Хедър пристъпи към работната маса, за да подреди пособията си.

— Искаш да кажеш, че сега, когато си мъртъв, животът ти е по-добър?

— Не съм мъртъв. Поне не и в момента. И да, животът ми е по-добър. Това е първата ми истинска работа и се справям добре с нея. Изпращам пари вкъщи на семейството си. Освен това уча фехтовка и бойни изкуства. Искаш ли да видиш?

Преди тя да успее да каже не, Финиъс се обърна с лице към манекените в центъра на стаята.

— Хайяя. — Зае атакуваща поза. — Свършен си, нещастнико.

Той сграбчи един мъжки манекен за ръката и я изви зад гърба му. Хедър предположи, че манекенът трябваше да излети над рамото на вампира и да се разбие в пода, но за съжаление, ръката просто се отскубна.

Финиъс изглеждаше изненадан само за секунда, след което хвърли ръката на пода.

— Да, сригах ти задника — каза той, подскачайки назад с вдигнати юмруци. — Повече няма да се занасяш с мен, загубеняко. Ще те превърна в еднорък мъж.

Усмивка изви устните на Хедър и тя се обърна. Последното нещо, което искаше бе, да си спомни колко много всъщност харесва тези мъже. Тя се приближи към манекена, който бе облякла със завършените парчета от първата си рокля и забеляза върху него забодена с карфица бележка. Плътна поглед по черния извит почерк, за да прочете подписа отдолу.

Жан-Люк. Сърцето ѝ подскочи. Грабна бележката.

Това е едно отлично начало на първата ти рокля. Шоуто ще се състои, както е планирано, следващата събота. Броят на присъстващите ще бъде ограничен. Желая

ти успех в работата, но моят пръв приоритет е твоята безопасност.

Нищо повече. Любезно и делово. Хедър беше почти разочарована. Можеше да напише нещо от рода на „Съжалявам, че съм вампир“ или „По-скоро бих умрял отново, отколкото някога да те ухапя“. Но, не. Дори не бе споменал факта, че е кръвопиец демон. Освен това не бе написал нищо романтично.

Тя смачка бележката и я изхвърли в кошчето за боклук. Така беше по-добре. Той ѝ беше шеф и нищо повече. Веднага щом Луи бъде убит, щеше да си тръгне. Настани се пред шевната машина, за да завърши полата.

Финиъс се облегна на работната маса.

— Роби мисли, че се страхуваш от него. Затова изпрати мен да те пазя.

— Не съм уплашена.

Само напълно откачила. Тя стъпи на педала, за да подкара машината.

— Необходимо е време, за да свикнеш с нас. Човече, аз откачих напълно, когато за пръв път разбрах, че съм вампир.

Хедър спря да шие. Беше ли прочел мислите ѝ? Не, по-скоро беше обичайна реакция човек да откачи, когато се запознае с вампир.

— От колко време си... така?

— Малко повече от година.

Финиъс описа трансформацията си, като дело извършено от ръката или по-точно зъбите, на няколко зли вампира и как Ангъс го е спасил.

— Злите вампири все още ли се хранят от хората? — попита Хедър.

— Да, те дори ги убиват. Ние ги мразим. — Финиъс изду гърди. — Ние сме добрите момчета.

— Значи има добри и лоши вампири?

— Да. Как го беше казал Конър? Смъртта не променя човешкото сърце. Така че, ако си лош пич, си оставаш лош, разбираш ли?

— А добрият човек си остава добър?

Като Жан-Люк. Винаги бе чувствала, че той е добър човек. Един чудесен мъж. Знам, че ме обичаш. Думите му я преследваха.

— Да, точно така.

Финиъс започна да разказва дълга история за един наистина лош вампир, наречен Касимир.

Хедър се върна към шиенето, но скоро осъзна, че е привлечена от историята и започна да задава въпроси. Очевидно двете враждуващи фракции се наричаха Вампири и Бунтовници, и бяха на прага на всеобща война. Ангъс МакКей е бил генерал на вампирите във Великата вампирска война през 17 век.

— Жан-Люк участвал ли е в тази война? — попита Хедър.

— Ама, разбира се. Бил е втори в командването. Конър ми разказа, че Жан-Люк не оставил Роман сам нито за секунда. Получил няколко сериозни рани, за да опази Драганести.

Жан-Люк бе верен приятел, герой сред себеподобните си. Но неговият свят беше напълно различен от нейния. И освен това опасен. Не беше добро място за нея и Бетани. Опита се да не мисли за него.

— Кой е Конър?

— Главният охранител на Роман. Аз обикновено съм назначен към къщата на Драганести, но Конър настоя да ги скрие.

— В опасност ли са? — Хедър си спомни, че е срещала Роман за кратко. Жена му бе доста приятелски настроена и... — Тя спря да шие с възклицание. — Те имат дете!

— Да. Роман е някакъв научен гений, сецаш се. Той произвежда синтетичната кръв, с която се храним. А когато Шана пожела да има дете, намерил начин бебето да бъде негово.

Хедър не можеше да повярва.

— Това малко мило момченце е син на вампир?

— Да, той е малко сладурче, нали?

— Но как е възможно Шана да има бебе? Вампирите са мъртви... общо взето.

Това беше прекалено объркващо.

— Шана е смъртна — ухили се Финиъс — Като теб.

Хедър преглътна с усилие. Смъртна, омъжена за вампир? И му е родила син. Как е могла Шана да го стори? Но тя изглеждаше толкова щастлива. И малкото момченце беше красиво.

— Мамо!

Бетани влезе в стаята, следвана от Иън и Фиделия, която носеше чантата си.

Хедър погледна към часовника. Беше малко след шест сутринта. Тя прегърна дъщеря си.

— Станала си рано.

— Гладна съм — обяви Бетани.

— Ела да закусиш с нас. — Фиделия пристъпи по-близо и прошепна. — Те искат да останем заедно през целия ден.

— Но аз трябва да работя — протестира Хедър.

— Не се притеснявай — отвърна Иън. — Ще преместим някои мебели тук, за да ви е удобно.

Скоро Хедър и семейството ѝ седяха около кухненската маса и закусваха, докато Финиъс ги пазеше. Иън вдигна креслото от пода и излезе, носейки го над главата си, сякаш тежеше не повече от два килограма.

— Хмм... тцу тачо.

Фиделия се наведе на една страна, за да го наблюдава, докато напуска.

Хедър преглътна трудно зърнената си закуска. Явно вампирите бяха много силни. Спомни си лекотата, с която Жан-Люк я вдигна на ръце и я хвърли на леглото.

И други образи бързо се върнаха в съзнанието ѝ. Мили боже, той беше невероятно секси. Боже мой, беше толкова горещ. Но забранен. Отблъсна спомените си.

— Не е ли малко топло тук? — усмихна ѝ се лукаво Фиделия.

Хедър изстена вътрешно. Можеше да бъде много досадно да имаш приятел медиум.

Роби влезе в стаята и без да продума повдигна цяло канапе на рамо и излезе.

— Оо... — Фиделия изви тъмните си вежди — Роберто. Чудя се дали носи нещо под тази поличка.

— Това е килт — каза Хедър и кимна към дъщеря си. — Хайде да запазим закуската цензурирана, става ли?

— Добре, само ще си представям — Фиделия се намръщи на зърнената си закуска. — Само това ми остава на моята възраст.

Финиъс се ухили.

— Ти си бебе в сравнение с някои от по-възрастните наоколо.

— Gracias, muchacho. — Тя му отправи благодарен поглед. — Харесвам всички ви. Ти си muy macho. — Погледна остро Хедър. — Не мислиш ли?

Младата жена й се намръщи в отговор.

— Не прекалявай!

Роби и Иън се върнаха за телевизора и стойката му.

— Благодаря ви! — извика Фиделия след тях. — Така няма да пропусна сапунките си. Тези мъже са много чувствителни към нуждите ни, не мислиш ли?

Хедър направи гримаса. Смехът на Финиъс премина в прозявка.

— Слънцето изгрява. Мога да го почувствам. Ще трябва да ви напусна скоро.

Което означаваше, че скоро щеше да е мъртъв. Както и Жан-Люк. Хедър потрепна при тази мисъл. Къде беше той? Дали в този момент не пропълзяваше в голямото си легло, за да остане да лежи в него мъртъв през целия ден?

Финиъс се изправи.

— Хей, брато, к'во става?

— Хей. — Фил тръгна към тях. — Добро утро!

Хедър го посрещна с усмивка. Най-накрая друго нормално човешко същество.

Охранителят огледа опразнената дневна.

— Какво се е случило?

— Местим всичко в студиото, за да може Хедър да работи — обясни Иън, докато влизаше в кухнята. Той се обърна към Хедър. — Готови сте за деня.

— Благодаря ти.

Тя събра купичките и ги занесе в мивката.

— Финиъс можеш да слизаш долу — каза Иън — Роби вече тръгна натам.

— Разбира се, до скоро. — Финиъс помахна на Хедър. — Ще се видим утре вечер.

— Приятни сънища.

Тя трепна. Кои бяха подходящите думи в случая? Приятна смърт?

— Ами ти, брато? — попита той Иън.

— Взех лекарството — отвърна шотландецът с нисък глас. — Оставам буден.

Финиъс се намръщи.

— Човече, това е смахнато.

Фил огледа внимателно Иън.

— Добре ли се чувстваш?

Шотландецът сви рамене.

— Първоначално бях леко замаян, но сега се чувствам добре.

Финиъс поклати глава.

— И преди съм си имал работа с наркотици. Не водят до нищо добро, човече.

— Ще се оправя — настоя Иън. — Сега слизай долу!

— Добре. — Финиъс се обърна към Хедър. — Наглеждай го.

После излезе от стаята.

Тя се приближи към двамата охранители.

— Какво става?

— Нищо.

Иън скръсти ръце и се намръщи.

— Взел е експериментално лекарство, което ще му позволи да остане буден през деня — обясни Фил.

— Опасно ли е? — попита Хедър.

— Не — отвърна Иън. — Чувствам се добре, а и имаме нужда от повече от един охранител през деня.

Хедър прехапа долната си устна. Тези вампири правеха и невъзможното, за да опазят нея и семейството ѝ. Ставаше ѝ все по-трудно да мисли за тях като за чудовища.

Докато вървяха обратно към студиото, тя забеляза тъмнината. Щорите на всички прозорци бяха спуснати. Лампите бяха включени, но въпреки това бе сумрачно без слънчева светлина.

— Направили са много неща докато сме закусвали — прошепна тя на Фил.

— Могат да се движат много бързо — обясни той.

Супер бързи и супер силни. А и супер секси. Мислено се шамароса за тази последна мисъл.

— Защо трябва да е толкова тъмно?

— Слънчевата светлина ще изгори Иън — прошепна Фил. — Ще го убие, ако е изложен прекалено дълго време на нея.

Хедър се намръщи. Младият шотландец се поставяше в прекалено голяма опасност.

— Не виждам защо се нуждаем от двама охранители през деня. Луи също е вампир, нали?

Фил кимна.

— Тогава той би атакувал само през нощта — заключи тя. — Освен, ако не взема същото лекарство като Иън.

— Сигурен съм, че не го прави. Но той е майстор в контрола над ума на смъртните. Използвал ги е, за да убие френските крале. Може да промие мозъка на всеки, да го накара да дойде тук и да ни убие, дори през деня.

Хедър преглътна.

— Следователно всеки, който приближи вратата, може да е убиец, като... пощальона например?

— Правилно.

На вратата се позвъни.

ГЛАВА 22

Хедър се приближи до дъщеря си. Иън извади меча си, а Фиделия изкара пистолет от чантата си.

Фил надникна през щорите на прозореца до входната врата.

— Мъжът от куриерската фирма е.

Той натисна бутона на домофона.

— Оставете пратката на верандата.

— Може да е истинска доставка. — Иън облегна меча на рамото си. — Жан-Люк поръчваше някакви неща по интернет в неделя вечер.

— Какво става, мамо? — прошепна Бетани, хващайки ръката на Хедър.

— Това е... изненада.

Надяваше се да е приятна.

Фил продължи да следи какво се случва през прозореца.

— Дотук четири кутии. Вече си тръгва. Отдръпнете се. Слънцето е изгряло.

Иън се дръпна по-назад. Фил отвори вратата и лъч светлина озари пода на изложбената зала.

Над блестящия мрамор танцуваха златни пращинки в слънчевия въздух.

Хедър погледна към Иън, за да провери дали е добре. Очите му блестяха от влага.

Тя пристъпи към него.

— Боли ли те?

Той поклати глава.

— Мина доста време откакто видях за последно слънчева светлина. Никога не съм мислил, че ще я видя отново. Толкова е... красива.

Хедър се извърна. Беше трудно да остане предубедена към тези вампири. Лъчът светлина изчезна, когато Фил излезе и затвори вратата. Тя се измести до прозореца, откъдето охранителят бе надничал по-рано.

— Не бива да стоиш толкова близо — предупреди я Иън.

Да не би да мислеше, че пакетите ще избухнат, подобно на пикапа й? Хедър погледна през прозореца, за да се увери, че Фил е добре.

— Боже мой, той мирише кутиите.

— Фил може да надуши бомба — обясни Иън. — Моля те, отдръпни се назад.

— Фил може да надуши...

Въпросът й бе прекъснат, когато вратата се отвори и охранителят бутна едната кутия вътре.

— Тази е чиста.

После затвори вратата.

— За кого е?

Бетани се втурна напред, за да огледа пратката.

— Донеси я тук. — Иън прибра меча си и изкара по-малкия нож от чорапа си. — Ще я отворя.

Бетани бутна кутията към Иън точно когато Фил запрати втората вътре.

— Това е забавно! — възкликна тя и избута и втората пратка към Иън. — Отвори я!

Шотландецът вече беше срязал тиксото на първия пакет. Бръкна в пълнежа от стиропор и извади красива кукла, облечена в изискана рокля.

Бетани изписка и протегна ръце.

— За мене е!

— Боже мой — прошепна Хедър, приближавайки се по-близо.

Иън изкара няколко найлонови торбички, всяка от които съдържаше нов възхитителен тоалет за куклата.

— Оу, личи си, че моден дизайнер ги е избирал. Много модерни.

— Обожавам я!

Бетани се завъртя радостно, прегръщайки куклата.

Хедър се обърна към Фиделия.

— Не можем да задържим тези неща.

Възрастната жена изсумтя.

— Само се опитай да ги изкопчиш от дъщеря си.

Младата жена трепна.

— Доста е подъл и манипулативен.

— Бих казала, че е умен и щедър — измърмори Фиделия. — Но пък какво ли разбирам аз?

Иън изпразни първата кутия и намери няколко книжки с картинки. Хедър въздъхна. Жан-Люк щеше да бъде прекрасен баща, ако не беше чудовище. Внезапно си спомни, че Роман има син. Ами ако и Жан-Люк използваше същата процедура? Можеше ли действително да стане баща?

— Готово.

Фил внесе последните две кутии вътре, след което затвори и заключи вратата.

През това време Иън беше отворил втората пратка. Съдържаше античен комплект от ръчно изрисувани таро карти.

Фиделия ги притисна към гърдите си и погледна към Хедър.

— Ти си луда, ако го изпуснеш.

Младата жена ѝ се намръщи.

— Не мога да бъда купена.

Иън отвори третата кутия и извади нещо, което беше изработено от богата черна тафта. Той го подаде на Хедър.

Беше черна коктейлна рокля и то точно нейния размер. Жан-Люк вероятно се опитваше да замести онази, която бе скъсал миналия петък. Тя се възхити на класическия стил и превъзходната майсторска изработка. Сигурно струваше малко състояние.

— Не можеш да бъдеш купена, а? — попита Фиделия иронично.

— Не. — Хедър постави роклята обратно в кутията. — Ще я върна.

Иън бръкна в четвъртата кутия, след което бързо я затвори. Леко изчервяване се появи на младежкото му лице и той бутна пакета към Хедър.

— Това е за теб.

— Какво получи, мамо?

Бетани танцуваше наоколо, размахвайки куклата си във въздуха.

Хедър извади нещо червено и дантелено. Сутиен. Натъпка го обратно в кутията.

— Нищо. Просто дрехи.

— О!

Бетани се извърна разочарована.

— Нека да видя.

Фиделия се приближи.

Хедър бръкна в кутията и извади друг от подаръците — черни дантелени бикини. Бързо ги напъха обратно.

Старата жена се засмя.

— Този Жан-Люк. Палавник е.

Хедър поклати глава. Поръчал е тези неща в неделя вечер? През цялото време ли е планирал да я прелъсти? Издърпа среднощно синя сатенена нощница, поръбена с дантела. Да, явно точно това е било в ума му.

— Ммм, *miu romantico* — прошепна Фиделия.

Младата жена затвори кутията, усещайки как се изчервява. Дори Иън и Фил имаха засрамен вид. И двамата изучаваха една сянка върху стената.

— Няма да задържа тези неща — заяви и събра двете си кутии спретнато една върху друга. — Отказвам да му бъда задължена.

Фиделия поклати глава.

— Не ме интересува какво казваш. Няма да върна новите си карти.

Всички продължиха към студиото. Пердетата бяха дръпнати върху френските врати по протежението на задната стена. Мебелите от кухнята бяха подредени в предния ъгъл далеч от шевната машина на Хедър. Можеше да шие цял ден, без да пречи на Фиделия да гледа телевизия.

Сутринта премина без други проблеми. Обядът се оказа малко зловещ, когато Иън влезе в кухнята, отпивайки нещо червено от една чаша.

Алберто се присъедини към тях малко по-късно.

— Имаш ли някаква идея къде е Саша? Не дойде на срещата ни.

Хедър сви рамене.

— На някакво спа в Сан Антонио.

— Обадох се там, но вече си беше тръгнала.

— О! — Хедър отхапа от сандвича си с пуешко, докато обмисляше. — Майка ѝ живее наблизо. Саша може да ѝ е отишла на гости.

Или може би избягваше Алберто.

Той се намръщи на сандвича си.

— Предполагам.

— Сигурна съм, че ще се върне навреме за благотворителното шоу — каза Хедър. — В никакъв случай не би го пропуснала.

Алберто кимна.

— Това ми напомня, че трябва да сложим подиум в изложената зала. Познаваш ли някой местен дърводелец?

Фил поклати глава.

— Не искаме никакви непознати работници да идват тук.

— Имам идея. — Хедър занесе чинията си в мивката. — Гимназията, в която преподавам, миналата година представи мюзикъл, за който построиха подиум на мястото на оркестъра. Мога да проверя дали все още го пазят.

— Добре — отвърна облекчено Алберто. — Виж дали могат да го донесат тук. Ще пороботя върху списъка с поканите.

— Не повече от двадесетина гости — предупреди го Иън.

Италианецът се присмя.

— Това е смешно!

Вампирът повдигна вежда.

— Как може да кажеш това, след като видя какво се случи с Пиер?

— Но след като поканя членове на училищният съвет, кмета и градския съветник, ще надвиша тази бройка — протестира Алберто.

— Шоуто ще бъде в тесен кръг — повтори Иън. — Нарездане на Жан-Люк. Безопасността е на първо място.

Италианецът напусна стаята, мърморейки.

Всички останали се върнаха в студиото, където Хедър продължи работата си, докато Фиделия и Бетани пробваха всички нови дрехи на куклата. Беше почти шест часа, когато Иън се олюля и сграбчи края на работната маса, за да се задържи.

— Нещо не е наред ли?

Фил тръгна към него.

— Чувствам се... странно.

Хедър спря да шие и се загледа в него.

Иън се преви на две и изстена продължително.

Тя се втурна към него.

— Добре ли си?

— Не — той пристъпи напред и падна на колене. Дишаше трудно и пот изби върху челото му.

— Чувствам се много... — Покри лицето си със стенание.
Хедър коленичи до него.
— Можем ли да помогнем с нещо?
Той извика и се свлече на пода.
Тя погледна към Фил.
— Трябва да направим нещо.
Той поклати глава и се намръщи.
— Няма къде да го заведем. Слънцето ще го изпържи. И няма как да обясним ситуацията на някой лекар.
Иън изстена продължително.
— Но той страда — прошепна Хедър.
— Мамо, какво му има на Иън?
Бетани тръгна към тях, но Фиделия я дръпна назад.
— Не се притеснявай, миличка — отвърна Хедър. — Просто е малко... болен. Сигурно от нещо, което е ял.
Иън извика отново и изведнъж се вцепени. Стисна лицето си в ръце, докато кокалчетата му не побеляха.
— Какво можем да направим? — тя се надвеси над него. — Къде те боли?
— Навсякъде — прошепна той. — Лицето ми, имам чувството, че ще се разцепи на две.
Хедър докосна рамото му.
— Не бива да взимаш това лекарство повече.
— Трябва.
— Не, не трябва. Фил може да ни пази през деня. Не желая да страдаш заради нас.
— Не е само заради вас — изстена Иън. — Заради мен е.
— Какво искаш да кажеш?
Фил клекна до тях.
— Той ще остарява с по една година за всеки ден, в който използва лекарството.
Хедър не можеше да си представи защо някой би искал да остарее.
— Аз съм на четиристотин и осемдесет години — измърмори Иън. — Напълно пораснал мъж, затворен в тяло на петнадесетгодишен. Не мога да продължавам така.
— Но това те наранява — протестира Хедър.

— Не ме интересува. — Той извика отново и се преви на две. — Имам нужда да изглеждам по-възрастен. Искам да намеря истинската любов... като теб и Жан-Люк.

Тя понечи да опровергае твърдението, че чувства каквато и да било любов към Жан-Люк, но забеляза, че тялото на Иън бе спряло да се гърчи. Ръцете му бяха паднали от лицето му.

— Т-той не диша.

Фил притисна пръстите си към врата на вампира.

— Сърцето му е спряло.

— О, боже — Хедър падна назад по дупе. — Това не може да се случва — тя се изправи на крака. — Той не може да е. — Мъртъв? Не бяха ли вампирите по дефиниция мъртви? — К-какво ще стане с него?

— Не съм сигурен — Фил прокара ръка през гъстата си кафява коса. — Сещам се само за две възможности. — Може ефектът от лекарството да се е изчерпал и той да е потънал в дневния си мъртвешки сън, което би било добре, тъй като означава, че не усеща болка.

— А втората възможност?

— Лекарството може да го е убило — намръщи се Фил.

— Не! — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Не може да умре. Той просто искаше лице на по-възрастен и шанс да открие истинската любов.

По дяволите, тези вампири бяха прекалено човечни.

— Не мисля, че е мъртъв. Поне не и завинаги — промърмори охранителят, докато изучаваше неподвижното тяло. — Според опита ми, един наистина мъртъв вампир се превръща в прах.

— Кога ще разберем със сигурност?

Хедър избърса очи.

— Когато слънцето залезе. Ако е добре, сърцето му ще започне да бие отново — Фил посочи към лицето му. — Изглежда ли ти по-различен?

— Не. — Хедър се приближи, за да го разгледа по-отблизо. — Всъщност да. Мисля, че, челюстта му се е разширила малко и му е пораснала брада.

Фил кимна.

— Болки от растежа. Това е усещал. Болка равна на година остаряване. Струва ми се, че е и малко по-висок.

Хедър се намръщи на мъртвото тяло.

— Създателят на лекарството не е ли знаел, че това ще се случи?
Фил поклати глава.

— Роман никога не е усещал някаква болка. Разбира се, той вече е бил на около тридесет години, когато е бил преобразен. Предвид, че е напълно зрял, шокът не беше толкова голям за неговото тяло.

— Роман е опитвал лекарството?

— Да, след като се роди синът му. Взимаше го цяла седмица, за да помага на жена си с бебето, но косата му започна да посивява и те осъзнаха какво се случва.

Хедър се изправи на крака.

— Не мисля, че Иън трябва да го пие отново. Със сигурност има жени вампири, които ще го разберат и приемат такъв, какъвто е, нали?

Фил се изправи.

— Не знам, но мисля, че това е негово решение.

Хедър не беше съгласна и реши да поговори с Жан-Люк по въпроса, веднага щом му върнеше дрехите, които ѝ беше купил. Мамка му, планът ѝ да го отбягва беше отишъл напълно по дяволите.

Тя погледна надолу към тялото на Иън.

— Не можем просто да го оставим да лежи тук на студения твърд под.

Сините очи на Фил блеснаха с веселие.

— Той не усеща нищо, повярвай ми.

— Изглежда толкова неудобно.

Хедър огледа рафтовете и откри два топа плат от мека вълна. Постава единия под главата му за възглавница и разви другия, за да му направи одеяло.

После си взеха почивка за вечеря. Тя се обади на застрахователната компания, за да провери къщата си, а след това звънна на учителката по драматургия от гимназията. Лиз Шуман беше очарована да осигури подиума и да бъде един от моделите, които ще представят роклите на Хедър в шоуто. Лиз обеща, че новият ѝ приятел ще докара подиума през уикенда, а в замяна Хедър ѝ даде дума, че ще му връчи няколко билета за мероприятиято.

След вечеря се върнаха в студиото при мъртвото тяло на пода. Тя завърши първата си рокля и погледна часовника. Часът бе седем и тридесет вечерта и слънцето щеше да залезе скоро. Хедър отправи

безмълвна молитва Иън да се събуди, а после поклати глава в почуда. Случваше се. Вече не можеше да гледа на тези вампири като на чудовища.

И бе въввлечена в техния свят.

Жан-Люк се събуди с обичайния шок, който разтърси цялото му тяло и стартира сърцето му. Побърза да си вземе душ и да закуси, защото искаше да се увери колкото се може по-скоро, че нищо лошо не се е случило през деня. Дали Хедър беше добре? И как бе прекарал Иън първия си ден с лекарството, от което оставаше буден?

Облече сиви панталони и тъмнокафяво поло, нормални дрехи. Само се надяваше, че Хедър няма да го погледне по същия начин, както миналата нощ с отвращение и ужас в очите си. Трябваше отново да я спечели по някакъв начин.

Провери кухнята, но те не бяха там. Когато излезе, видя Фиделия да води Бетани към стълбите.

— О, Жан-Люк! — усмихна се тя. — Благодаря ти за прекрасните подаръци.

Възрастната жена притискаше кутията с таро карти към гърдите си.

— Обожавам новата си кукла — обади се Бетани и я вдигна във въздуха, за да може той да я види. — Името ѝ е принцеса Катерина.

— Харесва ми.

Явно нещата, които беше поръчал в неделя вечер, бяха пристигнали.

— Знаеш ли къде е майка ти?

Бетани посочи надолу по коридора.

— Всички са в студиото.

Фиделия понижи глас.

— Чакаат Иън да се събуди.

Жан-Люк се скова.

— Той не е ли... буден?

Бетани се засмя.

— Той спи прекалено дълго.

Фиделия трепна.

— Хайде, малката ми, да те заведем да се изкъпеш.

Тя побутна детето нагоре по стълбите.

Жан-Люк се втурна към студиото и спря.

Хедър беше коленичила на пода над Иън, обградена от Роби, Финиъс и Фил. Тя погледна към него.

Сърцето му подскочи. Очите ѝ не излъчваха отвращение, но бяха изпълнени с болка. Милата ѝ натура приемаше дилемата на Иън присърце.

— Трябва да говоря с теб.

Хедър се изправи и отдръпна встрани, за да могат да поговорят насаме. Не знаеше, че това е излишно, тъй като вампирите притежаваха супер слух.

— Как можа да му позволиш да направи нещо толкова опасно?

— Бях против — отговори Жан-Люк тихо. — Но в крайна сметка не можех да го принудя да се откаже. Решението беше негово.

— Но той можеше да се убие само за да получи шанс да открие истинската любов — Хедър избърса очи. — Тъжно е.

— Един благороден мъж би пожертвал всичко в името на истинската любов.

Тя го погледна с разширени очи.

— Когато Роман взе лекарството, също се събуди по-късно — Жан-Люк се обърна към Иън. — Вярвам, че той ще се събуди.

Тишината увисна помежду им, докато чакаха.

Роби се обърна към Финиъс:

— Отиди да провериш дали Фиделия и малката са добре. Ще те държим в течение какво става тук.

— Дадено.

Финиъс напусна стаята.

— А ти окъсняваш — измърмори Роби към Фил. — Няма нужда да оставаш.

— Напротив — възрази охранителят и скръсти ръце.

Хедър пое дълбоко дъх.

— Получихме кутиите с нещата, които си поръчал.

Жан-Люк се обърна към нея.

— Хареса ли ти роклята?

— Прекрасна е. — Тя избегна погледа му. — Но не мога да я задържа.

— Защо не?

Наказваше ли го?

— Не искам да съм... ти задължена. Вече ми даде страхотна работа и безопасно място, където мога да остана.

— Ти спаси живота ми, Хедър, аз съм ти задължен.

— О, сигурна съм, че можеше да се справиш с Луи и сам — махна небрежно с ръка. — Нали си европейски шампион по фехтовка?

— Но нямах шпага, забрави ли?

Тя се обърна към него, смръщена.

— Сигурна съм, че щеше да го победиш и без моята помощ. Ти си... ти си тасчо, както би казала Фиделия.

— Благодаря, но няма нужда да изглеждаш толкова раздразнена от този факт.

Хедър скръсти ръце.

— Не мога да запазя роклята и другите... неща.

Той пристъпи към нея.

— Имаш предвид сутиените?

— Повече от един ли са?

— Три сутиена, три чифта бикини — той спусна поглед по тялото ѝ. — Бях много внимателен в избора на правилния размер.

Тя се изчерви.

— Ще трябва да ги върнеш.

— Не, не трябва.

Когато Хедър отвори уста, за да протестира, той продължи:

— Заради мен ти и семейството ти сте в опасност. Заради мен къщата ти беше съсипана. По всяка вероятност всичко вътре ще има следи от дим и ще трябва да се смени. Това ще ти струва доста. С няколкото неща, които поръчах, не мога да ти се отплатя. Аз съм този, който ти е задължен.

Тя въздъхна и се предаде.

— Добре, благодаря ти.

— Как се чувстваш?

Не искаше да мисли, че е виновен за тъмните кръгове под очите ѝ.

— Много съм уморена. Не успях да спя снощи.

— Извинявам се за начина, по който научи истината. Трябваше да ти кажа по-рано.

Хедър пъкна ръце в джобовете на дънките си и се загледа в пода.

— Защо не го направи?

Жан-Люк затвори очи за момент, чудейки се как да ѝ обясни.

— Аз бях... очарован от начина, по който ме гледаше и говореше с мен. Сякаш бях нормален. Чувствах се отново като човек. С дом и семейство, и красива жена, която ме намира за привлекателен. Никога не съм имал това, когато бях смъртен.

— Никога не е имало жени, които да се хвърлят на врата ти? Трудно е за вярване.

— Никога не съм имал дом и семейство — той пристъпи към нея. — Отне ми доста време да разбера, че това е, което искам, повече от всичко друго.

Тя извърна поглед, но той видя проблясъка на сълзи в очите ѝ.

— Би ли ми указала честта да ми позволиш да те ухажвам?

Хедър се засмя нервно.

— Звучиш толкова старомодно.

— Може би — усмихна се той иронично. — Но също така съм много решителен.

— А-аз не принадлежа на твоя свят.

— Можеш да принадлежиш на който свят си пожелаеш.

Тя разтри чело.

— Това е проблемът, не искам да принадлежа там, но и не искам да те нараня. Аз.

Иън подскочи и гърдите му се изпълниха с въздух.

— Той е жив! — извика Роби с усмивка.

— О, да!

Фил удари въздуха с юмрук.

Жан-Люк се усмихна.

— Слава богу.

— О, да, страхотно — Хедър подскачаше нагоре-надолу. — О, да!

Тя прегърна Жан-Люк през врата.

Сърцето му се изпълни и той отвърна на прегръдката ѝ.

Хедър се отдръпна с възклицание.

— О, не исках... извинявай. Просто бях толкова щастлива и забравих.

— Че съм чудовище? — завърши той изречението ѝ.

Бузите ѝ се обагриха в розово.

— Не мисля.

— Какво стана? — обади се Иън и седна.
— Заспал си по време на работа. — Роби скръсти ръце и се намръщи. — Трябва да ти удържа от заплатата.
Иън погледна наоколо с объркан поглед.
— Аз... закъснял ли съм?
Роби се засмя и му подаде ръка, за да му помогне да се изправи.
— Притесни ни, момко. Как се чувстваш?
Иън грабна ръката на Роби и бавно се изправи на крака.
— Мисля, че съм добре.
— По-висок си поне с два сантиметра — обяви Фил.
— Наистина ли? — ухили се Иън. — Проработило е! По-възрастен съм с една година и съм дяволски гладен.
— Слизай долу да закусиш — нареди Роби.
— Бих желала да не взимаш повече това лекарство — каза Хедър. — Изглеждаше толкова болезнено.
— Съжалявам, че трябваше да видиш това — отвърна Иън. — Но няма да спра.
Двамата с Фил излязоха от стаята.
— Ще ви оставя насаме.
Роби се поклони и напусна студиото.
— Аз също трябва да вървя — отвърна Хедър и се отправи към вратата.
— Ами работата ти? — попита Жан-Люк.
— О... — Тя се обърна. — Завърших първата си рокля. — Посочи към манекена.
Той отиде до него.
— Виждам, че все пак си решила да не слагаш ръкави.
— Да. — Хедър се приближи. — Не стояха добре с корсажа, затова реших вместо това да добавя подходящ шал.
Той кимна.
— Добра идея.
— Чудех се... — Тя захапа долната си устна. — Кой прави ръчната изработка по моделите ти?
— Различни жени от Франция и Белгия. Зависи от какво имам нужда. Има една жена в Брюксел, която прави най-добрата дантела в света и още една в Англия, която изработва най-страхотната бродерия.
— О!

Да не би тя да подозираше, че има нелегален шивашки цех някъде?

— Считам ги за творци и им плащам много добре. Мога да те заведа да ги видиш, ако желаш да се запознаеш с работата им.

— Н-не мисля — Хедър отстъпи назад. — Трябва да вървя, наистина съм уморена.

Той кимна.

— Имала си дълъг ден.

— Да. Лека нощ.

Тя буквално избяга от стаята.

Жан-Люк въздъхна. Отхвърли предложението му да я ухажва. Все още изглеждаше уплашена, но поне вече не бе отвратена. Имаше напредък, макар и малък.

Прекося коридора до офиса на Алберто, където двамата обсъдиха благотворителното шоу. След това се телепортира в своя, за да навакса с работата. Бяха се събрали повече от сто мейла и поне дванадесет доклада от Париж, на които да отговори. Освен това бе господар на сборището в Западна Европа и бяха изникнали няколко спора за разрешаване. Взе си малка почивка след полунощ, изпивайки още една чаша синтетична кръв от запасите, с които разполагаше в офиса си. Беше малко след два часа сутринта, когато алармата се включи. Жан-Люк грабна мечата си, изтича до спалнята на Хедър и отвори рязко вратата. Те спяха. Алармата не ги беше събудила, защото бе настроена да се чува само от вампири и кучета. А това означаваше само едно — в къщата се бе телепортирал вампир.

Жан-Люк отиде до банята и я провери. Беше празна.

— Какво става? — попита сънено Хедър.

— Нищо — прошепна той. — Просто проверявам дали сте добре. Заспивай.

Видя Роби в коридора и забърза към него, затваряйки вратата наполовина.

— Какво става?

— Беше Симон — обясни шотландецът. — Твърди, че й било скучно и затова излязла навън.

— Къде е ходила?

— Не ми каза — отговори Роби. — Телепортирала се е навън без никой да забележи, но когато е влязла отново, е задействала алармата.

Жан-Люк си спомни как Симон се хвалеше, че може да има афера с Луи.

— Възможно е да е компрометирана.

— Знам. Да я отпратя ли?

— Не. Искаме Луи да нападне, за да го хванем.

— Добре. Ще я наблюдавам.

Роби изхвърча надолу по стълбите.

Хедър надникна през полуотворената врата.

— Какво става?

— Всичко е наред — успокой я Жан-Люк.

Тя пристъпи в коридора.

— Чух ви да си говорите. Мислиш, че Симон може да е под контрола на Луи?

— Възможно е. Той обикновено използва смъртни, но би могъл да контролира и вампир, особено ако тя е недоволна от нещо.

— Като Симон — намръщи се Хедър. — Този контрол върху ума... Никога не си го използвал върху мен, нали?

Той се скова.

— Естествено, че не. Би било нечестно.

— Не съм искала да те обидя.

Погледът му се отклони към очарователно разрошената ѝ коса и намачкана пижама.

— Ако беше под мой контрол, сега щеше да бъдеш в леглото ми.

— О!

— И щеше да си гола. А аз щях...

— Добре. Схванах картинката.

Той се усмихна бавно.

— Беше ли ти хубаво?

Тя го погледна раздражено.

— Красива си.

Хедър изсумтя.

— Нямам никакъв грим.

— Ти си естествено красива.

— Няма да е за дълго. Ще остареея и ще се сбръчкам.

— Времето не ме плаши — той пристъпи по-близо. — Позволи ми да те ухажвам.

Хедър му оправи странен поглед, сякаш предпазливостта и желанието се бореха в нея.

— Ще си помисля.

Тя се вмъкна в спалнята и затвори вратата.

Да, той определено напредваше бавно.

ГЛАВА 23

Хедър търсеше нещо, заради което да намрази Жан-Люк. Статуквото му на вампир вече не представляваше достатъчно добра причина да го отблъсква. Всички вампири в къщата пиеха храната си от бутилки. Всички мъже вампири бяха внимателни и с добри маниери. Симон и Инга изглеждаха суетни и егоистични, но Хедър подозираше, че са били такива и преди да се сдобият със зъбите си.

Фиделия потвърди теорията, че смъртта не променя характера на човека. Беше виждала доказателство за това, докато бе помагала на изгубени души. Така че Хедър не можеше да пренебрегва повече истината. Жан-Люк беше точно толкова възхитителен, интелигентен и благороден, колкото е бил и като смъртен.

Чувството му на дълг личеше и в начина, по който ръководеше бизнеса си. Нямаше нелегални цехове и малтретирани служители в името на печалбата. Фил ѝ сподели, че Жан-Люк бе поел грижата за семейството на Пиер. Той бе добър мъж и ако беше смъртен, Хедър знаеше, че не би се поколебала да започне връзка с него. Нямаше постоянно да отрича чувствата си към него. Следователно истинският въпрос беше дали може да го приеме и обича такъв, какъвто е?

Четвъртък бе спокоен ден до вечерята, когато Иън преживя още една атака. Фиделия веднага изкара Бетани от кухнята, за да не стане малкото момиченце свидетел на страданията на вампира. Хедър мразеше да го гледа как се мъчи и го помоли да вземе някакви болкоуспокояващи, но той стоически отказа. След половин час гърчене и потене, най-накрая спокойно потъна в мъртвешкия си сън.

Хедър завърши дългия шал към първата си рокля и започна да крои втория си модел. Докато времето се нижеше, осъзна, че очаква с нетърпение да види Жан-Люк.

Той се появи около осем и половина, красив както винаги. Тя затаи дъх още щом го видя. *Знам, че ме обичаш.* Господ да ѝ е на помощ, беше ли прав? Какво друго би обяснило факта, че я привлича, макар да знаеше истината за него.

Жан-Люк разгледа работата ѝ докато чакаха Иън да се събуди. Малко по-късно вампирът се свести и стана на крака, за да види колко е пораснал. Хедър подаде на Роби шивашкия метър.

— Поздравления, вече си висок над метър и осемдесет — съобщи Роби. — И трябва да се обръснеш.

Иън се ухили, потърквайки наболата по челюстта му брада.

— Трябва да пийнем Криски и да го отпразнуваме — предложи Финиъс.

Шотландецът се засмя.

— Постоянно си търсиш повод да пиеш Криски.

— Имам една бутилка в офиса на охраната — каза Роби. — Хайде да вървим.

Тримата мъже вампири излязоха, оставяйки Хедър и Жан-Люк сами.

— Какво е Криски? — попита тя.

— Микс от синтетична кръв и шотландско уиски — обясни той. — Роман направи храната ни доста по-интересна със своята Вампирска фюжън кухня.

— Шегуваш ли се? — намръщи се Хедър.

— Не. Вече имаме Шококръв, кръв с шоколад, която е любима напитка сред жените вампири и Пенлива кръв за специални вампирски случаи.

Хедър се засмя.

— И какви ще да са тези случаи? Преместване в нов, полуксозен ковчег?

Ъгълчето на устните му се изкриви в усмивка.

— Подиграваш ми се. Знаеш много добре къде спя и не е ковчег.

Лицето ѝ пламна при спомена за леглото му.

— Искаш ли да видиш върху какво работя? В офиса ми е.

Тя се поколеба, не беше сигурна дали е готова да остане насаме с него зад затворени врати.

Усмивката му избледня.

— Никога не бих те наранил, cherie. Готов съм на всичко, за да те защита.

Всичко, освен да я спре да не се влюби в него, а това можеше да ѝ причини много болка в бъдеще. Тя въздъхна. Любовта никога не

идваше с гаранционен срок. Винаги бе скок в неизвестното. Хедър просто не беше сигурна, че иска да направи този скок.

Дали не позволяваше на страха да контролира живота ѝ отново? Понякога предпазливостта бе по-мъдрият избор. От друга страна прекалената предпазливост можеше да бъде скучна... и тъжна. Ами ако прекараше остатъка от живота си в съжаления заради тази своя мъдрост?

Хедър си пое дълбок дъх.

— Мога да намина за няколко минути.

— Добре.

Жан-Люк се запъти бавно към вратата, очаквайки тя да го придружи. Не направи опит да я докосне и тя му бе благодарна за това. Изглежда разбираше, че ѝ е нужно време. Трябваша ѝ и отговори.

— Защо дойде в Тексас? — попита Хедър, докато вървяха по коридора.

— Налагаше се да изчезна. Пресата започна да се чуди защо не остарявам.

— Значи се укриваш?

Той кимна.

— В следващите двадесет и пет години. След това мога да се върна Париж и да се представя за свой син.

Тя искаше да го попита дали някога е обмислял наистина да има син, но изгуби смелост.

— Т.е. ще останеш в Шницълбърг за известно време.

Как би могла да се върне към нормалния си живот, като знае, че вампирът, който я обича, живее малко по-надолу по магистралата?

— Все още мога да посещавам и други места. Просто трябва да бъда внимателен. Не мога да си позволя да бъда забелязан от медиите.

— Как пътуваш, за бога?

Хедър замлъкна, докато влизаха в изложбената зала.

— Не, не ми казвай... криеш се в ковчег в багажното отделение на някой боинг 747.

Той трепна.

— Това би било ужасно. Пътуването всъщност е много лесно за нас. Просто се телепортираме.

— Телепортирате? Никой не го прави, освен в научнофантастичните филми.

— Вампирите се телепортират.

Хедър хвърли поглед на изложбената зала, останала без думи. После се обърна отново към него, а той изчезна.

Тя ахна.

— Жан-Люк?

— Да.

Хедър подскочи и се завъртя. Беше зад нея.

— О, това е прекалено подло.

— Понякога е много полезно. Така охраната ми успя да донесе играчките на дъщеря ти тук.

— Можеш да се телепортираш в спалнята ми, когато пожелаеш, дори ако вратата е заключена?

— Да, но не забравяй, че аз съм почтен мъж.

Тя потрепна, когато внезапна мисъл ѝ мина през главата.

— Тогава и Луи може да се телепортира тук. Може да отиде право в спалнята ми.

— Хедър — прекъсна я той, докосвайки рамото ѝ. — В секундата, в която някой се телепортира в сградата, се задейства аларма. Снощи се активира, когато Симон се прибра.

— О! Значи заради това нахлу в спалнята ми.

— Да.

Жан-Люк наистина я пазеше.

— Оценявам колко много усилия полагате, за да ни защитавате.

Той се усмихна.

— Когато всичко това свърши, мисля, че трябва да излезем на истинска среща.

— Имаш предвид вечеря и кино? — подигра му се тя. — Не мисля да се предлагам като основно ястие.

Жан-Люк се засмя.

— Не, но мога да те заведа на някое уединено място, далеч от хорските очи. Например в замъка на Ангъс в Шотландия или вилата на Роман в Тоскана.

Същински разбойник. Размахваше лакомство пред очите ѝ, на което трудно можеше да устои. Винаги бе искала да пътува.

— Имам приятели вампири по целия свят и всеки би ни посрещнал радушно — продължи Жан-Люк. — Просто трябва да се уверим, че никой няма да ме разпознае и че слънцето не е изгряло.

— Искаш да кажеш, че ще ме вземеш със себе си, когато се телепортираш?

— Да, всъщност е много просто.

Тя изсумтя.

— Лесно ти е да го кажеш. Обясняваш ми как ще ме превърнеш в някакъв вид... изпарения, а после ще се надяваме да се материализирам с главата в правилната посока.

— Напълно безопасно е.

— Не звучи така.

Жан-Люк наклони глава настрани и се замисли.

— Ще ти покажа как работи сега, за да не се притесняваш после.

Тя отстъпи назад.

— Нямам проблем е притеснението. Всъщност съм много веща в него.

— Просто ще отидем в офиса ми — посочи той към прозореца на втория етаж, който гледаше към изложбената зала. — И така след време, когато те взема със себе си на по-дълго пътуване, няма да те е страх.

Боже мой, той бе толкова съблазнителен.

— Може и да се съглася да излезем на среща в даден момент в бъдещето, но това не означава, че съм склонила за идеята ти да ме ухажваш.

— Добре. Ще направим пробно кръгче.

Той се приближи.

Сърцето ѝ подскочи. О, боже, беше се съгласила да се телепортира.

Жан-Люк нежно постави ръце на талията ѝ.

— Трябва да направиш няколко неща, за да проработи.

— Какво например?

— Обвий ръце около врата ми и се дръж здраво.

Хедър бавно вдигна длани към шията му.

— А сега какво?

Той я прегърна.

— Целуни ме.

— Това не го правеха в Стар Трек — присмя му се тя.

— Техен проблем.

— Какво ще стане, ако се телепортираш сам или с друг мъж?

Жан-Люк трепна.

— Добре де, излъгах — призна и я дари с унила усмивка, — но не можеш да ме виниш, че опитах.

Хедър го перна по рамото. Той се засмя.

— Но наистина трябва да се държиш здраво.

Стаята започна да се върти и Хедър стисна здраво врата му, сякаш живота ѝ зависеше от това.

— Довери ми се — прозвучаха в ухото ѝ нежните му думи, секунда преди всичко да потъне в мрак.

Усети чувство на безтегловност, а след това твърдия под под краката си. Отвори очи. Намираше се в просторен офис.

— Това беше зловещо.

— Ще свикнеш.

Хедър отстъпи назад и той я пусна. Тя започна да се разхожда из офиса, забелязвайки двете кожени кресла, бюрото, компютъра и шкафовете. Спря пред работната маса, която бе покрита с красив плат в синьо-зелени краски. Купчина паунови пера я примамваше да ги докосне. Накрая погали нежните стъбла.

— Знаех си, че ще искаш да ги докоснеш — обади се тихо Жан-Люк зад нея. — Харесваш текстурите.

Кожата на Хедър настръхна.

— Откъде знаеш?

— Наблюдавах те — той се приближи до нея. — Харесва ти мекотата на коприната върху кожата ти. Обичаш да усещаш плюш и кадифе под пръстите си.

Жан-Люк вдигна едно пауново перо.

— Това ми напомня за теб. Съчетава всички различни нюанси на зеленото и тюркоазното, които мога да видя в очите ти. Променят се леко, когато се усмихваш или мръщиш и... по време на оргазъм.

Тя му хвърли раздражен поглед.

— Твоите очи също се променят.

Той се усмихна и ѝ подаде няколко скици.

— Какво мислиш?

Хедър ги разгледа. Жан-Люк бе наистина талантлив. Успяваше да използва вековете натрупан моден опит и да създаде нещо едновременно класическо и ново.

— Красиви са.

— Както и източникът на вдъхновението ми.

Той погали лицето ѝ с перото и продължи надолу по врата ѝ.

Тя остави скиците и тръгна към прозореца. Погледна надолу към манекените, които блестяха в искрящо бяло в тъмната изложбена зала.

— Имам нужда да разбера повече за теб.

— Какво искаш да знаеш?

Хедър облегна чело върху студеното стъкло.

— Всичко. Ти знаеш всичко за мен.

Той въздъхна.

— Няма много за разказване. Роден съм като беден слуга, син на Жан, който чистеше оборите. Не си спомням фамилието си име.

Тя се обърна към него.

— Ами Ешарп?

— Сдобих се с него, след като бях трансформиран. Някои вампири ме наричаха така на шега. Всяка жена, която... ме срещнеше, след това носеше шал, за да прикрие белезите — обясни Жан-Люк и сви рамене. — Ешарп означава шал.

Хедър трепна.

— Тъжна шега.

— По-голямата част от живота ми бе една тъжна шега. Борих се усилено, за да стигна дотук.

Тя го разбираше.

— Вярно ли е онова, което каза миналата нощ, че майка ти е починала, когато си бил малък?

Той седна на едно от креслата с навъсено изражение.

— И двамата ми родители починаха. Останах сирак, когато бях на шест години. Баронът ми позволи да спя в конюшната и да поема задълженията на баща си.

Хедър изсумтя.

— Хм, много мило от негова страна.

— Беше по-добре, отколкото да остана без дом.

Тя приближи до него и спря до бюрото.

— Продължавай.

— Баронът беше опитен воин и няколко негови подопечни живееха в шатото със сина му. Тренираше ги, за да станат рицари. А аз се криех зад разни бурета и наблюдавах. След това се упражнявах вечер в конюшните с една тояга.

Хедър кимна.

— Обзалагам се, че си бил добър.

— Синът на барона беше побойник и пребиваше другите момчета до кръв. Баща му не правеше нищо, защото се гордееше с него. Един ден, когато бяха на около десет години, той повали едно от момчетата на земята и започна да го налага със сопа. Аз грабнах тоягата си и го блъснах. Тогава започнахме да се бием.

Хедър трепна. Като учителка по история, тя разбираше колко сурови са последствията, ако някой селянин нападне господаря си.

— Слугите ми крещяха да спра и да бягам — продължи Жан-Люк. — Другите момчета изтичаха да предупредят барона, а аз продължавах да се бия като луд. Всички години, прекарани в мизерия и недоволство изригнаха в мощен гняв.

— Мога да си представя.

Тя бе толкова ядосана на себе си за всичките години, през които се беше държала като изтривалка.

— Какво направи баронът?

— Нареди ни да спрем. Тогава разбрах какво съм сторил. Мислех, че ще умра — Жан-Люк разтри слепоочието си и се намръщи. — Това беше първият път, в който се почувствах напълно безпомощен. Съдбата ми бе изцяло в ръцете на друг човек.

— Колко ужасно.

Хедър се настани в стола до него.

— За всеобща изненада баронът се приближи до сина си и го зашлеви през лицето с опакото на ръката си, толкова силно, че момчето се строполи на земята с разцепена устна. Баронът заяви, че това му е наказанието, задето не е успял да убие един по-нисшестоящ от него в двубой. След това каза, че мога да се сражавам, ако искам. Бях изумен, но ми се стори по-добра алтернатива, отколкото да рина конюшните през остатъка от живота си и затова се съгласих.

— Тренирал си с другите момчета?

— Да. Следващите няколко години бяха трудни. Трябваше постоянно да съм нащрек, защото синът на барона непрестанно се опитваше да ме хване в капан и пребие до смърт.

— Ама че отрепка.

Жан-Люк се усмихна.

— Да, такъв беше. Тогавашният крал Луи XII се опитваше да превземе Италия и нареди на благородниците си да му изпратят най-добрите си рицари. Баронът беше свързан с могъщото семейство дьо Гиз, което искаше кралят да се провали. Затова му бе поръчано да изпрати най-некадърния си боец. Така бях ръкоположен набързо в рицар. Още една тъжна шега.

Хедър трепна.

— Едва ли си бил най-некадърният.

— Нямах никакъв реален опит в битка или пък семейство. Затова бях заменен. Дадох ми някакво подобие на кон и покъртително стари оръжия.

— Боже мой, изпратили са те на сигурна смърт.

— Именно. Спомням си как баронът се засмя и заяви, че решението му да ме тренира, си е заслужавало. Бях изпратен вместо сина му на война, която бе обречена на провал. — Жан-Люк затвори очи за момент. — В онзи ден се заклев, че никога повече няма да позволя да бъда отново безпомощен или нечия пионка.

Хедър докосна ръката му.

— Толкова съжалявам.

Той взе ръката ѝ в своята.

— Първата ми битка бе през 1500 година. И оцелях.

— Бил си само на петнадесет.

— Продължих да се справям добре. Бях забелязан и ми дадох по-добър кон и оръжия. Не спрях да се издигам по ранг чак до 1513 година при битката на Шпорите.

— Тогавата...

— Умрях. Англичаните превзеха Франция при Уингейт и бойните ми другари избягаха наред сражението. Аз останах на мястото си и разсякох първия англичанин, който ме доближи. Глупава грешка, тъй като не след дълго бях обграден и намушкан множество пъти. След това ме оставиха да умра.

Хедър потрепна и Жан-Люк затегна хватката си около ръката ѝ.

— Онази нощ ме намери Роман. Не исках да умра.

— Разбира се. Бил си толкова млад.

— Да, но имаше и друго. Исках да бъда господар на собствената си съдба. Беше ми дошло до гуша да бъда безпомощен. Исках контрол, дори над смъртта.

Хедър преглътна с усилие.

— Явно си го получил.

Той се усмихна с ирония.

— Все още мога да умра. А ето я и последната нелепица в моя кратък живот на смъртен — на сутринта тялото ми бе изчезнало, така че битката на Шпорите бе записана в историята като сражение без нито една пролята капка кръв. Аз бях единствената забравена жертва.

— Съжалявам.

Жан-Люк стисна ръката й.

— Само неколцина знаят за миналото ми. Мразя дори да си спомням колко жалък съм бил.

— И аз се чувствах така, защото позволих на всички около мен да ме командват, но знаеш ли, въобще не сме жалки. Ние сме завоеватели. И двамата сме положили усилия да променим живота си към по-добро.

Хедър трепна вътрешно. Току-що бе признала, че животът му като вампир е по-добър от този като смъртен.

— Няма да те лъжа, *cherie*. Светът на вампирите е също толкова насилствен, колкото и на смъртните. Бунтовниците набират армия и може да избухне нова война. Това ще е катастрофа за всички ни. Подобно сражение не би могло да остане незабелязано. Пресата ще му се нахвърли като топъл хляб.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Тайната ви ще бъде разкрита.

Той кимна.

— Точно така.

И тогава щяха да се появят хора, решени да заловят и убият всички вампири.

— Това ще е катастрофално — промълви тя, отдръпна ръката си и се облегна в стола.

Светът на вампирите беше опасен. Как би могла да въвлече дъщеря си в него?

Жан-Люк се изправи и пристъпи към прозореца, който гледаше към долния етаж.

— Трябва да те предупредя за благотворителното шоу след седмица. Мислех да го отменя, тъй като ще даде възможност на Луи да те нападне, но решихме да се състои.

Хедър преглътна.

— Т.е. аз ще съм примамката?

Той се обърна с лице към нея.

— Няма да се отделя от теб цяла вечер. Ще бъдем старателно подготвени. Така е най-добре. Ще го примамим тук, където можем да контролираме ситуацията. А и е по-добре да разрешим проблема през нощта, когато всички вампири са будни и способни да те защитят.

Тя кимна бавно.

— Да, най-добре всичко да приключи.

Не искаше да живее под заплахата на Луи по-дълго, отколкото е нужно.

— Но трябва да защитим дъщеря ми и Фиделия. Няма да ти позволя да ги изложиш на опасност.

— Съгласен съм — отвърна Жан-Люк и пристъпи към работната си маса. — Сега знаеш от какво се страхувам най-много. Мразя да бъда безпомощен. Като вампир, разполагам с изключителна сила, способности, бързина и редица други, но също така имам и една отворителна слабост. През деня съм напълно безпомощен.

Хедър се изправи на крака.

— Имаш охрана, която да те пази.

Той поклати глава и повдигна парче зелена коприна.

— Не се притеснявам за собствената си безопасност. Всяка сутрин по изгрев-слънце, когато се унасям в мъртвешкия си сън, ме обхваща ужасяващият страх, че нещо ще ти се случи, докато аз лежа там безпомощен и не мога да ти помогна. — Той смачка плата в юмрука си. — Не мога да го понеса.

— Аз ще бъда добре — успокои го Хедър и се спусна към масата. — С мен са Фил и Иън, и Фиделия с пистолетите ѝ. А и не съм напълно безпомощна — продължи, докосвайки ръката му. — Всички си имаме страхове, които ни преследват.

— Все още ли се страхуваш от мен и от това, което представлявам? — Жан-Люк пусна плата върху масата. — Как мога да те убедя, че това не променя нищо. Ще те обичам, независимо от обстоятелствата. Винаги ще те обичам.

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя се извърна.

— Въпросът не е, че не ти. Мисля, че си прекрасен мъж.

Той вдигна едно пауново перо и прокара мекото му стъбло нагоре по ръката ѝ.

— Полагам неимоверни усилия, за да не те докосна.

Ръката ѝ настръхна. Сърцето ѝ изпитваше болезненото желание да го утеши. Жан-Люк се нуждаеше от някой, който да го обича. Заслужаваше цялата любов, с която един добър живот би трябвало да е изпълнен и която той не бе получил.

С кратък стон, Хедър обви ръце около кръста му и го прегърна силно.

— Ти си добър мъж, Жан-Люк. Красив.

— Хедър... — Той я придържаше едва-едва, сякаш се опитваше да запази контрол. — Желая те.

Ръката му се плъзна нагоре-надолу по гърба ѝ, предизвиквайки малки сладки тръпки.

Тя трябваше да се отдръпне, ала Жан-Люк бе толкова солиден. Беше наистина лесно да се остави на грижите му. Усети брадичката му да се потърква в косата ѝ. Устните му докоснаха челото ѝ и познатата притегателна сила на желанието се разпръсна из цялото ѝ тяло.

Ръцете му се стегнаха.

— Позволи ми да те ухажвам. — Зарови нос във врата ѝ и прошепна в ухото ѝ. — Позволи ми да те обичам.

Хедър погледна лицето му и дъхът заседна в гърлото ѝ. Светлосините му ириси се изменяха.

— Очите ти стават червени.

Жан-Люк отметна косата от челото ѝ.

— Това е проблем, с който се сблъсквам винаги когато съм около теб.

— Защо? Карам те да огладняваш ли?

— Караш ме да горя от желание. Очите ми просто отразяват страстта, която ме изгаря отвътре.

— Искаш да кажеш, че те стават червени, когато си... възбуден?

— Да. — Той се усмихна бавно. — Можеш да ми помогнеш да облекча този проблем, но се опасявам, че ще продължи да се появява непрекъснато.

Мили боже, толкова лошо ли щеше да бъде да прекара остатъка от живота си по този начин? Зрънце паника покълна в стомаха ѝ. Не

беше готова да приеме един толкова различен живот за себе си и дъщеря си.

— Т-трябва да тръгвам.

Тя отстъпи назад.

Жан-Люк я освободи.

— Както желаяш, *cherie*.

Хедър напусна офиса и се промъкна в тъмната си спалня.

Боже мой, какво трябваше да направи? Не се и съмняваше, че Финиъс е прав и когато човек се превърне във вампир, това не променя характера му. Жан-Люк беше точно толкова благороден и почтен, колкото когато е бил жив. Може би дори повече. Допълнителните години живот му бяха придали мъдрост и зрялост, която тя намираще за много привлекателна. И разбира се, той беше страшно секси. Държеше се прекрасно с Бетани, беше мил и щедър с Фиделия. Беше идеален във всяко отношение, с изключение на едно. Жан-Люк бе вампир.

Но това не го бе променило и не променяше чувствата ѝ към него. Сега, след като превъзмогна първоначалния шок, Хедър осъзна, че все още е привлечена от него, както и влюбена. А това я плашеше много повече от острите му зъби. Защото сериозно обмисляше да започне връзка с него.

Част от нея смяташе, че това е лудост. Познаваше Жан-Люк само от седмица. Как би могла да вземе решение, което ще промени целия ѝ живот? Както и този на Бетани. Как щеше да обясни на дъщеря си, че новият приятел на мама е мъртъв през деня? Как би могла да обременя с такава тайна едно толкова малко дете? Ала алтернативата — да крие истината от дъщеря си, щеше да я накара да се чувства безчестна и да изпитва вина.

Като цяло ситуацията беше неприятна. Тя щеше да остарее, но не и Жан-Люк. Щеше да въввлече дъщеря си в един странен свят. От друга страна можеше да осигури на детето си прекрасен и любящ втори баща.

Но той щеше да е мъртъв през деня. Умът ѝ прескачаше от плюсовете към минусите и обратно. Достатъчно трескаво, че да получи адско главоболие. Запрепъва се през тъмната стая и влезе в банята, после затвори вратата и включи лампата.

Погледна се в огледалото. Фиделия ѝ беше казала да следва сърцето си. То копнееше за Жан-Люк, но разумът призоваваше да бъде предпазлива. Ако той станеше част от семейството ѝ и връзката им не просъществуваше, не само тя щеше да бъде с разбито сърце. Бетани също щеше да страда.

Хедър въздъхна. Бе във война със страха, но точно в тази битка той надделяваше. Най-безопасният ход на действие беше отстъплението. Щеше да се отдръпне, преди любовта ѝ към Жан-Люк да я завладее.

Хедър работи усърдно в петък, опитвайки се да не мисли за Жан-Люк. Вечерта той я попита дали желае да поговорят в офиса му, но тя отказа. Тъжният поглед в очите му се вряза в сърцето ѝ и Хедър забърза към спалнята си. Фиделия я попита какво има, но тя успя само да поклати глава с буца, заседнала в гърлото ѝ.

По време на обяда в събота откри още една суперсила, която притежаваха вампирите. Невероятен слух. Докато бяха в кухнята Иън дочу приближаването на кола по алеята. Хедър придружи двамата охранители до фойето на изложбената зала.

Фил надникна през прозореца.

— Пикап. Тегли след себе си плоско ремарке.

Хедър погледна през стъклото, за да види кой излиза от пикапа.

— О, не, това е треньор Гюнтер.

— Заплаха ли е? — попита Иън.

— Само за всяка жена по земята — измърмори Хедър. Забеляза големите, черни кутии отзад в пикапа и останалите, струпани върху ремаркетото. — Докарал е подиума.

А това явно означаваше, че той е новият приятел на Лиз Шуман. Боже мой, Лиз сигурно бе полудяла.

Тренерът тръгна към входа, не обърна внимание на звънеца и заудря по вратата с юмрук.

Хедър трепна.

— Ще трябва да го пуснете вътре. Ще отида да извикам Алберто.

Тя забърза надолу по коридора към офиса на италианеца. Дори от там можеше да чуе гръмкия глас на тренера, докато мъжът влизаше във фойето.

— Подиумът е тук — съобщи на Алберто. — И обещах на Лиз три билета за шоуто.

Той неохотно ѝ подаде три билета.

— Едва се намират достатъчно за училищния съвет и големите клечки в града.

Хедър трепна.

— Предполагам, че само с двадесет госта няма да съберем кой знае какви пари.

Алберто изсумтя.

— Тези местни хора нямат пари. Жан-Люк е този, който прави дарението. Двадесет хиляди.

— Долара? — Хедър преглътна. — Това е страшно щедро.

— Има си причини — махна с ръка Алберто. — Не, че по принцип не е щедър. Жан-Люк дава доста средства за благотворителност, но в този случай си плаща за мълчание. Когато магазинът затвори след шоуто, той иска това място да бъде забравено. Мисля, че работата ти ще приключи.

Тя си спомни, че я беше наел само за две седмици.

— Искаш да кажеш, че никой няма да идва тук въобще?

— Да се надяваме, че не. Ако се появи някой, ще има охрана, която да го отпрати. Аз ще се върна в Париж с манекенките, а Жан-Люк ще се крие тук.

Звучеше толкова самотно. Хедър си припомни първата карта, която изтегли Фиделия за Жан-Люк. Отшелникът. Той ще бъде напълно самотен, но тя можеше да промени този факт, ако му позволеше да я ухажва.

— Е, най-добре да хвърля поглед на този подиум — каза Алберто и излезе от офиса.

Хедър се забави, преди да се върне във фойето. Фил и треньорът вече бяха внесли част от секциите на подиума в изложбената зала, а Алберто ги проверяваше.

— Хей, Хедър! — извика треньорът, докато се отправяше към ремаркетото за другите части от съоръжението. Той посочи към Иън, който седеше в сенките и изглеждаше засрамен. — Това момче въобще не е от полза. Би трябвало да уволниш мързеливия му задник.

Хедър отправи съчувствен поглед към Иън. Тя знаеше, че той трябва да стои извън обсега на слънчевата светлина, но явно Гюнтер

му вгорчаваше живота. След още двадесетина минути всички части от подиума бяха разтоварени.

Тя даде билетите на треньора.

— Сега излизам с Лиз Шуман, както знаеш — каза той и се спря на входната врата.

— Разбрах — кимна Хедър.

— Мда. — Тренерът стегна бицепсите си. — Голяма щастливка е. Не знаеш какво изпускаш.

— Направо съм съкрушена. Моля те, кажи на Лиз да намине в петък, за да се уверя, че роклята ѝ става.

Вече беше уредила други две нейни приятелки от учителките да дефилират.

— Колко изискан ще е купона? — попита тренерът. — Трябва ли да се накипря?

Погледът ѝ се спусна по потника и спортните му шорти.

— Може да обмислиш идеята да носиш панталони. И да оставиш свирката у дома.

— О, много ще е изискано, а? — отбеляза той и тръгна към вратата. — До следващата събота.

Хедър се върна в дизайнерското студио, за да продължи работа върху втория си модел, а Алберто излезе, за да раздаде лично останалите билети.

Около шест вечерта Иън отново колабира. Хедър бе благодарна, че дъщеря ѝ вечеряше в кухнята и не го видя. Въпреки това вампирът започваше да изглежда по-възрастен и не беше сигурна как да обясни това на дъщеря си.

Вървеше към кухнята с Фил, когато прозвуча входния звънец. Охранителят надникна през прозореца.

— Шерифът е.

Хедър отвори вратата и го пусна вътре.

— Искан да се уверя, че сте добре.

Били я огледа отгоре до долу и натика клечка за зъби в устата си.

Тя затвори вратата.

— Добре сме. Някакви новини?

— Не, не мога да намеря този Луи. — Били се запъти към изложбената зала и огледа наоколо. — Открихме няколко пръстови

отпечатъци в музея, но не са в нито една система, а и не знаем истинското му име, така че сме в задънена улица.

— Разбирам.

Хедър го последва навътре в магазина.

— Намерихте ли нещо полезно в пикапа на Хедър? — попита

Фил.

— Не. — Били се замота покрай частите на подиума.

— Пригответе се за шоуто в събота, а?

— Да — отвърна Хедър. — След като ще присъствам на шоуто,

Жан-Люк мисли, че Луи ще дойде.

Били се завъртя с лице към нея.

— Ще те използва за примамка?

Тя сви рамене.

— Той също е примамка. Луи иска да убие и двама ни.

Шерифът се намръщи, дъвчейки клечката си за зъби.

— Ще трябва да присъствам, заедно с двамата си заместници.

— Ще се радваме на помощта ти — увери го Хедър.

Иън й беше казал, че, ако смъртните видят нещо, което не трябва, вампирите ще изтрият спомените им.

Били се върна до входната врата.

— Коуди отново се държи странно. Снощи беше в бара на Шмити. Напи се и започна да говори ругатни по твой адрес. След това изведнъж заяви, че е хлебарка и започна да пълзи по всички бiliarдни маси, разваляйки игрите на клиентите.

Хедър въздъхна. Още един проблем, с който трябваше да се занимава.

— Наложил се да го заключи за през нощта.

Били отвори вратата и се спря на верандата.

— Беше си добре тази сутрин, но ми помни думите, този мъж е откачалка.

— Разбирам. Благодаря, че се отби.

Хедър затвори вратата и я заключи.

Светът се беше сбъркал, щом вампирите изглеждаха по-нормални от смъртните.

ГЛАВА 24

Тази нощ Хедър научи за още една свръхспособност, която вампирите притежаваха. Тя стоеше в изложбената зала изумена, докато Роби и Иън закачаха плата около подиума, за да създадат завеса, която да го отделя от останалата част от помещението. Моделите щяха да използват пространството зад завесата като съблекалня по време на шоуто.

Това, което изуми Хедър, бе, че двамата шотландци нямаха нужда от стълба. Те просто висяха във въздуха.

— Предполагам, че и ти можеш да правиш това? — погледна тя Жан-Люк, който седеше до нея.

— Да. — Той се наведе към нея. — В моите ръце, заедно можем да достигнем нови висини.

Хедър вече не беше сигурна, че той говори за висене във въздуха.

— Чувствам се чудесно и като обикновена смъртна.

— Няма нищо обикновено в теб. И в последно време имам леки неприятности с определени части от тялото ми, които се издигат сами.

Тя изсумтя.

— Какви други способности притежаваш?

— Свръхестествено зрение и слух, изострено възприятие на нещата, които ме заобикалят. Например знаеш ли, че Фиделия в момента се крие зад витрината с шалове.

— Не. И защо би направила това?

Устните на Жан-Люк трепнаха.

— Не можеш ли да предположиш?

Хедър вдигна поглед. Над витрината, Роби се носеше във въздуха, облечен в синьо-зелената си шотландска поличка.

— Боже мой. Това е срамно.

Слава богу, Бетани беше в кухнята и похапваше бисквитки, докато Финиъс я пазеше.

Иън се втурна в залата, носейки още топове с плат за завесите. Движеше се толкова бързо, че тялото му приличаше на мъгла.

— Вие сте супер бързи и силни — отбеляза Хедър.

— Притежаваме страхотна издръжливост — усмихна се Жан-Люк — Можем да издържим цяла нощ.

Тя му се присмя. Тази нощ мислите му бяха насочени към едно-единствено нещо. В това отношение вампирските мъже не бяха надминали дори със сантиметър смъртните си предшественици.

— Очите ти, ще те поставят в неизгодно положение.

— Как така, не ти ли харесва да знаеш кога съм възбуден?

— Да, но ако някога те хвана да зяпаш друга жена и очите ти почервеняят, ще имаш проблеми.

Той трепна.

— Никога не съм мислил затова по този начин. За щастие, планирам да бъда верен.

Как би могъл да ѝ остане верен, когато тя остарееше и побелееше? Хедър въздъхна.

— Какви други способности притежаваш?

— Телепатия. Не го правим толкова често, защото не е много лично. Всеки вампир може да долови чуждо съобщение. Това е проблемът с вампирския секс.

— Какво?

— Вампирски секс. Всеки вампир може да се присъедини и да участва.

Хедър се намръщи.

— Това е отвратително.

Той повдигна вежда.

— Може и да ти хареса.

— Не си падам по груповия секс.

— Добре, защото отказвам да те дяля.

Време беше да смени темата.

— Какви други способности притежаваш?

— Контрол над ума. Можем да манипулираме мисли и да изтриваме спомени.

Тя кимна.

— Мислиш, че Луи може да използва контрол над ума върху някой, който е ангажиран с шоуто, дори Симон?

— Възможно е, но не се тревожи. Няма да те оставя сама дори за минута.

Тя се зачуди кого би избрал Луи. Дали жертва му щеше да се държи странно и така да се издаде?

— Боже мой, ами ако си играе с Коуди?

— Моля? — премигна Жан-Люк.

— Коуди се държи странно, откакто се появи Луи. Може би го използва, за да стигне до мен.

Жан-Люк поклати глава.

— Не, не го прави.

— Откъде можеш да си толкова сигурен? Коуди отново е полудял снощи.

— Сигурно те е обиждал.

— Били каза, че е говорил лошо за мен, но... как би могъл да знаеш?

Жан-Люк въздъхна.

— Защото е контролиран. От мен.

Хедър ахна.

— Защо си направил това?

— Защото те обиждаше. Заслужаваше си го.

— Той е тичал наоколо и се е държал като хлебарка.

— Точно така — кимна Жан-Люк. — Пада му се.

— Това не е твое решение.

— Просто те защитавах.

— Не. — Тя се изпълни с гняв. — Изкара ми акъла. Притеснявах се дни наред. Трябваше да се обадя на адвокатата си, за да проучи дали е възможна промяна в правата за посещения.

— Аз ще платя сметката.

— Не е там работата. Нямах право да се намесваш в личния ми живот.

— Мислех, че съм част от личния ти живот. — Той кръстоса ръце, мръщейки се. — Следващия път, когато срещна бившия ти, ще изтрия командата и той ще се върне към обичайното си противно аз.

— Благодаря ти. Не мога да повярвам, че съм се притеснявала затова, а за теб е било просто шегата.

— Не съм се смял, Хедър. Искях да убия негодника заради начина, по който се отнасяше с теб. И преди сто години щях да го направя.

Гърдите ѝ се свиха и дишането ѝ се затрудни. Чувстваше се... хваната в капан. Задушаваше се. Не беше готова за това.

— Добре ли си? — Той докосна рамото ѝ. — Сърцето ти бие силно.

Хедър отстъпи назад.

— Прекалено силно се борих да спечеля свободата си, за да се откажа сега от нея.

Тя се обърна и тръгна към кухнята, за да бъде с дъщеря си.

Той я губеше и не знаеше какво да направи. Вампирите не бяха свикнали с отхвърлянето. В миналото, ако искаше питие, винаги можеше да използва контрол върху ума. Така въпросната дама никога не възразяваше.

Но той не желаше кръвта на Хедър. Жадуваше за любовта ѝ и се оказа много по-трудно да я получи. Чувството му за чест не му позволяваше да използва контрол върху ума за нещо толкова важно. Искаше любовта ѝ да е истинска.

Старите му методи на прелъстяване съвсем не вършеха работа при Хедър. Тя имаше собствена кариера, дом и семейство. Държеше на независимостта си и нямаше истинска нужда от него.

Merde. Колкото повече тя се отдръпваше, толкова по-силно я желаше. В следващите дни бе изкушен на няколко пъти да я завлече в спалнята си и да прави любов с нея, докато погледът ѝ не се премрежи. Обмисли дори дали да не използва вампирския секс, за да я прелъсти докато спи, но отхвърли и тази идея. Хедър не бе реагирала добре, когато разбра, че е манипулирал ума на бившия ѝ. Нямаше да се зарадва, ако си играе игрички с ума ѝ.

Така, той се озова с напълно незадоволителен курс на действие — да бъде добър мъж. Винаги бе смятал себе си за доста приятен тип, затова беше изненадващо за него колко трябва да се потруди. Постоянно трябваше да си напомня да не я дразни с обичайното си похотливо чувство за хумор. Налагаше се да се въздържа отново и отново, за да не я докосва.

Хедър се беше затрупала е работа и всяка вечер той преглеждаше дневните ѝ постижения с професионално отношение. Даваше ѝ учтиви съвети, докато картината как падат дрехите ѝ изпълваше ума му. Искрено я насърчаваше и в същото време си представяше как крещи името му, извиваща след невероятен оргазъм.

С течение на седмицата дори си представи как красивото ѝ тяло наедрява с неговото дете. По дяволите, искаше да започне живот с нея. Желаше да стане неин съпруг. Цялото това мило държание беше безсмислено.

В петък Хедър вече беше готова да крещи и не знаеше защо. Жан-Люк се държеше много учтиво и дори не се опитваше да я докосне. За съжаление, също беше спрял да я дразни и шегува. Вече не я гледаше сякаш е готов да я изяде. Дали любовта му към нея вече бе изстинала? Ако това беше истина, с право се бе отдръпнала от него.

Ядоса се, че е втълпил на бившия ѝ да се държи като хлебарка, но когато отиде да се оплаче на Фиделия, накрая и двете се запревиваха от смях.

Хедър въздъхна. Липсваше ѝ старият Жан-Люк. През последните няколко дни всичко забавно се бе изпарило от него. Дори Фиделия забеляза разликата.

— Горкият Жан-Люк — каза тя. — Загубил е усета си. Трябва да му помогнеш да си го върне.

— Как? — попита Хедър.

— Слез долу в спалнята му и си свали дрехите докато танцуваш танго.

— Не мога да танцувам танго. Дали Cotton eye joe ще свърши работа?

Хедър си представи как се съблича, докато танцува на кънтри песен.

— Опитвам се да ти помогна, chica. Ако не му кажеш, че го обичаш, ще го загубиш. Искаш ли да го загубиш?

Не. Отговорът се появи в съзнанието ѝ. Нямахше да понесе загубата му.

— Той ми липсва. Както и забавните разговори помежду ни. Липсва ми начина, по който се опитваше да си открадне целувка или да ме докосне. И как ме кара да се чувствам.

Хедър се чувстваше обичана от него. Боже мой, липсваше ѝ любовта му.

Постара се да запълни времето си с дълги часове работа. В петък сутринта завърши последния от трите модела. Същия следобед три от приятелките ѝ учителки дойдоха, за да ги пробват. Всичко бе готово за шоуто в събота. Двете седмици, за които я бе наел Жан-Люк, щяха да

свършат. Беше ѝ казал, че може да остане, докато къщата ѝ е готова. Щеше ли да гледа с нежелание, как тя си отива? Хедър не знаеше как да го напусне и да се върне към стария си начин на живот, сякаш нищо не се бе случило.

Иън колабира, както обикновено около шест вечерта. Стараеха се Бетани да е в кухнята, когато това се случваше. Хедър ѝ беше казала, че Иън е специален и остарява по-бързо. Бетани изглежда го приемаше, въпреки че и тя пожела да остарее бързо.

Малко след седем вечерта се появи Саша. След като я смърри, Алберто я облече в тоалета, който трябваше да носи.

— Хедър, моделите ти са великолепни — прегърна я Саша. — Толкова се радвам за теб.

— Благодаря ти — Хедър беше изненадана. — Нали знаеш, че са дванадесети размер.

— О, знам, може би и аз ще ги нося някой ден. — Приятелката ѝ се завъртя в кръг, усмихвайки се. — Познай! Ще се оттегля и ще започна да ям отново.

— Уау, поздравления. Кога го реши?

— Когато се влюбих. — Саша плесна с ръце. — Срецнах го в Сан Антонио. Толкова е красив, богат и е луд по мен.

— Страхотно, кога ще се запознаем с него?

— Скоро. Анри е невероятен. Направо ще го заобичаш. Знам, че аз го обичам. Можеш ли да повярваш? — Саша направо танцуваше към входната врата. — Ще се видим утре.

По-късно същата вечер, след като вампирите се събудиха, Симон и Инга пробваха роклите си и дефилираха по подиума. Казаха, че е грозен, но задоволителен.

Междувременно Жан-Люк се разхождаше из изложбената зала, проверявайки дали всичко е наред. Манекените и витрините бяха преместени в склада, а от двете страни на черния подиум бяха поставени редици от бели сгъваеми столове. Висящата копринена завеса блестеше в нюансите на черно, сиво и бяло. Цялата стая изглеждаше много елегантна.

Жан-Люк се спря до Хедър.

— Тоалетите ти готови ли са?

— Да, и моделите ми ги пробваха този следобед.

— Добре. — Той се отправи към копринените завеси, но се върна. — Справи се чудесно с три готови тоалета за толкова кратко време.

— Благодаря ти.

Той тръгна към входната врата, но се обърна и отново се върна. Изгледа я свирепо.

— Ще експлодирам.

— Моля? — премигна тя.

— Не издържам повече.

Той отхвърляше ли я? Сърцето на Хедър ускори ритъма си.

— Осъзнавам, че ме нае само за две седмици и че времето ми изтече.

— Не говоря за работата, а за нас. — Той се отдалечи, но след няколко стъпки се върна. — Почти цяла седмица не съм те докосвал. Не знам как... да се държа. Искам да те сграбча и да те целуна, но се страхувам, че ще те изплаша. И съм уморен от чакането Луи да направи своя ход. Ти си в капан тук, докато не се отърва от него.

— Мисля, че всички страдаме, защото сме затворени. Също така се притеснявам за утре и ще съм доволна, когато всичко свърши.

— Когато всичко приключи, ще си свободна да си тръгнеш. — Той прокара ръка през тъмните си къдрици. — Би ли приела работа на пълно работно време?

— Предлагаш ми работа ли? — премигна тя.

— Да, искам да произвеждам някои от моделите ти. Можеш да работиш в Ню Йорк или Париж. Ще ти помогна да се преместиш.

Сърцето на Хедър трепна. Да създава дрехи в Ню Йорк или Париж? Това винаги е било най-голямата ѝ мечта.

— Но къде ще бъдеш ти?

Той седна бавно в разпънатия стол.

— Ще съм тук и ще се крия.

Тя седна до него. Мечтаната ѝ работа не изглеждаше толкова прекрасна без него.

— Мога ли да работя тук?

— Предполагам, че дневната охрана може те пуска тук. — Той я погледна предпазливо. — Винаги можеш да си тръгнеш, преди да съм се събудил.

Тя прехапа устната си.

— Това ли е, което желаеш?

— Не, аз знам какво точно искам. — Той се облегна назад в стола. — Не би трябвало да ти казвам. Ще се изплашиш.

— Каж ми, ако го нямаше Луи, какво щеше да направиш?

— Щях да отведа теб и семейството ти в Ню Йорк. Щяхме да отседнем в къщата на Роман. През деня ти щеше да разглеждаш туристическите дестинации, а през нощта.

— Да?

— Щяхме да отидем до бижутерски магазин, за да ти изберем пръстен.

Ченето ѝ увисна.

— И след това щях да те помоля да се омъжиш за мен.

Хедър затвори уста и преглътна.

— Ще съм добър баща за Бетани и бих желал да имам още деца с теб. Мисля, че две.

Дали беше избрал и колегите им? Със сигурност знаеше какво иска. Тя се бореше, за да диша нормално.

Жан-Люк наклони глава, изучавайки я.

— Какво мислиш?

— Смятам, че си върна усета — прошепна тя.

— Това отговор ли е? — Той изглеждаше объркан.

— Не. — Хедър стисна ръцете си.

— По-добре да те оставя сама. Вече казах прекалено много. Merde! Сигурно те изплаших. — Жан-Люк излезе от стаята.

Хедър усещаше как сърцето ѝ бие в ушите. Боже мой, той искаше да се ожени за нея. Брак и деца с вампир!

Беше ли я изплашил наистина? Имаше ли от какво да се страхува? Утре беше събота, денят на модното шоу и нощта, в която очакваха Луи да се опита да я убие.

ГЛАВА 25

Благодаря ти, че дойде.

Жан-Люк се здрависа с Грегори, който току-що се беше телепортирал в офиса му.

— Няма проблем, брато. — Грегори погледна през прозореца към изложбената зала долу. — Значи искаш да водя шоуто ти?

— Ако нямаш нищо напротив. — Жан-Люк смяташе, че Грегори е най-добрият избор, след като преди време беше водил риалити шоу по Дигиталната вампирска телевизия. — Трябва да съм до Хедър.

Грегори кимна.

— Тя ли е мацката, която Луи иска да убие?

— Да. — Жан-Люк погледна към копринената завеса. Хедър беше зад нея с моделите си.

Финиъс я пазеше, но той бе нетърпелив да поеме тази отговорност.

— Ще бъде забавно. — Грегори оправи папийонката си. — Много готини мацки. Симон тук ли е?

— Тя е с Инга. Гримират се. Сложих дигитална камера и монитор в мазето, за да могат да видят отраженията си. — Жан-Люк взе един лист от бюрото си. — Това е всичко, което трябва да знаеш.

Грегори погледна написаното.

— Добре. Да го направим.

Роби влезе в офиса. Той кимна на вицепрезидента на Роматех Индъстрис.

— Грегори.

— Здравсти, брато.

Грегори се здрависа с него.

— Всичко е готово — съобщи Роби. — Една от манекенките на Хедър беше леко нервна и пийна повечко. Хедър ѝ даде малко кафе, за да се ободри.

Жан-Люк се намръщи.

— Ако е пияна, психическата ѝ защита ще бъде слаба.

— Мислиш, че ще бъде лесно за Луи да я контролира? — каза Роби.

— Oui.

Жан-Люк вдигна бастуна си със скритата вътре шпага.

— Ще я наглеждам. Както и Симон — добави Роби.

— За съжаление, всеки в сградата е заподозрян — Жан-Люк тръгна към вратата, с бастун в ръка. — Хайде да вървим.

Тримата мъже слязоха по стълбите и отидоха в кухнята. Фил и Фиделия имаха късна вечерна закуска с Бетани.

— Вече може да се качите в офиса ми. — Жан-Люк се наведе към Бетани. — Ще гледаш през прозореца горе.

Малкото момиченце кимна, а уста ѝ беше пълна с бисквитки.

Той мина покрай Фил и прошепна.

— Пази ги.

— Да, сър — кимна телохранителят.

По-рано през деня беше инструктиран да скрие гледката на Бетани, ако нещата вземеха лош обрат.

Жан-Люк влезе в изложбената зала с Роби и Грегори.

Шотландецът посочи към модния подиум.

— Ще бъда там по време на шоуто. Финиъс и Иън ще са тук. Шерифът вече пристигна с двамата си заместника.

Жан-Люк забеляза Били, който се беше облегал на стената и дъвчеше клечката си за зъби. Колегите му бяха срещу него в другия край на залата.

— Ще проверявам гостите докато влизат — продължи Роби, — за да сме сигурни, че всички са смъртни.

Симон и Инга влязоха в залата, без да обръщат внимание на полицаите, които зяпнаха след тях.

— Хей, Симон.

Грегори тръгна към нея и се усмихна.

Тя спря.

— Грегори.

Симон повдигна ръката си и му позволи да изпрати нея и Инга зад кулисите.

Грегори вдигна завесите, за да могат да минат.

— Ще бъда тук отзад — каза той на Жан-Люк.

— Предай на Хедър, че искам да я видя — отвърна той.

Тя се появи. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Изглеждаш добре.

— Благодаря ти. — Беше облякъл най-хубавия си смокинг. —
Готови сме да започваме.

— Добре. — Тя погледна назад. — Успех, дами.

Жан-Люк се усмихна, когато видя, че Хедър беше облякла черната коктейлна рокля, която ѝ подари.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря ти. — Тя приглади полата си надолу. — Познавам един мъж със страхотен вкус.

— Точно така. — Жан-Люк я придружи до първия ред.

— Чух, че един от моделите ти е прекалил малко с пиенето.

Тя трепна.

— Лиз. Никога не бих повярвала, че една учителка по драматургия може да има такава сценична треска, но всички са облечени и готови.

Хедър говореше прекалено бързо и постоянно се оглеждаше. Беше нервна, осъзна Жан-Люк и имаше добра причина за това.

— Ела. — Той седна на стола в края на реда и ѝ посочи да седне до него. Взе ръцете ѝ в своите. Бяха леденостудени и той ги разтри. — Ще те пазя, Хедър. Обещавам ти.

Тя пое дълбоко въздух.

— Чакам това от две седмици, а сега просто искам да свърши възможно най-бързо.

— Ще се справиш страхотно. Моделите ти са красиви.

— Това изглежда маловажно в сравнение с факта, че някой се опитва да ме убие.

— Никой няма да те нарани. Няма да им позволя.

Той погледна към входната врата. Роби проверяваше личния багаж на всеки, докато влизаше.

— О, не — простена Хедър. — Треньор Гюнтер пристигна.

Ниският учител не се нареди на опашката, а влезе директно в изложбената зала.

— Хей, Хедър — извика той с гърмящия си глас. — Доведох морално подкрепление за Лиз. Наду свирката си и две мажоретки от гимназията влязоха в залата с викове, подскоци и размахвайки понпоните си.

— О, не.

Хедър се отпусна в стола си.

Жан-Люк се засмя.

— Никога преди не съм виждал подобно нещо наред модно шоу.

— Само в Тексас — промърмори Хедър.

Треньорът и мажоретките седнаха в другия край на първият ред срещу Хедър и Жан-Люк.

Още гости пристигнаха и скоро всички места бяха запълнени. Роби затвори вратата и тръгна надолу по коридора. След няколко секунди вървеше по модния подиум. Очевидно беше използвал вампирската си скорост, след като изчезна от полезрението на хората.

Грегори се качи на платформата до подиума.

— Добър вечер и добре дошли на първото модно шоу в Шницълбърг.

Малката публика изръкопляска. Мажоретките размахаха понпони.

Грегори се усмихна.

— Това е благотворително мероприятие. И Жан-Люк Ешарп дарява на училищния съвет на Шницълбърг по хиляда долара за всеки присъстващ.

Последваха още ръкопляскания.

Жан-Люк огледа стаята. Всички гости бяха смъртни. Никой от тях не се беше приближил до него, за да го заговори или да му благодари, така че изглежда самоличността му все още беше тайна.

— Ще започнем с два модела на Алберто Албертини — продължи Грегори. — Представям ви нашите световноизвестни манекенки — Симон и Инга!

Публиката изръкопляска учтиво. Жан-Люк подозираше, че никога не бяха и чували за тях.

Музиката започна. Алберто я пускаше зад кулисите. До входната врата Иън затъмни осветлението по стените, за да може да изпъкне подиума.

Появи се Симон, която получи одобрително възклицание от публиката.

— Симон е облечена в черна копринена вечерна рокля, която блести с хиляди цилиндрични мъниста — прочете Грегори от

бележките си. — В същото време дълбоко изрязания гръб придава на тоалета точния драматичен ефект. Това е един зашеметяващ дизайн.

Симон прекоси подиума и позира. Жан-Люк я наблюдаваше внимателно. Тя го изгледа свирепо, но манекенката винаги позираше с ядосано изражение на лицето. На връщане беше стигнала до половината подиум, когато Инга започна дефилето си.

— Инга е облечена в коктейлна рокля от коприна с цвят на слонова кост — съобщи Грегори. — Забележете скосеното деколте, което оставя едното рамо голо и как това е отразено в асиметричен подгъв. Едно елегантно творение от Алберто Албертини.

Публиката изръкопляска учтиво.

— Алберто ли написа този сценарий? — прошепна Хедър.

Жан-Люк кимна.

— Аз го редактирах.

Знаеше, че Симон и Инга ще са заети да се преобличат в следващите си тоалети. Алберто беше поставил параван, за да не може смъртните манекенки да ги видят как се преобличат с вампирска скорост.

— А сега — продължи Грегори. — Представяме ви три модела на един дизайнер от Шницълбърг обещаващият нов талант в света на модата, Хедър Лин Уестфийлд.

Публиката заръкопляска. Тренър Гюнтер вдигна юмрук във въздуха и изсвири. Мажоретките разтърсиха понпоните.

Хедър наведе глава.

— Не мога да повярвам.

— Градът те обича — прошепна Жан-Люк. — И разбирам защо.

Тя го погледна, очите ѝ блестяха от вълнение.

— Благодаря ти, че повярва в мен.

Той взе ръката ѝ.

— Не е нужно всичко да свърши тази нощ.

— Много добре — усмихна се Грегори. — Първият ни модел е г-ца Грей, учителка по английски в гимназия Гуадалупе.

Жената пристъпи несигурно на подиума, облечена в първата рокля на Хедър.

Мажоретките скочиха на крака, размахвайки понпоните във въздуха.

— Давайте, г-це Грей! — не спираха да подскачат те. — Хайде, г-це Грей!

Алберто отново пусна музиката.

Учителката се усмихна и явно осъзна, че е сред приятели. Тя тръгна по подиума, а усмивката ѝ растеше.

— Г-ца Грей е облечена във вечерна рокля от копринен шифон в кралскосин цвят — четеше Грегори от бележките си. — Забележете професионално падащата пола и възможностите, предоставени от подходящия шал.

Втората учителка тръгна по подиума.

— Давайте, г-жо Лоусън — извикаха отново мажоретките. — Хайде, г-жо Лоусън.

— Г-жа Лоусън е облечена в черна коктейлна рокля с болеро — съобщи Грегори. — Червената декоративна плитка на подгъва на болерото и полата придава на дизайн едновременно дързост и елегантност.

Хедър стисна ръката на Жан-Люк.

— Справяш се чудесно — прошепна той.

— Ако някой иска да ме нападне, нека просто го направи — прошепна тя в отговор. — Напрежението е убийствено.

Третата учителка стъпи на подиума.

Треньорът скочи и извика.

— Браво, Лиз.

— Хайде, г-це Шуман — мажоретките размахаха помпоните.

Лиз тръгна по подиума, клатушкайки се леко върху кафеникавите си обувки с висок тънък ток.

— Г-ца Шуман е облечена в рокля с цвят на канела и сако — каза Грегори. — Елегантното сако се отличава с плисирана яка, три четвърти ръкави и изкуствено бижу вместо копче.

Тя позира в края на подиума, когато треньорът извади фотоапарат.

Жан-Люк се наведе, тъй като не искаше да бъде заснет. Zut. Явно Роби е бил прекалено зает да проверява чантичките на дамите. Беше изпуснал този фотоапарат.

Светкавицата проблесна, очевидно заслепявайки г-ца Шуман, която залитна назад, изпищя, докато се олюляваше на ръба на подиума и падна.

— Хванах те, Лиз — треньорът се затича към нея и ѝ помогна да се изправи. — Тя е добре.

Гюнтер вдигна ръце, сякаш току-що бе отбелязал тъчдаун.

Публиката заръкопляска. Хедър тръгна към приятелката си, но Жан-Люк я спря.

— Трябва да стоиш с мен. — Той размени поглед с Роби.

Изглеждаше, че трите смъртни манекенки са безобидни, но Луи можеше да контролира ума на някой от публиката. А и Симон имаше още едно излизане на подиума.

Публиката аплодира още веднъж Лиз, докато треньор Гюнтер я придружаваше обратно зад кулисите.

Грегори прочисти гърло.

— А сега следват още три модела на Алберто Албертини. Първо, световноизвестната манекенка от Шницълбург, Саша Саладин.

Саша тръгна по подиума и публиката заръкопляска.

— Саша е облечена в тоалет от три части от бежова коприна — продължи Грегори. — Тесните панталони и потник са в зашеметяващ контраст с широкото и падащо свободно дълго палто.

Жан-Люк забеляза, че Саша държи ръцете в джобовете си. Това беше, нормално за модел, но...

Манекенката извади пистолет, насочи го към Хедър и дръпна спусъка.

Жан-Люк скочи пред Хедър и усети остра болка в дясната си ръка. Откатът на пистолета събори слабата Саша от подиума. Финиъс скочи върху нея. Полицайте и шерифът се затичаха към тях.

— Добре ли си?

Жан-Люк погледна Хедър. Тя трепереше, очите ѝ се бяха ококорили. Той я дръпна към себе си.

Погледна към модния подиум. Роби беше изчезнал. Иън също. Без съмнение се бяха телепортирали отвън, за да търсят Луи в случай че негодникът беше все още наоколо.

Тълпата се буташе към вратата, крещейки.

Шерифът скочи на подиума.

— Успокойте се. Опасността отмина.

Треньорът наду свирката си и хората утихнаха.

— Хайде, да вървим — той ги поведе към вратата. — Стройте се в две редици. Бързо! Бързо!

Били скочи долу, където Финиъс притискаше Саша към пода. Помогна ѝ да се изправи и тя се огледа замаяна.

— Какво стана? — жената погледна към шерифа. — О, здрасти, Били. Помня те от гимназията. С намръщен поглед той дръпна ръцете ѝ отзад на гърба и ѝ постави белезници.

— Саша Саладин, арестувана сте за опит за убийство. Имате правото да замълчите.

— Какво? — Саша пребледня. — Не бих наранила никого.

Били извади кърпичка и с нея вдигна пистолета.

— Току-що се опита да застреляш Хедър с това.

Саша ахна.

— Аз не мога да стрелям. Никога не бих наранила Хедър.

— Да бе. — Били я поведе към входната врата. — Сигурно си взривила и колата ѝ.

Саша ахна.

— Не съм. Не знам за какво говориш, Били, моля те... — Тя го погледна умоляващо. — Не ме ли помниш?

Той я погледна тъжно.

— Да, помня те.

Хедър се отдръпна от Жан-Люк.

— Били, тя казва истината. Не е виновна.

Шерифът я погледна скептично.

— Тя стреля по теб. Всички го видяха. — Той изведе Саша навън. — Имаш право на адвокат.

Хедър се обърна към Жан-Люк.

— Не може да допуснем тя да плаща за престъплението на Луи.

— Ще се погрижа за това — увери я той. — Засега е по-важно да намерим Луи.

Жан-Люк извади шпагата си от бастуна, но ръката му потрепери от остра болка.

Хедър ахна.

— Боже мой.

— Какво правиш? — Грегори тръгна към него.

— Искам двамата с Финиъс да пазите Хедър, докато търся Луи.

Грегори поклати глава, мръщейки се.

— Пич, не си в състояние да се биеш. Остави Роби и Иън да го намерят.

— Но това е моя отговорност. — Жан-Люк стисна сабята си по-силно. Поради някаква причина усещаше ръката си изтръпнала и скована.

— Трябва да убия това копеле веднъж завинаги.

Хедър докосна лява му ръка.

— Жан-Люк. Скъпи, ти кървиш. Прострелян си.

Два часа по-късно Жан-Люк си почиваше в огромното джакузи. Горещата вода се въртеше, създавайки бяла пяна, докато джетовете масажираха гърба му с пулсиращата вода. Беше седнал в ъгъла, а ранената му дясна ръка почиваше отвън на ръба на джакузито, за да пази превръзката си суха. Лявата му ръка бе поставена от другата страна, близо до бутилката с Криски.

Беше изненадан от огнестрелната рана. Бе толкова решен да предпази Хедър и да убие Луи, че разумът му беше игнорирал болката. Грегори и Хедър го придружиха долу до спалнята му, докато Алберто се оправяше с последствията от катастрофалното шоу.

Грегори познаваше един лекар вампир от Хюстън, който беше помогнал на Шана да роди. Обади му се и доктор Лий се беше телепортирал направо в спалнята на Жан-Люк с медицинската си чанта. След като Хедър се увери, че той ще оживее, забърза нагоре по стълбите, за да види дъщеря си.

Куршумът трябваше да бъде изваден. Грегори подаде на Жан-Люк бутилката с Криски, за да му помогне с болката. Доктор Лий изкара куршума, превърза го, остави сметката и се телепортира обратно в Хюстън.

Грегори отиде да види Симон и Инга, а Иън и Роби все още търсеха Луи, докато Финиъс и Фил пазеха Хедър и семейството ѝ. Жан-Люк знаеше, че Луи е наблизо. Беше контролирал Саша, а тя беше в района през последните два дни. Трябваше да е близо. Копелето щеше да иска да се наслади на причиненото от него нещастие.

Жан-Люк отпи още една глътка от Крискито. Ето го тук, още веднъж безпомощен. Не можеше да се бие тази нощ. Беше безполезен. Болката преминала в тъпо пулсиране, но гневът и чувството за неудовлетвореност растяха с пълна сила.

Луи трябваше да бъде открит. Налагаше се това да приключи. Жан-Люк не можеше да принуждава Хедър да остане тук завинаги като затворник, но ако я пуснеше да си върви, Луи щеше да я убие.

Моп Dieu, тя имаше пълното право да го мрази. Беше загубила новооткритата си свобода заради него. Бе лудост от негова страна да се надява на любовта ѝ.

Чу вратата да се отваря и да се затваря.

— Роби, ти ли си? Моля те, кажи ми, че Луи е мъртъв.

Тихите стъпки приближиха. Жан-Люк се обърна с премрежен от болка поглед. Той премигна. Сигурно сънуваше. Тя бе облечена със синята нощница, която ѝ беше купил. Да, трябваше да е сън, но хубав.

Хедър бавно пристъпи към него.

— Жан-Люк.

Той премигна.

— Ти си истинска.

Тя се усмихна бавно.

— О, да!

ГЛАВА 26

Очите на Хедър се приспособиха към слабата светлина в банята.

— Добре ли си?

— Съкрушен съм. Най-добрият ми смокинг беше съсипан.

Тя разбра, че сарказмът му беше продиктуван от болката, която изпитваше.

— В началото си помислих, че вампирите може да не усещат никаква болка, но Грегори ме увери, че не е така.

Жан-Люк облегна глава назад върху мраморния ръб на джакузито и затвори очи.

— Изпитвам всевъзможни чувства. Гняв, че Луи успя да ми избяга още веднъж. Чувство на неудовлетворение, защото си принудена да приемеш защитата ми, независимо дали ти харесва или не.

— Не се оплаквам. Ти пое куршум вместо мен.

Той махна с ръка сякаш случилото се не беше от значение.

— Имам и всички други положителни чувства. Привързаност и уважение към теб, желанието и радостта, които изпитвам в компанията ти. — Той отвори очи и я погледна. — Всичко положително в моят живот се върти около теб.

Тя се премести към ръба на джакузито и обхвана с ръка тънката колона. Усещането за мрамора, притиснат към бузата ѝ, беше много приятно.

— Има много неща, с които да се гордееш, Жан-Люк. Толкова си умен и талантлив. Извървял си дълъг път в живота си и си създаде успешен бизнес.

Той отново облегна глава назад.

— Положих огромни усилия, за да стана господар на съдбата си и да не бъда безпомощен пред прищевките на други хора — въздъхна той. — Но Луи се завръща всеки път и аз съм неспособен да го спра. Безполезен.

Сърцето ѝ се сви.

— Не си позволявай да казваш това. Ти рискува живота си, за да ме спасиш.

Хедър се изкачи по стълбите и седна на ръба на джакузито.

— В момента се чувствам безполезен. Ако Луи се появи тази вечер, няма да мога да се бия — усмихна се той леко. — Не се тревожи, все пак ще успея да те защитя.

— Вярвам ти. — Тя знаеше, че ако се наложи, би умрял за нея.

Докосна черните меки къдрици на главата му.

— Имам план за спешни случаи. Ще телепортирам теб и Бетани в Роматех Индъстрис. Там има стая, направена от сребро. Никой вампир не може да се телепортира в или извън нея. Там ще си в безопасност.

— Разбирам. — Погали косата му и той затвори очи. — Среброто наранява вампирите, така ли?

— Ммм.

Болката, изписана върху лицето му, постепенно започна да намалява.

Тя продължи да гали косата му. Сега разбираше защо сребърните колани имаха такъв ефект върху Луи.

— Грегори ми каза, че ще си напълно излекуван, когато се събудиш утре. Дори без белег, който да увековечи смелостта ти.

Той се усмихна.

— Беше по-скоро отчаяние. Не мога да понеса да те загубя.

— Мисля, че беше много смел. Исках да ти благодаря.

Жан-Люк отвори очите си и я погледна тъжно.

— Всеки спаси живота на другия. Сега сме квит. Когато убия Луи, ще си свободна да си вървиш.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Никъде няма да ходя.

Той се втренчи в нея с празен поглед.

— Приемаш предложението ми за работа?

Хедър се изправи и застана на първото стъпало, което водеше към джакузито. Сърцето ѝ започна да бие силно.

— Приемам теб.

Жан-Люк повдигна вежди в недоумение и седна.

Тя свали презрамките на нощницата си от раменете и я дръпна надолу, за да разкрие гърдите си. Очите му потъмняха.

Наложи се леко да раздвижи ханша си, за да може нощницата да се плъзне по бедрата ѝ. Очите му заблестяха в червено, когато дрехата падна в краката ѝ.

Сърцето ѝ щеше да изскочи. Усещаше го как бие в ушите ѝ. Страхът и несигурността, които чувстваше през последните седмици, се бяха изпарили, оставяйки я въодушевена. Беше взела решение и следваше сърцето си, обявявайки победа над страха.

— Помниш ли какво ми каза? Беше прав.

Очите му вече светеха в червено.

— Какво ти казах?

— Че те обичам. — Тя се заизкачва по стъпалата, обзета от могъщото чувство за сила. — И е така!

Хедър влезе в горещата вода.

— Обичаш ме?

Той се отдръпна, за да ѝ направи място.

— Да, обичам те. Мислех за теб през последната седмица и се опитвах да събера смелост да послушам сърцето си.

— И победи ли този страх?

— Да. Помогна ми един библейски пасаж. Онзи, който гласи, че за всичко си има причина. Осъзнах, че ти си тук с благородна мисия. Да защитиш невинните от лошите вампири. — Тя докосна лицето му. — Как мога да не те обичам?

Жан-Люк я погледна криво.

— Опитваш се да ме изкараш благороден?

— Такъв си, така че го приеми, глупако.

Той се засмя.

— И аз те обичам. — Погледна към превързаната си ръка, — но може би ще имам малко проблеми да ти го докажа.

— Не трябва да правиш нищо. — Тя се намести от лявата му страна и потърка бедрото си в крака му. — Аз съм тук, за да те прельстя.

— Наистина ли?

— Аха. — Хедър започна да го целува по рамото и нагоре по врата му. — Надявам се, че нямаш нищо против. Знам колко мразиш да се чувстваш безсилен.

Той се усмихна.

— Странно, но точно сега нямам проблем.

— Добре. — Тя спусна ръката си надолу по гърдите му, погали корема му и докосна върха на възбудената му мъжественост. — Оу. Виждам, че не си напълно извън строя.

— Не, не съм — прошепна той, когато ръката ѝ го обгърна и стисна.

Хедър галеше члена му, наслаждавайки се на начина, по който се втвърдяваше и удебеляваше. Върхът му остана мек като кадифе. Целуна гърдите му.

— Не успях да ти устоя. Пожелах те в първия момент, в който те видях.

— Хедър, толкова много те обичам.

С лявата си ръка той я издърпа върху себе си. Целуна я по устата. Целувката му беше страстна и изискваща.

Тя усети вкуса на уиски върху езика му. Изучаваше устата му и прокарваше езика си по зъбите му. Острите върхове на кучешките му зъби не я притесняваха. Тя знаеше кой е той и го обичаше.

Възседна го и продължиха да се целуват. Лявата му ръка я галеше по гърба. Тя се настани срещу ерекцията му, триейки се в дължината му. Гърдите ѝ се движеха срещу неговите.

— Ела по-нагоре.

Жан-Люк я прегърна с лявата си ръка и я повдигна така, че гърдите ѝ бяха на едно ниво с устата му. Пое твърдото ѝ зърно и го засмука.

Тя стенеше и се извиваше към него. Тръпки плъзнаха по цялото ѝ тяло и дълбока нужда лумна в нея. Боже мой, Фиделия беше права. Мъж, който бе пил кръв векове наред, знаеше как да използва устата си.

По някое време, сред мъглата от чувствено удоволствие, което изпитваше, тя осъзна, че той е поел инициативата.

— Хей... — Хедър ахна, когато Жан-Люк дръпна зърното ѝ. — Аз трябваше да те прелъстя.

— Справи се напълно успешно. Считай, че си ме прелъстила.

С една ръка той я извади от водата и я положи да седне на ъгъла на джакузито.

Уау, свръхсилата беше полезна. Тръпки побиха цялото ѝ тяло, когато хладният въздух погали кожата ѝ, а гърбът ѝ докосна хладната мраморна колона.

— Дръж се!

Той разтвори бедрата ѝ.

— Така ли?

Вдигна ръце над главата си и се хвана за колоната. Ахна, когато Жан-Люк зарови лицето си между краката ѝ.

О, боже, тази негова уста! Този език! Стисна колоната още по-силно. Петите ѝ се забиха в гърба му.

Той я галеше и смучеше, докато тя се задъха и заизвива от напрежение. Точно когато беше готова да експлодира, той се отдръпна.

— Красива си — прошепна Жан-Люк и след това завъртя езика си и тя се разпадна на парченца.

Все още усещаше вълните на оргазма, когато той я дръпна обратно в горещата вана. Въртящата се вода пулсираше срещу чувствителната ѝ кожа и това изпрати още една вълна на удоволствие през тялото ѝ.

— О, боже! — Отпусна се уморено срещу него. — Трябва да те прелъстявам по-често.

— Всяка нощ, *cherie*. Дръж се здраво.

Всичко стана черно за секунди, а след това Хедър усети как пада на леглото. Очевидно ги бе телепортирал там.

Той се изстреля с вампирска скорост обратно до банята. Тя седна и го видя да се връща с хавлия.

— Ето. — Избърса гърба ѝ и след това я бутна нежно да легне на леглото, за да я подсуши отпред.

— Чакай. — Тя посочи към камерата.

Жан-Люк се придвижи мълниеносно до нощната масичка и грабна дистанционното.

— Не се притеснявай, момчетата са все още навън и търсят Луи. Никой не те е видял.

Той изключи камерата и скочи върху леглото.

Наведе се към нея, за да целуне гърдите ѝ и трепна.

— Чакай за секунда.

Премести се от другата ѝ страна, за да може да се облегне на лявата си ръка.

— Имам по-добра идея. — Тя го бутна по гръб. — Ти си раненият герой, затова просто си лежи и го приеми като мъж.

Той се усмихна.

— Сладка си, когато се правиш на властна.

— Сладка? Мислиш ли, че това е сладко?

Хедър обхвана тестисите му и ги стисна леко.

Жан-Люк простена.

— Вземам думите си обратно. Ти си невероятна еротична прелъстителка.

— Така е по-добре.

Тя седна до него и прокара пръсти по тялото му. За първи път можеше да го види гол. Тялото му беше стегнато и изтъкано от мускули. Имаше няколко белега върху кожата си. Прокара ръка по тях, осъзнавайки, че вероятно са отпреди векове, може би от дните, когато е бил смъртен. Черни къдрави косъмчета покриваха горната част на гърдите му. Тя последва тънката линия, която се спускаше по корема към ерекцията му.

Погали пениса му и той помръдна.

— Жив е.

Жан-Люк я погледна намръщено.

— Имам нужда да съм в теб.

— Всичко с времето си.

Хедър се наведе и целуна нежното връхче.

— Наистина имам нужда да бъда вътре в теб — трепна той.

— Имаме цяла нощ.

Тя прокара езика си по дължината на ерекцията му и го пое в устата си. Той простена.

— Вземи ме сега!

Хедър завъртя езика си около главичката му и после го освободи.

— Ммм, сладко!

— По дяволите, жено. — Очите му светеха в червено. — Язди ме!

Тя премигна от изненада.

— Оу, толкова си сладък, когато се правиш на властен!

— Не се правя на властен, аз умирам.

Той я дръпна върху себе си.

Хедър го възседна и се опита да застане в правилната позиция.

— Не съм много опитна в това... ааа! — извика, когато Жан-Люк проникна в нея и в същото време я дръпна надолу. — Добре, това ще свърши работа.

Намести се върху него, оставяйки го да я изпълни изцяло.

— Усецам те толкова прекрасно.

— И аз — въздъхна той и погали гърдите й. — Люби ме!

— Правя го.

Хедър се залюля бавно върху него, наведе се напред и го целуна.

Жан-Люк я притисна към бедрата си, пришпорвайки я да се движи по-бързо. Тя го направи и усети как напрежението в тялото й нараства все повече и повече. Прокара ръка между краката й и започна да гали клитора й. Тя полудя. Някъде в дъното на съзнанието си осъзна, че никога досега не се бе държала толкова диво.

Беше освобождаващо. Беше велико.

Жан-Люк продължи да я гали, докато тя продължаваше да се спуска върху него. Конвулсиите я разтърсиха и тялото й отмаля. Хедър се отпусна до него и той се завъртя с нея, сграбчвайки я за дупето, докато прониква отново в женствеността й. Простена, забивайки бедра между нейните, когато собственият му оргазъм го разтърси.

Постепенно дишането им се върна към нормалното и те продължиха да лежат един до друг, загледани в лицата си.

— Уоу — прошепна Хедър.

— Със сигурност.

Червеното в очите му бавно се стопяваше.

Тя докосна къдриците на главата му.

— Обичам те. — Усети как очите й се насълзяват. — Толкова много те обичам!

— Ще се омъжиш ли за мен?

Преди Хедър да може да отговори, той се изправи до седнало положение и продължи.

— Обещавам да се отърва от Луи. Няма да се налага да живееш в клетка. Ще имаме възможността да пътуваме и да се наслаждаваме на живота. И можем.

Тя притисна пръст към устните му.

— Отговорът ми е „да“.

Той се усмихна и целуна пръста й, а след това дланта на ръката й.

Хедър потръпна.

— Хайде под завивките.

Жан-Люк отметна кувертюрата и двамата се сгушиха под чаршафите. Той трепна, когато тя, без да иска удари ранената му ръка.

— О, толкова съжалявам.

Хедър целуна рамото му.

— Ще съм като нов след няколко часа.

— Когато изгрее слънцето ли?

— Да. Хедър, би ли си тръгнала, преди да заспя мъртвешкия си сън?

— Това не ме плаши, Жан-Люк. Виждала съм Иън в това състояние всеки ден.

— Знам, но искам първата ни нощ да бъде свършена. Не желая последният ти спомен от нея да бъде за мъртвото ми тяло.

— Добре. — Може би след време той нямаше да изпитва неудобство от това. Целуна го по бузата. — Обичам те точно такъв, какъвто си.

Хедър се събуди около дванадесет на обяд в спалнята на горния етаж. Протегна се и се усмихна, докато в главата ѝ се редуваха спомени от любовната игра. След като си починаха за около час, Жан-Люк бе предложил да открият нова поза, която да не натоварва рамото му.

Въртяха се в леглото и си смееха, докато накрая тя се озова в скута му с лице към него. Целуваха се и се галеха взаимно. Повъртяха се още малко и Хедър се оказа на четири крака, а той се изправи до леглото и я облада изотзад. Докато проникваше в нея, пръстите му галеха клитора ѝ и комбинацията я докара до оргазъм.

Изтощена тя заспа в ръцете му. Жан-Люк я събуди с целувки около пет и половина сутринта и Хедър облече нощницата си, за да се промъкне обратно горе. Взе си дълга гореща баня, за да успокои напрегнатите си мускули. След това си сложи пижамата и легна в леглото до Бетани.

Смътно си спомняше, че дъщеря ѝ се опитваше да я събуди покъсно. Бе промърморила нещо и в отговор чу Фиделия да се смее.

— Майка ти е изтощена, малката. Време ѝ беше. Остави я да спи.

Сега Хедър се изтягаше в леглото, полузаспала, мислейки си за Жан-Люк. Бе се съгласила да се омъжи за него. Страховете ѝ, че нещата няма да се получат, се бяха изпарили.

Облече се и слезе в кухнята. Иън и Фил бяха преместили мебелите обратно. Тя ги поздрави и прегърна Бетани.

Фиделия стана от креслото и се заклатушка към кухнята.

— Ела да закусиш.

Хедър я последва.

Възрастната жена се усмихна докато вадеше кутията със зърнена закуска от шкафа.

— Е, как беше?

Хедър изсумтя.

— Много лично.

— Толкова добре, а? — Фиделия изсипа зърнената закуска в една купа докато Хедър взимаше млякото. — Имах лош сън снощи — сниши гласа си тя. — Червените светещи очи и белите скърцащи зъби.

— Вече знаем какво означава това. — Хедър изсипа мляко в купата.

— Не съм толкова сигурна — намръщи се Фиделия. — Усещам истинска опасност, имаше каменна сграда... руини... мисля, че беше църква.

— Интересно.

Фиделия въздъхна.

— Иън ми каза, че не са намерили Луи. Тази вечер ще го търсят отново.

Жан-Люк ще е във форма и ще е готов да се бие тази вечер. Дъхът заседна в гърлото на Хедър, когато осъзна, че той ще рискува живота си отново. Тя се загледа в купата със закуската. Апетитът ѝ изчезна изведнъж.

— Някаква кола се задава по алеята — каза Иън.

Хедър последва шотландеца и Фил до входната врата.

Фил погледна през прозореца.

— Шофьорът е жена изглежда като една от манекенките от снощи.

— Това е г-ца Грей — каза Алберто, който идваше откъм коридора, дърпайки куфар след себе си. — Тя е тук за мен. Тръгвам към Париж и Линда ще ме закара до летището.

Хедър погледна през прозореца. Линда Грей беше една от приятелките ѝ от гимназия Гуадалупе.

— Не знаех, че те познава.

— Не ме познаваше до снощи — каза Алберто влизайки във фойайето. — Когато Саша започна да стреля снощи, аз се хвърлих върху г-ца Грей, за да я предпазя. Мисли, че съм герой — усмихна се той.

— Е, явно си. — Хедър протегна ръката си. — Приятно пътуване.

Алберто се сбогува с нея.

— Може би ще се върна скоро на гости, ако нещата с г-ца Грей проработят.

Фил отвори вратата, а Иън се отдръпна от слънчевата светлина.

— Успех на всички ви. — Алберто придърпа куфара си през входа. — Ciao.

Хедър се върна обратно в кухнята, за да се наслади на деня с дъщеря си. Около времето за вечеря Иън колабира на пода в кухнята.

Бетани се изкиска.

— Той заспива като бебе.

— Да — усмихна се Хедър, но вече не изглеждаше като бебе.

Иън беше остарял с дванадесет години за последните дни.

— Ако легна да спя и аз ли ще остареея? — попита Бетани.

— Миличка, ти остаряваш всеки ден, но много по-бавно от Иън.

— Но аз искам да порасна по-бързо — протестира Бетани.

— Знам, но не искам да те загубя толкова бързо. — Хедър се изправи. — Хайде да видим какво ще направим за вечеря.

Точно след вечеря звънецът иззвъня, последван от почукване на вратата. Хедър и Фил отидоха да проверят кой е. Коуди беше отвън, обикаляйки на верандата.

Тя въздъхна. Жалко, че Жан-Люк не беше буден. Трябваше да махне командата за хлебарката. Може би щеше да накара Коуди да се върне след залез-слънце, но засега би трябвало да е безопасно да говори с него. Беше под контрола на Жан-Люк, а и Бетани беше в кухнята с Фиделия. Така че, ако Коуди започнеше да се държи странно, дъщеря му нямаше да го види.

Хедър отвори вратата.

Коуди се обърна с лице към нея.

— Не можах да видя Бетани този уикенд.

— Ти каза, че нямаш възможност да я видиш.

— Знам това — почеса се той по главата. — Но не знам защо го казах. Нещо не е наред с мен.

Хедър пристъпи на верандата.

— Всичко ще е наред, Коуди. Можеш да видиш Бетани следващия уикенд.

— Тя добре ли е? Чух, че е имало някакви неприятности тук снощи.

— Добре е. Не позволихме да види нищо лошо.

— Добре. — Коуди заслиза надолу по стълбите към колата си и се обърна. — На бас, че тази вещица ми прави това.

— Коя вещица?

— Онази циганка, на която позволяваш да се грижи за дъщеря ни. Тя има лошо влияние.

Хедър въздъхна. Точно когато си мислеше, че Коуди ще се държи нормално, той съсипа впечатлението ѝ с глупаво изказване.

— Фиделия е чудесен, любящ човек и би направила всичко, за да защити Бетани.

— Ясно! Като например да ми направи магия — каза Коуди, разхождайки се пред колата си. — Ще я съдя, това ще направя. Ще накарам да я арестувам.

— Въз основа на какво? Тя не е направила нищо.

Хедър забеляза колата на Били да приближава. Фил излезе на верандата.

— Точно навреме. Ще кажа на Били да откара тази вещица в затвора — засмя се Коуди.

— Фиделия не ти е направила нищо — спусна се Хедър надолу по стълбите.

Били спря колата и излезе от нея.

— Точно навреме, шерифе — приближи се към него Коуди. — Искам да арестувате онази циганка. Тя ми направи магия.

— Това е смешно — отговори Хедър — Фиделия не е циганка и не прави магии.

— Тогава защо ме накара да не виждам Бетани този уикенд?

— Коуди, върни се следващия уикенд и тогава може да вземеш Бетани.

— Не можеш да ми казваш какво да правя — изкрещя Коуди. — Били искам да арестуваш Хедър. Тя нарушава споразумението от развода ни.

— Били, моля те, накарай го да си тръгне — изстена Хедър.

Шерифът наблюдаваше кротко спора. Той тръгна към задната част на колата си и махна на Коуди да го последва.

— Бащата също има права, нали знаеш?

Коуди спря до Били и се обърна да погледне Хедър злобно.

С едно бързо движение Били извади пистолета си и удари Коуди с дръжката му по главата. Мъжът се свлече на земята.

Хедър ахна и се затича надолу по стълбите.

— Какво правиш? Исках само да поговориш с него.

Шерифът върна обратно пистолета си в кобура, след това отвори задната врата на колата си и бутна Коуди вътре.

— Били — Хедър пристъпи по-близо.

Фил изтича до нея и я хвана за ръката.

— Ела вътре, нещо не е наред.

Били извади пистолета си и простреля Фил в крака. Хедър изкрещя. Охранителят падна на алеята. Кръв потече от раната на прасеца му.

— Какво става, по дяволите? — Фиделия погледна през входната врата и изкара пистолета от чантичката си.

— Мамо — извика Бетани.

Фиделия я бутна навътре, остави чантичката си и панически се опитваше да отключи предпазителя на пистолета си.

— Влизай вътре! — изсъска Фил, докато лежеше на алеята.

Хедър тръгна, но се спря. Как можеше да го остави тук?

— Влизай в колата. — Били посочи с пистолета си към отворената врата на патрулката.

Тя забеляза стъкления поглед в очи му.

Били насочи пистолета към главата на Фил.

— Влизай в колата!

Фил стисна зъби.

— Не го прави.

Били зареди пистолета си.

— Чакай, ще го направя. — Хедър се качи в колата.

— Хвърли пистолета, глупако — извика Фиделия, насочвайки Глок-а към Били.

Той вдигна Фил и го използва като щит. Премести се към задната част на колата, дърпайки охранителя със себе си. Отвори багажника и

го натика вътре. В момента, в който затвори багажника, Фиделия стреля.

Пропусна и стреля отново. Хедър се наведе. Мерникът на възрастната жена беше лош. Били скочи на предната седалка и натисна газта.

Хедър седна и заудря с юмруци върху решетката, която я разделяше от шерифа.

— Били, събуди се! Ти си под контрола на Луи.

Той продължи да кара.

Младата жена погледна през задния прозорец. Фиделия стоеше в средата на алеята. Бетани изтича след колата, плачейки и възрастната жена я дръпна назад.

Студ премина през Хедър. Това ли беше последният път, в който щеше да види дъщеря си? Не, не можеше да понесе това. Жан-Люк щеше да дойде да я спаси. Слънцето беше на хоризонта. Той щеше да се събуди скоро.

За съжаление, Луи също.

ГЛАВА 27

Хедър изчисли, че Били караше от около десет минути преди да свие и да продължи по един стар, черен път. Колата заподскача по сухите бразди по пътя и тя се опитваше да опази Коуди да не падне от седалката. Трепна при мисълта за горкия ранен Фил, подхвърлян отзад в багажника.

Опита се няколко пъти да говори с Били, дори го попита за Саша, но той я игнорираше напълно.

Коуди изстена.

— Какво става? — потърка главата си отзад и погледна Хедър. — Ти ли ме удари?

— Не, Били го направи.

Коуди огледа колата с объркано изражение.

— В затвора ли отиваме?

— Иска ми се.

Затворът се намираше в града, където имаше и хора.

Колата спря наскред място, което изглеждаше като стар двор с избуяли бурени, обграден от каменна стена. Част от нея бе изронена и разрушена.

— Това ми изглежда познато.

Хедър засенчи очи срещу светлината на залязващото слънце. В далечината се виждаше стара каменна църква. Тя притаи дъх. Това трябваше да бъде мястото, което Фиделия беше сънувала.

Били слезе от колата, след това отвори вратата и насочи пистолета си към нея.

— Излизай!

Тя слезе много бавно. Шансовете ѝ за оцеляване се увеличаваха значително, ако успееше да оцелее до залез. Веднага щом слънцето се скриеше, Жан-Люк и приятелите му вампири щяха да ѝ се притекат на помощ.

Коуди слезе от колата.

— Какво правиш, по дяволите, Били?

Шерифът посочи към църквата.

— Вървете!

— Адвокатът ми ще ти се обади, да знаеш — изръмжа Коуди.

Били вдигна пистолета и го насочи към лицето му.

— Добре де, вървя!

Коуди тръгна през плевелите.

— По-бавно — прошепна Хедър.

Погледна назад към Били, лицето му бе все още безизразно.

Беше си спомнила мястото. Като малка бе идвала тук на пикник със семейството си. Бяха си тръгнали по-рано, защото майка ѝ се страхуваше, че старата страда ще се срути върху тях.

Ти си във война със страха, напомни си тя. Трябваше да остане спокойна и да държи очите си отворени за възможности.

— Много добри спомени имаме тук, нали, Били? — Коуди погледна назад към шерифа. — Помниш ли когато докарахме двете мажоретки тук?

Шерифът не отговори.

— Това беше любимото ми място, където идвахме да паркираме по време на гимназията — обясни Коуди на Хедър. — Били не те ли е водил тук?

— Не. — Били явно ѝ беше изневерявал по време на гимназията. Не беше изненадващо, след като тогава излизаше с нея само, за да бъде близо до Саша. — Били, къде е Саша, какво си направил с нея?

— Саша? — изсумтя Коуди. — Идваше тук и се натискаше всяка събота вечер, но пък нашият ред с нея никога не дойде, нали, Били?

— Какво правиш? — прошепна Хедър.

— Опитвам се да му припомня, че сме стари приятели — изсъска Коуди.

— Той спря да ти бъде приятел, когато се ожени за мен — подсети Хедър бившия си съпруг.

— Да — озъби ѝ се Коуди. — Вината е изцяло твоя.

Стигнаха до двойните дървени врати на църквата.

Хедър погледна към слънцето. Едва се подаваше над хоризонта, спускайки последните си златни лъчи между клоните на дърветата. Небето беше розово на запад, но вече тъмно на изток, където се издигаше пълната луна.

— Влизайте! — нареди Били.

Коуди натисна дясната част на дървената врата, която се отвори със силно скърцане. Двамата с Хедър влязоха вътре. Тя се отдръпна от пътя на Били, когато той влезе и затръшна вратата.

Въздухът вътре беше хладен и застоял. Таванът се издигаше високо над главите им. Част от него, точно зад олтара, се беше срутила, оставяйки дупка след себе си. Горната половина на изгряващата луна се подаваше пред дупката, обливайки олтара със светлина.

А олтарът не беше нищо повече от дълга дървена маса, белязана от години ползване. Различни посетители бяха издълбали имената си върху нея. Влюбени тийн двойки бяха изрисували сърца с инициалите си. Три свещника бяха събрани в единия ъгъл. По продължение на стените стъклата на прозорците бяха изпочупени. Дългите прозорци, тип арка, сега служеха за входове на птиците, които влизаха и свиваха гнезда високо в гредите.

Близко до входа, в центъра на църквата, старо стълбище водеше до изкривен дървен балкон. Под това място параклисът беше тъмен. Хедър забеляза движение в сенките под стълбите.

Саша пристъпи в слабата светлина.

— Добре дошли!

Очите ѝ бяха нефокусирани и празни, кожата ѝ смъртно бледа и тя изглеждаше по-слаба от всякога. Вълна от гняв заля Хедър. Луи се хранеше от Саша. Той не само я контролираше, убиваше я.

— Саша. — Хедър тръгна към нея. — Трябва да се бориш с това. Той ще те убие.

— Той ме обича — премигна тя.

— Не, събуди се.

Хедър протегна ръка към нея, с намерението да я разтърси.

— Отдръпни се назад!

Били насочи пистолета си към нея.

— Той контролира и двама ви.

Хедър отстъпи назад.

— Какво, по дяволите? — Коуди се обърна към Хедър — Кой ги контролира?

— Луи — отговори тя.

— Анри? — въздъхна Саша с удоволствие.

— Анри? — попита Хедър.

— Анри? — повтори Били като робот.

— Кой е Анри? — попита Коуди.
— Той е Луи — обясни Хедър.
— Мамка му — тръсна глава Коуди. — Всички сте луди.
— Анри дойде да ме освободи снощи от затвора — прошепна Саша. — Той спаси и Били.
— Кой, по дяволите, е Анри? — попита Коуди ядосано.
— Той е убиец — прошепна Хедър.
— Отидете до стената! — нареди Били.
Хедър се премести само със сантиметър и то много бавно.
— Защо този Анри иска да ни убие? — изкрещя Коуди. — Не му дължа никакви пари.
Били му хвърли едно въже.
— Завържи я!
— Защо, за да ни убиеш ли? — извика Коуди. — Защо трябва да правя каквото казваш?
Били стреля с пистолета. Куршумът уцели камък точно до крака на Коуди, и го разби на парчета.
— Добре де! — съгласи се той и тръгна към Хедър.
— Сядай!
Били насочи пистолета си към нея.
Тя седна и облегна гърба си на твърдата каменна стена. Сърцето ѝ биеше, отеквайки в ушите ѝ.
Коуди клекна пред нея и ѝ завърза глезените.
— Какво, по дяволите, има този Анри против нас?
— Той иска да ме убие.
— По дяволите, трябваше да се досетя, че всичко това е по твоя вина. — Коуди завърза другото въже около китките ѝ и се изправи. — Глупава кучка, ще ме убият заради теб, проклета да си!
Той внезапно се скова и падна на пода. Тялото му започна да се гърчи, след което се повдигна на четири крака.
— Аз съм хлебарка.
Изпълзя в сенките близо до стълбите.
— Спри го! — извика Саша.
Били стреля с пистолета.
— Не! — изкрещя Хедър, дърпайки въжетата.
— Аз съм хлебарка — изписка Коуди от сянката.
Били стреля отново. Чу се шумолящ звук откъм стълбището.

Той се катереше нагоре към старият балкон. Хедър трепна. Надали беше безопасно там горе. Разбира се, не беше и по-безопасно тук долу.

Едва успя да различи тъмната фигура на Коуди, когато той се стрелна пред балкона. Били се прицели и стреля. Коуди подскочи и избяга в противоположната посока. Шерифът стреля отново.

Хедър гледеше ужасено. Цялата случка наподобяваше стреляне по патица в павилионите в увеселителния парк.

Точно тогава ужасно виене изпълни въздуха. Били спря да стреля и се заслуша.

Хедър притаи дъх. Никога не бе чувала куче или койот да вият толкова силно. Звукът беше оглушаващ и сигурно идваше от огромно същество.

— Какво беше това? — прошепна Саша.

— Не знам — отговори Били, — но звучеше много близо.

Хедър подскочи, когато чу силния шум откъм двора. Звучеше сякаш нещо метално беше разкъсано на две.

Църквата стана още по-тъмна. Слънцето явно беше залязло. Единствената светлина беше от звездите и пълната луна, които светеха през дупката в покрива.

Били и Саша се сковаха и се обърнаха с лице към олтара.

— Господарят се събужда — прошепна Саша.

Тя забърза към олтара, взе кибрита от масата и запали трите свещи.

Били остави пистолета на масата. На няколко стъпки зад нея се наведе и прокара пръстите си през голяма метална халка на пода. Дръпна я и дървена врата се отвори със скърцане.

Фигура в черно излезе, носейки се във въздуха през отвора на пода. Той продължи да се рее нагоре към дупката в тавана. Лунната светлина го обгърна като сребърен ореол.

Хедър не можеше да види лицето му, но усещаше, че той я гледа.

Подскочи, когато Били блъсна вратата на мазето.

Вампирът Луи се спусна към пода. Косата му вече не беше бяла, а черна, като палтото му. Изглеждаше като тридесет и пет годишен прецени Хедър, но знаеше, че вероятно е на поне петстотин години.

Били и Саша се поклониха.

— Господарю!

— Виждам, че сте ми довели последната курва на Жан-Люк — каза Луи тихо. — Добре сте се справили. — Той погледна към балкона. — Довели сте и още един смъртен.

Коуди побърза да се скрие в сенките.

— Ще ме позабавлява, преди да умре.

Луи се обърна, за да погледне Хедър.

Тя преглътна трудно. Никога не бе виждала толкова студени, черни очи. В този ужасен момент осъзна, че в него не бе останало нищо човешко. Той се беше превърнал в едно същество, хранещо се с хора.

Луи пристъпи към нея.

— Позволи ми да ти се представя. Аз съм Анри Леноар. — Устните му се извиха в усмивка. — Но ти няма да живееш достатъчно дълго, за да кажеш на Жан-Люк. Това ще бъде нашата малка тайна.

Тя сви колене, за да прикрие ръцете в скута си. Коуди не ги беше стегнал достатъчно добре и може би имаше шанс да се освободи, но засега бе най-добре да накара Луи да говори. Това щеше да даде на Жан-Люк и приятелите му повече време да я намерят. Щеше да даде и на нея възможност да освободи ръцете си.

— Защо мразиш толкова силно Жан-Люк?

Луи свали черните си кожени ръкавици и ги пъкна в джоба на самото си. Ръцете му бяха бледи, ноктите дълги и боядисани в черно.

— Касимир ми предложи малко богатство, за да убия Жан-Люк, а и ще получа мястото му като господар на сборището в Западна Европа, след като Касимир поеме властта. Наградата е страхотна за толкова дребна задача, но първо искам да накарам Жан-Люк да страда. Тук идва и твоята роля. Теб ще убия безплатно.

— А ако ти платя, за да не ме убиваш?

Тъглчето на устните му се изви нагоре.

— Забавляваш ме, но силно се съмнявам, че можеш да си ме позволиш. — Черните му очи я огледаха. — Освен това изпитвам наслада да убивам жени.

Стомахът ѝ се сви.

— Планирам да те убия бавно. — Той пристъпи към нея. — Не ми изглеждаш много уплашена.

Това ли искаше той? Да я види как плаче и се моли? Естествено, че бе ужасена, но нямаше да му достави удоволствието да я види

такава. Тя повдигна брадичка и го погледна.

— Естествено, преди това ще те изнася докато се храня от теб. По този начин е по-обидно за Жан-Люк.

Стомахът ѝ се преобърна и тя преглътна с усилие горчилката, надигаща се в гърлото ѝ. Изнасилването беше много по-обидно за нея, но явно на Луи не му пукаше. Тя беше просто начин да нарани Жан-Люк. Нямаше никаква стойност. Нищо, с което да се пазари.

— Сега съм много гладен. — Луи се върна към олтара. — Първо трябва да утоля малко апетита си. Ще ми е неприятно да те убия твърде бързо, по погрешка.

Обзе я тежко чувство на безизходица. Нямаше да успее да се измъкне оттук с приказки. Продължи да дърпа въжетата.

— Ела, скъпа моя. — Луи вдигна ръка и подкани Саша.

— Да, господарю — тя изтича към него.

Той я заведе до олтара и вдигна ръкава на блузата ѝ. Хедър трепна при вида на раните от зъбите му.

Саша легна на масата с глава близо до свещите. Луи се наведе, за да оближе вътрешната част на китката ѝ.

Хедър извърна глава, защото не искаше да гледа. Ала когато чу съскащ звук, хвърли бърз поглед и ахна. Зъбите му се бяха показали — дълги и остри, и той ги заби в китката на Саша.

Хедър се разтрепери. Не можеше да го допусне до себе си. Задърпа въжетата, трепвайки всеки път, когато протриваха кожата ѝ. Беше сега или никога. Луи бе зает да се храни, а Били стоеше там неподвижно, като зомби. Пронизително виене изпълни стаята.

Луй вдигна глава, за да чуе. Кръв капеше от зъбите му върху бледата кожа на Саша.

Чу се ново виене, продължително и жалостиво, което отекна в каменните стени. Птиците се изплашиха в гнездата си сред гредите и се стрелнаха към прозорците.

— Имаме си компания. — Луи взе пистолета от масата и го даде на Били. — Пригответи се!

— Да, господарю!

Луй се върна при Саша, вдигна ръката ѝ и я захапа.

Хедър освободи едната си ръка.

— О, да!

Махна въжетата и от другата. Може би щеше успее да избяга. Точно тогава едно огромно, черно петно се изстреля през един от счупените прозорци и се приземи се на каменния под само на няколко крачки от Хедър. Тя замръзна. Не можеше да диша.

Беше огромен, тъмен вълк с дълга и рошава козина.

Ръмжене завибрира в гърлото му.

Били отстъпи назад. Лицето му беше преbledняло.

Луи се изправи. Зъбите му се прибраха и той освободи ръката на Саша, която падна безжизнена на масата. Изглеждаше сякаш е в безсъзнание.

Вълкът обърна огромната си глава и погледна Хедър. Показа зъбите си и изръмжа.

Тя ахна. Червени, светещи очи. Остри бели зъби. О, боже, това беше опасността в съня на Фиделия.

Щеше да бъде бавно убита от вампир или бързо премазана до смърт от огромен вълк.

И в двата случая изглежда времето й бе свършило.

ГЛАВА 28

Жан-Люк се събуди рязко, кашляйки докато някаква странна течност се плъзгаше надолу по гърлото му. Някой стискаше брадичката му и насила държеше устата му отворена. Той избута ръката настрани.

— Стана! — извика женски глас.

Жан-Люк се опита да седне, но вълна от замайване го повали обратно. Силни ръце го хванаха. Зрението му беше замъглено и в зеленикав оттенък. Имаше отвратителен вкус в устата си. *Mon Dieu*, отрова. Бореше се да стане от леглото, но тялото му не откликваше.

— Всичко е наред, Жан-Люк — здравата ръка се премести върху рамото му. — Ще ти трябват няколко секунди, за да се приспособиш.

Той разпозна гласа на Иън, въпреки че лицето на шотландеца оставаше все още размазано в зеленикав цвят.

— Какво си направил?

— Дадох ти малко от лекарството, което те държи буден през деня. — Иън му показа шишенцето с течността. — Слънцето не е залязло още.

Все още бе ден ли? Зрението му се избистри и той забеляза Фиделия да стои до вратата на спалнята му. Държеше Бетани, чието лице бе обляно в сълзи.

Сърцето му падна в петите. Най-големият му страх се беше сбъднал — нещо се беше случило, докато той лежеше безпомощен в мъртвешкия си сън.

— Какво е станало? — този път тялото му се подчини и той се изправи. Придвижи се към края на леглото и осъзна, че все още е гол. — Обърни малката настрани.

Фиделия прегърна Бетани, заравяйки лицето ѝ в блузата си и Жан-Люк се спусна с вампирска скорост към гардероба си.

— Кажете ми какво се е случило — попита, докато махаше превръзката от ръката си.

Огнестрелната рана беше изчезнала напълно. С вампирска скорост той нахлузи един панталон и риза.

— Аз събудих Иън — призна Фиделия. — Знаех, че той държи лекарството в чантичката си.

— В спорана — изръмжа Иън.

— И налях малко от течността в гърлото му — продължи Фиделия. — Реших, че не може да го нарани, след като вече е мъртъв. Когато се събуди, дойдохме тук, за да събудим и теб.

— Къде е Хедър?

Жан-Люк обу чорапи и нахлузи черните си ботуши. Гърдите му се стегнаха, когато осъзна, че те не му отговарят. Излезе бързо от гардероба.

— Къде е Хедър?

Бетани започна да плаче.

Лицето на Фиделия се сбръчка.

— Били я отведе. Мисля, че той е под контрола на Луи.

Сърцето на Жан-Люк се сви. Боже мили, не. Най-големият му страх се беше сбъднал, но поне нощта не бе настъпила. Луи все още се намираще в мъртвешкия си сън, което означаваше, че за момента Хедър беше в безопасност. Той грабна колана с кожената ножница и го закопча около хълбоците си.

— Преди колко време?

— Около десет минути — Фиделия поклати глава. — Не знаех какво да правя. Искях да ги проследя с твоята кола, но нямах ключове. А и не можех да оставя Бетани самичка тук. И Иън беше мъртъв на пода.

— Постъпила си правилно — Жан-Люк избра най-добрата си сабя и я вкара в ножницата си. — Къде е Фил?

— Били го простреля и го затвори в багажника на колата си.

— Добре. — Жан-Люк се присъедини към Фиделия в коридора. — Иън, ако имаш още от лекарството, събуди Роби и Финиъс.

— Добре.

Иън изхвърча покрай тях към стаята на охраната.

— Трябва да я спасиш — прошепна Фиделия.

— Ще го направя. — Той постави ръка върху рамото ѝ. — Ти постъпи правилно.

Фиделия наведе глава.

— Оплесках всичко. Стрелях по Били, но пропуснах.

— Искам мама — изплака Бетани.

— Ще я доведе обратно вкъщи, *cherie*. Тя ще е добре.

Искаше му се да повярва в това.

Бетани постави ръчичките си около врата му. Когато осъзна, че тя няма да го пусне, той я намести на десния си хълбок, от другата страна на ножницата.

— Ела. — Той тръгна надолу по коридора към кухнята в мазето.

— Казваш, че Били я е отвел преди десет минути?

— Да — намръщи се Фиделия.

— Колко още остава до залеза на слънцето?

Той влезе в кухнята. Беше малка и се състоеше от хладилник, микровълнова, малка миялна машина и шкаф с чаши.

— Не знам — Фиделия се спря на вратата. — Вероятно около петнадесет минути.

— Значи Били си е дал петнадесет минути, за да я заведе до Луи.

— Жан-Люк изкара четири бутилки със синтетична кръв от хладилника. — Луи се крие някъде много близо.

Той остави Бетани на плота, за да може да отвори бутилките.

— Предполагам.

Фиделия грабна една от бутилката, за да му помогне.

Жан-Люк постави и четирите в микровълновата и я включи.

— Видя ли накъде тръгна Били?

— Аз видях — Бетани вдигна ръка. — Надолу по алеята.

— Това е добре.

Жан-Люк погали русите ѝ къдрици.

— Завиха надясно към магистралата, тръгнаха на юг — каза Фиделия. — Снощи сънувах една стара каменна църква. Мисля, че той я заведе там.

— Къде е това място?

Жан-Люк изкара една от бутилките от микровълновата и изпи топлата кръв.

— В околността. — Тя се облегна на рамката на вратата и се намръщи. — На юг оттук. — Изправи се изведнъж. — Има една стара испанска църква надолу от магистралата. Само на десет минути оттук.

Роби, Иън и Финиъс се събраха на вратата. Бяха облечени и напълно въоръжени.

— Имаме мястото — Жан-Люк им подаде бутилките. — Испанска църква на десет минути оттук в южна посока.

— Добре — Роби се обърна към Финиъс. — Ти ще останеш тук с дамите.

— О, хайде де — намръщи се той. — И аз искам малко истинско действие.

— И ще я получиш, ако Луи се появи тук за още жертви — измърмори Роби. — Може да се стигне до действие, с което не би могъл да се справиш.

— Мога да се справя — кимна Финиъс. — Просто ми го дайте този негодник. Ще съжалява, че някога се е забъркал с мен.

— Финиъс! — Роби го погледна строго. — Ако Луи дойде тук, първото нещо, което трябва да направиш, е да ни изпратиш телепатично съобщение. Можем да се телепортираме тук за секунди.

— Разбрах те. — Финиъс отвори бутилката си и изпи синтетичната кръв. Избърса устата си с опакото на ръката си. — Ще пазя дамите с цената живота си.

— А и аз имам пистолетите си — добави Фиделия. — Ще сме добре.

— Хайде да вървим. — Жан-Люк остави празната си бутилка на мивката и взе Бетани в ръцете си.

Тръгнаха по коридора след това нагоре по стълбите към първия етаж.

— Нека да вземем колата — Жан-Люк се спря до офиса на охраната.

— Може и да изтичаме дотам — протестира Иън.

— Жан-Люк е прав. — Роби отвори вратата и взе ключовете за колата. — Трябва да пестим енергията си.

— Може ли да провериш слънцето вместо нас? — попита Жан-Люк Фиделия.

— Разбира се.

Възрастната жена изтича към прозореца до входната врата.

— Все още не е залязло — измърмори Иън. — Усецам го.

Фиделия погледна през щорите.

— Останала е само малка ивица на хоризонта.

— Добре. — Жан-Люк подаде Бетани на Финиъс. — Той ще се погрижи за теб докато доведе мама.

Бетани кимна.

Жан-Люк отстъпи назад и изкара сабята си. Той загря с няколко атакуващи удара. Сърцето му биеше силно, но не от упражнението. Не можеше да си позволи да мисли колко ли е изплашена Хедър сега. Само мисълта за това го задушаваше. Поне Луи беше достатъчно болно копеле и щеше да забави смъртта ѝ. Лекарството, което ги държеше будни през деня, им даде няколко ценни допълнителни минути, за да се подготвят. И тези минути можеха да променят всичко.

Роби излезе от офиса на охраната с още един меч в дясната си ръка.

— Трябва да проверим колата за експлозиви. Аз ще погледна под купето. Иън, ти виж под капака.

— Добре.

Иън затегна връзките, които придържаха ножницата и меча на гърба му.

— Вярно ли е — попита Роби, — че шерифът е хвърлил Фил в багажника на колата си?

— Да. — Фиделия продължи да наднича през прозореца. — Съмнявам се, че ще може да ви помогне. Беше прострелян в крака.

Роби размени поглед с Иън.

— Тази вечер има пълнолуние.

— Добре. Това ще ни даде още едно предимство — кимна Иън.

— Какво предимство? — Жан-Люк прибра сабята си.

— Слънцето залезе — каза Фиделия и отвори вратата. — Вървете!

— Ключовете.

Жан-Люк ги хвана и тримата с Роби и Иън излязоха с вампирска скорост през вратата. Качи се зад волана и в секундата, в която му казаха, че е безопасно той запали двигателя. Останалите скочиха вътре и той потегли с пълна газ. Зави на юг по магистралата и набра скорост.

След няколко минути Роби вдигна ръка.

— Отбий!

— Защо?

Жан-Люк отби и натисна спирачките.

— Слушайте — прошепна Роби.

Той дочу странно виене в южна посока.

— Какво е това?

— Концентрирайте се върху звука и се телепортирайте веднага — нареди Роби.

Двамата с Иън затрептяха, след което изчезнаха.

Жан-Люк взе ключовете от таблото и се съсредоточи върху звука. Всичко стана черно.

Това не беше обикновен вълк. Хедър никога не беше виждала такъв толкова отблизо, но знаеше, че обикновено нямат червени, блестящи очи. А и този изглеждаше по-голям от нормално.

Били взе пистолета си и се прицели.

— Чакай! — вдигна ръка Луи. — Винаги можем да го убием по-късно. Искам да видя дали ще я сдъвче преди това.

Хедър преглътна. Челюстите на животното изглеждаха невероятно силни, а зъбите — много остри. Вълкът тръгна към нея и тя се притисна към стената.

Той куцаше, влачейки задния си крак. Козината му беше покрита с нещо тъмно и бляскаво. Докато се приближаваше към нея с накуцване, лапите му оставяха следи от кръв по каменния под.

Хедър погледна очите му. Блясъкът в тях беше почти изчезнала, а червеното се превръщаше в светлосиньо. Той спря пред нея и наведе глава сякаш я изучаваше и може би правеше точно това. Очите изглеждаха интелигентни и някак си познати.

Той приближи с още няколко сантиметра и положи муцуната си над свитите ѝ колена.

— Не — извика тя, вдигайки ръка, за да го отблъсне.

Вълкът се наведе напред и близна дланта ѝ.

Хедър възкликна и сви ръка. Умът ѝ препусна. Раненият крак. Странният шум, сякаш бе разкъсан метал. Подушването на бомби. Познатите очи.

— Фил? — прошепна тя.

Вълкът изскимтя.

— Боже мой.

Тя затвори очи за момент, за да прогони сълзите, които напиреха. Не беше сама. Фил беше тук, за да я пази.

— Какъв разочароващ звяр. Били, убий го! — въздъхна Луи.

Шерифът вдигна пистолета си.

Фил се обърна с ръмжене и го нападна.

Били дръпна спусъка, но нищо не се случи. Той отстъпи назад, продължавайки да натиска спусъка отново и отново.

Фил го бутна на земята и го захапа за ръката. Хедър се намръщи. Не искаше Били да умира.

Силно виене изпълни стаята. Фил беше притиснал Били към пода и изглежда се наслаждаваше на победата си. Той изви масивната си глава назад и зави отново.

— Дяволско изчадие. — Луи заобиколи олтара, разкопчавайки дългото си, черно палто. — Ще се погрижа сам за теб.

Смъкна палтото си и го хвърли на масата. То падна върху Саша.

Точно тогава две фигури се появиха пред очите на Хедър и се материализираха. Тя извика с облекчение. Роби вече държеше меч в ръката си, а Иън извади клеймора си.

Появи се трета форма.

— Жан-Люк — извика Хедър.

Той погледна към нея.

— Слава богу — възкликна и извади сабята си. Видя Луи до олтара и тръгна към него. — Хайде да приключим с всичко това веднага.

— Съгласен съм — изсумтя Луи и изчезна.

— Неее — изкрещя Жан-Люк.

Внезапно Луи се озова до Хедър и сграбчи лявата ѝ ръка със своята. Боже мой, смяташе да се телепортира с нея.

Нож профуча през въздуха и поряза ръката на Луи, преди да падне на земята. Той извика и я пусна.

Тя грабна ножа и изпълзя надалеч. Явно бе дошъл от Роби или Иън. Започна да реже въжетата около глезените си.

Топъл нос погали рамото ѝ и Хедър подскочи.

— О, това си ти. — Фил седна до нея. Личният ѝ охранител се бе върнал. — Добро момче.

— Роби, мечът! — извика Жан-Люк.

Той ритна сабята си към Хедър и хвана меча, който му хвърли шотландецът.

Хедър пропълзя, за да вземе сабята, но замръзна, когато видя, че Жан-Люк напада Луи.

О, боже, това беше финалната битка. Луи имаше огромен меч. Нищо чудно, че Жан-Люк беше захвърлил сабята си.

Луи атакува, замахвайки към стомаха на Жан-Люк, но пропусна. — Ха, не уцели. — Ешарп подскочи и се понесе към тавана.

Луи също се извиси, за да го достигне. Жан-Люк удари с меч си този на французина с толкова сила, че противникът му направи голямо задно салто във въздуха. Удари се в една греда и падна на пода.

Жан-Люк стъпи на крака до поваленото тяло на Луи. Вдигна меч си, за да нанесе последния удар, но изведнъж врагът му се претърколи и го нападна.

Жан-Люк отскочи назад. Ризата му беше разрязана и тънка червена линия се появи върху бледата му кожа. Върхът на меч на Луи беше оставил следа.

Противникът му скочи на крака и се усмихна.

— Толкова си жалък. Уморих се да си играя с теб.

Жан-Люк атакува. Мечовете се срещаха отново и отново. Хедър погледна към Роби и Иън. Със сигурност нямаше да оставят Луи да победи. Иън стоеше наблизко с меч си в готовност.

Роби също бе приготвил своя и тръгна към Били. Постави ръка на челото му.

Хедър местеше поглед напред-назад. Ушите ѝ пищяха от постоянния звън на удрящи се мечове. И двамата вече дишаха тежко.

Били се скова и се отдръпна от Роби. Огледа се наоколо и притисна ранената си ръка към гърдите. Очите му срещнаха погледа на Хедър.

— Какво съм направил? Толкова много съжалявам.

— Хедър, дръпни се! — извика Жан-Люк.

Къде? Тогава тя осъзна какво правеше любимият ѝ. Жан-Люк притискаше Луи към нея и Фил. Тя се препъна и Роби я сграбчи.

Жан-Люк продължи да изблъсква Луи назад. Фил седеше кротко и тихо. Когато Луи беше само на няколко метра пред Фил, вълкът нададе силен вой.

Луи подскочи и погледна зад себе си. В тази секунда Жан-Люк го прободеше в сърцето. Тялото на Бунтовника посивя и той се превърна в прах на пода.

Жан-Люк отстъпи назад, сваляйки меч си. Затвори очи и остави меч да падне на пода.

— Свърши се — прошепна той и се обърна към Хедър. — Свободни сме.

С вик тя изтича до него и се хвърли в ръцете му. Прегърна го през врата, а той я стисна силно.

— Свърши се — прошепна Хедър. — Това е краят.

Той целуна челото ѝ.

— Сега си свободна и вече можеш да си върнеш стария живот обратно, ако желаш.

Тя обхвана с ръце лицето му.

— Искам новия си живот с теб.

— И това е вариант. — Той я стисна здраво. — Това беше най-големият ми страх, че ще се събудя и че ти ще си в опасност.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Ти го уби. Луи никога повече няма да те тормози.

Роби пристъпи към тях, за да си вземе меч.

— Добре свършена работа, Жан-Люк.

Той огледа параклиса.

— Всички добре ли са?

Саша изстена и се опита да седне, но падна обратно на масата.

— Саша — Били изтича към нея. — Слава богу, че си добре.

— Били! — тя протегна ръка към него. — Никога не съм искала да нараня някого. Моля те, повярвай ми!

— Вярвам ти. — Били взе ръката ѝ. — Той контролираше и мен. Беше ужасно. Борих се, но нищо не можех да направя.

Шерифът целуна дланта ѝ.

— Той помни всичко — прошепна Роби. — Разбих контрола, който имаше Луи над него, но не съм изтрил паметта му.

— Така може би е по-добре. Иначе би било трудно да обясним всичко това — каза Жан-Люк.

— Саша е загубила прекалено много кръв — прошепна Хедър.

— Ще извикаме доктор Лий отново — успокои я Жан-Люк. — Той може да ѝ направи кръвопреливане.

— Тя няма да стане вампир, нали? — попита Хедър.

— Не — отговори Роби. — Ще се оправи. Кръвта ѝ не е пресушена. Само се надявам доктор Лий да може да извади куршума от Фил.

Жан-Люк погледна към върколака.

— Защо не ми казахте за него?

Роби сви рамене.

— Това е фирмена тайна.

— Колко такива като него има? — попита Хедър.

— Ако ти кажа, няма да е тайна — усмихна се Роби.

— Той ухапа Били — каза му тя.

Усмивката на шотландеца помръкна.

— Мамка му — прошепна Иън и погледна шерифа притеснено.

— О, не! — каза Хедър. — Заразно е, нали?

— Да — кимна Роби.

Хедър потрепна. Горкият Били. Погледна към олтара. Той седеше върху масата и държеше Саша в прегръдките си. Е, най-накрая бе спечелил момичето, което искаше. Надяваше се, че тя няма да има против приятел, който от време на време ставаше доста космат.

— Ще му обясня по-късно — каза Роби. — Иън, телепортирай ги в къщата и се обади на доктор Лий.

— Добре. — Иън тръгна към ранената двойка и скоро тримата изчезнаха.

Хедър отстъпи назад, за да види раната на Жан-Люк.

— Теб също трябва да те прегледа доктор Лий.

— Това е просто драскотина — сви рамене той.

— Тази драскотина почти ми докара сърдечен удар. Трябва да спреш да се нараняваш всяка вечер.

Жан-Люк се усмихна.

— Сладка си, когато се правиш на властна. — Той я придърпа по-близо и прошепна в ухото ѝ.

— Просто ще трябва да изпробваме нови пози, които няма да натоварят раната ми.

Тя се засмя.

Роби тръгна към масата и духна свещите.

— Аз ще се телепортирам с Фил и сме готови. — Той погледна нагоре към балкона. — Има ли нещо там горе? Мисля, че чух някакъв шум.

— Сигурно някоя малка тексаска мишка — каза Жан-Люк докато целуваше врата на Хедър.

— Аз съм хлебарка.

Хедър ахна.

— Коуди! Забравих, че той е там.

— Изкушен съм да го оставим тук — намръщи се Жан-Люк.

— Не — протестира Хедър. — Той всъщност беше полезен. Били изхаби патроните си, за да стреля по него. По някакъв странен начин той спаси Фил.

— Добре, ще махна командата. — Жан-Люк пристъпи към балкона и се понесе нагоре. — Хлебарке.

— Да, господарю?

Жан-Люк се рееше известно време над пода, след което отново стъпи на него.

— Готово.

— Какво става, по дяволите — изкрещя Коуди. — Как се озовах тук горе?

Жан-Люк взе Хедър в прегръдките си.

— Има едно малко момиченце, което ще е много щастливо да те види.

— Благодаря ти! — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво, по дяволите, става тук? — Коуди слизаше надолу по стълбите.

— Колата на шерифа е отвън — каза Роби. — Предлагам ти да я закараш отново в града.

Коуди забеляза огромния вълк и заотстъпва към вратата.

— Вие сте луди — извика той и избяга от църквата.

Роби се засмя.

— Хайде, Фил, остави ме да те отведа вкъщи. — Той спря на сред крачка. — Оу, звяр такъв.

Хедър се намръщи. Фил беше вдигнал единия си крак и опикаваше купчината прах, която беше останала от Луи.

— Оу, иуу! — Как щеше да го погледне отново в лицето.

Фил свърши и седна на лапите си. Усмихна им се по вълчи начин, изплезил дългия си език.

Със смях Роби прегърна косматия звяр и двамата се изпариха.

— Наш ред е — каза Жан-Люк, прокарвайки ръка по гърба на Хедър. — Помниш ли как става? Прегръщаш ме силно.

— Помня. — Тя обгърна с ръце врата му.

— И след това ме целуваш — усмихна се той.

— Със сигурност. — Тя притисна устните си към неговите и остави светът да избелее.

ЕПИЛОГ

Три седмици по-късно.

По пътя обратно към вкъщи след сватбата, Хедър осъзна, че сега води двойствен живот. Фактът, че живеела в два свята, означаваше, че се налага да имат две сватбени тържества.

И смъртни, и вампири присъстваха на малката церемония в църквата на Хедър. Когато вампирите напуснаха тихо, младоженката събра смъртните си приятели в приемната зала на църквата за почерпка със сватбена торта и пунш.

Жан-Люк щастливо натъпка парче от сватбената торта в устата на Хедър, а тя нарочно пропусна неговата и размаза сладкиша по бузата му. Всички се засмяха, без да съзнават, че Жан-Люк не бе ял изобщо от тортата.

След това Хедър хвърли букета назад.

— И той бележи...

Треньор Гюнтер хвана букета и вдигна ръцете си нагоре, сякаш бе отбелязал тъчдаун.

Хедър и Жан-Люк си тръгнаха рано с лимузината, която ги чакаше отпред. Приятелите ѝ мислеха, че бързат, за да хванат самолет, но следващата им спирка всъщност беше вампирският сватбен прием в студиото.

Хедър разбираше защо вампирите искат да празнуват сами. Как иначе биха могли да пият Пенлива кръв и да танцуват старомодни танци като менует. Всъщност очакваше танците с нетърпение. Жан-Люк беше прекарал последните няколко седмици като я учеше на стъпките, когато не беше зает да я люби или да работи върху сватбената ѝ рокля.

Тя приглади коприната с цвят на слонова кост, опитвайки се да не я намачка докато седеше в лимузината.

— Това е най-красивата сватбена рокля, която съм виждала.

— За най-красивата булка, която съм виждал. — Жан-Люк целуна бузата ѝ и засмука ухото ѝ. — Смятам да те похитя изцяло тази

вечер.

— Шшшт.

Хедър не искаше дъщеря ѝ да ги чуе.

Бетани беше заета да отваря всички шкафчета в лимузината. Беше очарователно в синята си рокля на цветя, която Хедър беше ушила за нея.

Фиделия, изпълняваща почетната роля на майка на булката, седеше до прозореца зад шофьора. Тя почука на стъклото.

— Hola, Roberto!

Лимузината увеличи скоростта. Хедър се засмя.

— Горкият Роби.

Колата спря пред студиото на Жан-Люк... пред дома им, поправи се Хедър. Роби отвори вратата, за да могат да слязат. Фиделия се суетеше зад нея, оправяйки дългия шлейф на роклята ѝ.

— Готова ли си?

Жан-Люк взе ръката ѝ.

— Да. — Тя се изкачи по стълбите със съпруга си, докато Роби отваряше вратата.

Изложбената зала беше изпълнена с ярка светлина, която се отразяваше в полирания мрамор.

Стаята беше разчистена за сватбата. Покрай стените бяха подредени няколко кръгли маси, покрити с бели покривки и букети с цветя. Имаше малък бюфет с истинска храна, пунш и шампанско за няколко смъртни, които присъстваха. Освен това имаше още една маса пълна с чаши за шампанско и Пенлива кръв, изстудяваща се в кофичките с лед, Центърът на стаята беше оставен празен за танците. Музикален състав, наречен „Високоволтовите вампири“, се бе телепортирал от Ню Йорк и се беше настанил на модния подиум, който бе украсен с каскади от муселин и цветя, изпълващи въздуха с мирис на рози и гардении.

Приемът не бе изненада за Хедър, тъй като бе участвала в планирането и украсата му, но въпреки това усети вълнение, когато съзря обстановката. Всичко беше просто перфектно.

Вампирите се подредиха, за да я посрещнат. Притесненията ѝ, че може да не я харесат, се стопиха. Ангъс и Ема МакКей бяха първи и я прегърнаха силно. Поканиха нея и Жан-Люк да използват замъка им в Шотландия, когато пожелаят. Следващият, който ги поздрави, беше

красив италиански вампир, на име Джакомо. Той целуна двете ѝ бузи и ги покани да му отидат на гости в неговия palazzo във Венеция. Присъстваха и още няколко членове от сборището на Жан-Люк в Западна Европа.

— Виждам, че Симон и Инга не са успели да дойдат — прошепна Хедър на съпруга си.

Двете манекенки се бяха телепортирвали обратно в Париж след шоуто.

— Колко жалко — усмихна се той.

— Разбра ли къде се промъкваше Симон всяка вечер?

Жан-Люк кимна и продължи да се усмихва.

— Няма да повярваш, но тя ходеше на риболов.

— За мъже ли?

Той се засмя.

— За риба. В реката. Явно обича да ходи на риболов, но не е искала да си признае.

— Странно.

Хедър разбра, че Симон обича да забива червейчета на куката. Внезапно някой я грабна в прегръдките си.

— Толкова се радвам за вас — Шана Драганести я стисна и след това отстъпи назад. — Никога не съм виждала Жан-Люк толкова щастлив. Ти си идеалната жена за него.

Хедър усети как очите ѝ се изпълват със сълзи. Тя също не се бе чувствала толкова щастлива досега.

— Къде е твоето малко момченце?

— Оставих го с дъщеря ти и Фиделия — посочи Шана към тяхната маса. — Беше гладен, а Фиделия бе достатъчно мила да му предложи нещо за хапване. Тя е фурия.

— Да, такава е — усмихна се Хедър.

— О, боже — Шана поклати глава, — пак го прави.

Хедър зяпна.

Константин се носеше към тавана. Бетани пискаше от удоволствие.

— Просто обича да се перчи — измърмори Шана. — Обича вниманието.

Хедър притисна ръка към гърдите си.

— Но той... той е смъртен?

— С баща вампир — усмихна се Шана на съпруга си.

Хедър се обърна към Жан-Люк.

— Знаеше ли за това?

Той наблюдаваше Константин със зашеметено изражение.

— Не, чух, че нашето ДНК е малко по-различно, но не осъзнавах.

— О, боже! — Шана ги погледна притеснено. — Надявам се, че това няма да ви спре да имате собствени деца. Константин е много сладко и любящо дете.

— Сигурна съм, че е така.

Хедър го наблюдаваше как се спуска към стола си. Той се смееше заедно с Бетани.

— Прави ли и нещо друго?

— Основата му дарба е свързана с лекуването — обясни Роман. — Всеки, който има контакт с него се чувства по-добре след това.

— О!

Е, това въобще не беше лошо. Хедър гледаше как малкото момче се тъпче с бисквити.

— Константин е толкова специален, че решихме да имаме още едно дете — усмихна се Шана. — И го очакваме.

— О, боже — Хедър я прегърна. — Това е чудесно!

— Поздравления, приятели мои — Жан-Люк удари Роман по рамото.

Драганести се усмихна. Изглеждаше много привлекателен в смокинга на Ешарп, който приятелят му беше подарил, когато му стана кум.

— Жан-Люк, много се гордея с теб. Ти измина дълъг път. — Роман погледна иронично към Хедър. — Той каза ли ти, че аз го научих да чете и пише.

— Не.

Хедър вплети пръсти в ръката на съпруга си и се облегна на рамото му.

— А аз научих Роман как да се бие — каза Жан-Люк. — Беше бавен ученик.

Драганести изсумтя.

— Просто не исках да убивам. Моята мисия винаги е била да спасявам животи.

— Не е ли чудесен? — Шана го прегърна. — Имам още новини. Реших да се преобразя, евентуално след десет години. Искам децата да са достатъчно големи, за да го възприемат.

— Моля?

Хедър не беше сигурна какво има предвид тя.

— Шана се съгласи да стане вампир — каза Роман тихо.

Сърцето на Хедър подскочи. Тя пусна ръката на Жан-Люк.

— Оу... поз... поздравления.

Боже мой, жената искаше да стане вампир.

Роман и Шана отидоха да проверят какво прави сина им. Следващите гости, които ги поздравиха минаха просто като в транс.

— Добре ли си — прошепна Жан-Люк. — Имаш ли нужда да седнеш? Изглеждаш бледа.

— Аз... мисля, че трябва да седна.

Жан-Люк я заведе до масата им. След това изчезна с вампирска скорост и се върна с чиния, пълна с храна и чаша с пунш.

— Не бях сигурен какво харесваш.

Той постави храната пред нея.

— Това е чудесно, благодаря ти.

Тя взе зрънце грозде и го постави в устата си.

Жан-Люк седна до нея.

— Беше шокирана от новината на Шана?

— Да. До сега не ми беше хрумвало, че имаме още една... възможност. Мога да разбера, че тя иска да е със съпруга си завинаги, но ще трябва да се откаже от времето с децата си.

— Знам — Жан-Люк взе ръката ѝ в своята. — Никога няма да те помоля да направиш това.

— Но се надяваш, че ще го сторя.

Той вдигна ръката ѝ до устните си и целуна кокалчетата ѝ.

— Нека правим по стъпка на ден или по скоро на нощ.

Тя се усмихна.

— Искам да имам деца от теб, дори ако те наистина се реят из детската стая.

Той стисна ръката ѝ.

— Добре, защото искам още малки момиченца, които да изглеждат като своята мама.

Тя разроши черните му къдрици.

— А аз искам едно малко момченце, което да прилича на баща си.

Той се наведе и я целуна. Светкавица улови вниманието им.

— Хванах ви.

Грегори държеше цифров фотоапарат и се усмихваше.

Музикантите засвириха валс.

— Първият танц. — Жан-Люк се изправи и ѝ подаде ръка. — Бих желал да танцувам със съпругата си.

Хедър също се изправи и го остави да я поведе към дансинга. Всички заръкопляскаха. Надяваше се, че няма да се спъне и да падне по лице пред всички.

Музиката стана по-бавна.

— Няма да има валс? — попита Хедър.

— Може да изтанцуваме един по-късно. — Жан-Люк обгърна с ръце талията ѝ. — Засега просто искам да те държа в прегръдките си.

— Звучи ми добре — тя обви с ръце врата му.

И се движеха бавно с музиката.

Жан-Люк целуна челото ѝ, след това облегна бузата си върху главата ѝ.

— Обичам те и винаги ще те обичам.

С въздишка тя затвори очите си.

— И аз те обичам.

Прегръдката му се затегна.

— От сега нататък ще воюваме със страховете си заедно.

— Да.

— Страх ли те е от височини, cherie?

— Малко, защо?

— Отвори очите — прошепна той.

Тя го направи.

— Боже мой!

— Вижте, мама лети.

Бетани се беше изправила, сочейки с пръст във въздуха.

Хедър се притисна по-плътно към Жан-Люк. Те се носеха към тавана.

Дългият шлейф на роклята ѝ се въртеше във въздуха.

— Жан-Люк — прошепна тя. — Немирник такъв!

Той се засмя.

— Остани с мене, *cherie*, и ще те заведа на места, които дори не си сънувала.

Издание:

Автор: Керелин Спаркс

Заглавие: Неочаквана любов

Преводач: Димитрия Петрова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Тиара Букс

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 15.08.2014

Редактор: Яна Иванова

ISBN: 978-954-2969-27-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13837>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.